ARUNAS YAYINCILIK - 56

ÇAĞDAŞ ROMAN

M. AMPARO ESCANDÓN

ESPERANZA'NIN KUTUSU

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN

GÖKHAN DOĞRU

arunas
Yayıncılık

María Amparo Escandón

Yaşamını Amerika'da devam ettiren, Meksika asıllı María Amparo Escandón, romanları ve kısa öykülerinin yanında film yapımcılığı ve senaryo yazarlığıyla da tanınıyor. Ödül alan birçok çalışması, Meksika'dan Amerika'ya göç eden insanların hikâyelerini işliyor. Daha ziyade, aile ilişkileri, kayboluş, bağışlanma, inanç ve kendini keşfetme gibi konuları tema alan yazar, iki dilli yaşayan kültürlerin hiç değinilmedik noktalarını aydınlatıyor.

Esperanza'nın Kutusu, yazarın ilk kitabı olmasına karşın kısa zamanda büyük beğeni toplayıp Los Angeles Times'ın En Çok Satanlar Listesine girmeyi başarmıştır. Yenilikçi tarzıyla kısa sürede Latin Amerika'nın en iyi kadın yazarları arasında gösterilmiştir. **Eserleri 21 dile çevrilmiş ve 85'i aşkın ülkede okuyucu ile buluşmuştur.**

1999'da Newsweek Magazine ve 2000'de Los Angeles Times tarafından **kesinlikle okunması gereken yazar** olarak gösterilmiş ve başarılarıyla kendisini uluslararası alanda tanıtmıştır.

Yazar, *Esperanza'nın Kutusu* romanını film senaryosu olarak da uyarlamış ve Alejandro Springall'ın yönetmenliğinde beyazperdeye taşımıştır. 1999'da Meksika'da büyük yankı uyandıran bu film, İspanya ve Latin Amerika'da da gösterime girip çeşitli ödüller almıştır. Şimdiye değin, dünya çapında 14 festivalden ödülle dönen bu yapıtı tüm dünyanın ilgisini çekmeyi başarmıştır. Aldığı ödüllerden bazıları, Latin Cinema, Sundance Film Festivali; En İyi Film Ödülü, Guadalajara Film Festivali; En İyi Film Ödülü, Los Angeles Latino Film Festivali; En İyi Erkek Oyuncu Ödülü, Cartagena Uluslararası Film Festivali, Özel Jüri Ödülü.

ESPERANZA'NIN KUTUSU
M. AMPARO ESCANDÓN

Copyright © M. AMPARO ESCANDÓN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığı ile, Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti.'ne aittir. Yayınevimizden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

ORİJİNAL ADI : ESPERANZA'S BOX OF SAINTS
YAYIN YÖNETMENİ : ERCAN PORTAKAL
EDİTÖR : GÖKHAN FIRAT
ÇEVİREN : GÖKHAN DOĞRU
REDAKSİYON : ÇİĞDEM BAŞAR
SON DÜZELTİ : DİLDA EŞİYOK
KAPAK - DİZGİ - GRAFİK : ARUNAS MUTFAK
BASKI : KAYHAN MATBAACILIK
Davutpaşa Cd. Güven San.Sit.
C Blok No:244 Topkapı
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 612 31 85
ISBN : 978-605-4503-15-5
YAYINEVİ SERTİFİKA NO : 15870
1. BASIM : AĞUSTOS 2011

ARUNAS YAYINCILIK
Bir Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti. markasıdır.

İnönü Mh. Prof. Muammer Aksoy Cd. No:102
Sefaköy - Küçükçekmece / İstanbul
Tel.: 0212 471 66 30 - Fax.: 0212 471 57 30
www.arunas.tc - info@arunas.tc

ARUNAS YAYINCILIK - 56

ÇAĞDAŞ ROMAN

M. AMPARO ESCANDÓN

ESPERANZA'NIN KUTUSU

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN

GÖKHAN DOĞRU

arunas
Yayıncılık

Esperanza'nın Kutusu

"Yine ben geldim, Peder Salvador. Esperanza Díaz, ölen kızın annesi. Ama kızım ölmedi. Günah çıkarmaya son gelişimde bunu size anlatmalıydım. Fakat cesaret edemedim. Kelimeler, sadakatten yoksun dostlar gibi sırtını döndü bana.

"Her gün geliyorum. Sunağın yanında durup ayini bitirmenizi bekliyorum. Sonra eve gidiyorum. Bir haftadır düşünüyordum, sonunda olanları sadece size anlatabileceğime karar verdim. Size itiraf edeceğim bir günahım yok. Var aslında küçük bir tane, ama onu sonraya saklıyorum. Buraya esas geliş nedenim, size kilisenin gerçekten bilmesi gereken bir şeyi itiraf etmek. Başka kimseye anlatamazdım. Yoksa kimse bana inanmazdı. Bir aziz bana göründü, Peder.

"Cenaze gecesi, umutsuz durumlarımızda sığındığımız Aziz Judas Tadeo'ya dua ettim. Onun ne kadar mucizevî biri olduğunu bilirsiniz. Neden bana karşı bu kadar iyi acaba? Sanırım bu yüzden o bir aziz ve ben ise değilim. Ancak çok iyi kalpli biri aziz olabilir. Aziz Judas Tadeo küçüklüğümden beri en sevdiğim azizlerden biri olmuştur. Kilisemizde ona özel bir köşe var. Küçük bir kızken sırf onunla konuşabilmek için sık sık bu köşeye tüner, göğsünde parıldayan madalyona dik dik bakardım. Madalyon çok büyük olmasına rağmen, azizin heykeli çok küçüktü, Peder. En azından Tlacotalpan'daki baş azizemiz Virgen de la Candelaria'nın* sağında, sunağın hemen yanında duran heykeli. Sonsuza dek bütün o ağırlığı boynunda taşıyarak çok büyük bir

* Meryem Ana ya da Kutsal Bakire Meryem

fedakârlık yapıyor olmalı. Bir keresinde kürsüye çıkıp madalyonun içinin boş olup olmadığına baktım. Boş değildi. O kadar zamandır boynunda taşıdığı madalyon saf altındı. Zaten öyle de olması gerekirdi. Kuzeni Hz. İsa bütün mal varlığını emanet edecek daha güvenilir bir aziz bulamazdı ki. Fakat onun en hayran kaldığım özelliği bu değil. Tek bir seferde umutsuz durumdaki onca insanı doğaüstü yeteneği ile gözetlemesi. Zaten başka ne bekleyebilirdik? Hayal gücümüzün dâhilinde ve ötesindeki bütün ruhani güçlerle kutsanmıştı. Tanrı'nın hiyerarşisinde çok yukarılarda. Çok az sayıda insan taşlanarak öldürülme pahasına Efendimizin sözlerini yaymaya gönül verir.

"Neyse, ben başıma geleni anlatayım. Aziz Judas Tadeo bir hafta önce ocağımın penceresinde bana göründü. Cenaze nedeniyle eve gelen misafirlere pollo al chipotle pişiriyordum. Hiçbir zaman sosun kıvamını tutturamamışımdır zaten. Pişirmeyi bitirdiğimde mutfağın ne hale geldiğini size anlatamam. Mikserin içine çok fazla krema koymuş, bu yüzden de kremayı karıştırırken tezgâhı batırmıştım. Tavuk çorbasına soğan koymayı unutmuştum, dolayısıyla da tadı çorap yıkamak için kullanılan suyun tadına benzemişti. Tuzu fazla kaçırıp biberlerin çekirdeklerini de almamıştım. Kabı yağlamıştım, aslında yağlamamam lazımdı. Annem yaptıklarımı görse utancımdan kıpkırmızı olurdum. Ama o öldüğünden beri, huzur içinde uyusun, utanma duygusunu hiç hissetmedim. Sanırım annem bu duyguyu kendiyle birlikte götürmüştü.

"İnsanlar saat yedide bana baş sağlığı dilemeye geliyorlardı. Mutfağı kontrol etmek için de, tabii. Düzenli olup olmadığınıza dikkat etmekten kendilerini alamıyorlardı çünkü buna göre arkanızdan konuşacaklardı. Bu sefer onları hayal kırıklığına uğratmadım. Dağınıklığı toparlayamayacak kadar üzgündüm. Tek kızımı her gün gömmüyordum.

"Ocağı temizlemeyeli aylar olmuştu. Şimdi fark ediyorum da, bu sıradan bir erteleme değildi. Ruhani bir sebep bu dağınıklığa neden oluyordu. Aziz Judas Tadeo karşıma çıkmak için bu pasaklığa ihtiyaç duymuştu. Yüzümün yansımasının onun görüntüsüne karışmayacağı bir açı ile cama baktım. Yeşil kadifeden cüp-

pesini ve parıldayan altın madalyonunu gördüm. Görüntü buğulu camda sabitlenene kadar gidip geldi. Tam da ayın Papaloapan Nehri üzerindeki tereddütlü yansıması gibi.

"Birdenbire sokaktaki bütün gürültü kesildi. Açık pencereden gelen hiçbir sesi duymuyordum. Kaldırımda beş taş oynayan çocukların çığlıkları, bıçak bileyen tek gözlü adamın ıslığı, yatma zamanının geldiğini duyuran kilisenin çan sesi, sokak köpeklerinin havlayışları tümden silinmişti. Hepsi gitmişti. Salonumdaki saatin tik tak sesi bile gitmişti. Hâlbuki azizi gördükten sonra kontrol ettim, hâlâ doğru zamanı gösteriyordu. Mutfaktaki kırmızı biberin keskin kokusu, yeni koparılmış gardenya gibi güzel kokuyordu.

"Yere oturdum. Zeminin soğukluğunu hissedemiyordum. Ocağın yanındaki pencereye büyük bir dikkatle baktım. Oradaydı. Bir tablo gibi düz değildi. Derinliği vardı. Ağırlığı da. İpte sallanan bir piñata gibi bana doğru süzüldü. Çevredeki yağ damlaları kehribar gibi parıldıyordu. Aziz doğrudan gözlerime bakıyordu. Çok hoş görünüyordu. Saçları sarıydı, hafif kıvırcıktı. İsa Mesih gibi sakalı vardı. 'Kızın ölmedi…" dedi. Ben de, 'Aziz Judas, Aziz Judas!' dedim. Devam edeceğini sanıyordum, ona dokunmaya çalıştım, ancak görüntü kayboldu ve parmağımı yaktım. Yanığı size gösterirdim ama buraya gelmeden önce yara bandı ile sardım.

"Azizler neden her zaman böyle kısacık görünüp kaybolurlar, merak ediyorum. Hem yaşayanlar dünyasına gelip birkaç işaret verdikten sonra neden hemen giderler? Neden daha uzun kalmazlar? Yoksa cennet o kadar güzel ki oradan kısa süreliğine dahi ayrılmak istemiyorlar mı? Belki de dünya onlar için fazlasıyla üzücü bir yerdir. Bizi ziyarete geldikleri için efendimizin yanındaki mertebelerini kaybedeceklerini mi düşünüyorlar acaba? Gördüğünüz gibi, bir cevap bulacağıma bir sürü soru ile karşı karşıya kaldım. Tanrı'nın, kızım Blanca'yı neden bu kadar erken benden aldığını soracaktım ona. Ve kızım yaşıyorsa, nerede olduğunu. İşte o zaman doktorun bana yalan söylemiş olabileceğini düşünmeye başladım. Kızımın, ismi henüz konmamış çok bulaşıcı bir hastalıktan öldüğünü söylemişti.

“Aziz gittikten sonra kendime sordum: ‘Ocağı temizleyeyim mi, yoksa öylece bırakayım mı?’ Sanırım şimdilik dokunmayacağım. Ne de olsa azizim orada görünmeyi tercih etmişti. Eğer orada görünmeyi istemişse, onun tercihlerine saygı duymam gerekir, değil mi? Hem belki söylediklerini açıklığa kavuşturmak için geri gelir. Anlayacağınız ocak kirli kalacak. Yağ lekelerinden kurtulmak büyük dert, Peder. Söylediğim şeye bakın, siz nereden bileceksiniz? Doña Carmenita sizin için bu işleri yapıyor. Sizin için her gün yemek yaptığını ve çamaşırlarınızı yıkadığını biliyorum. Sabah evinize girip öğle saatlerinde çıktığını görüyorum. Papaz okulunda da birileri bu işlerinizi yapıyordu büyük ihtimalle. Hatta onların da öncesinde anneniz ve bir düzine ablanız vardı şüphesiz. Yani, kire biraz olsun aşina olduğunuza eminim. Ruhlarımızdaki kirden bahsetmiyorum. Sıradan bir ocak üzerinde birikenden bahsediyorum.

“Arkadaşım Soledad beni yerde, ağlar halde buldu. Salondaki kanepeye gitmemde bana yardım etti. Her nasılsa yaşadığım o mucizeden sonra onun farklı görünmesini bekliyordum. Başının üstünde parlak bir hale ya da Aziz Judas Tadeo’nun ziyaretinden sonra hepimizin saf ve erdemli olduğuna dair bir işaret. Ama Soledad, o ilkokul sıralarından beri bildiğim, tanıdığım aynı Soledad’tı, Peder Salvador. Aynı küçük, siyah ve yalnızlık tabakaları altında kayıp gözleri. Ve belki küçüklüğünde dikkatsiz bir melekten çalınmış tombul yanakları. Bir manolya gövdesi gibi geniş ve sağlam kolları, bittikleri yerde başlayan ve vücudunun geri kalanı ile orantısız dal gibi ince parmakları. Çevresinde ben varken gözyaşlarını gizliyordu. Ağlamış olduğunu biliyordum, o çok ağlar ama ağladığı sırada hiç yanında olmadım. Tek yaptığı beni sarmak ve güçlü olanı oynamaktı. Gelecek on beş senede başımı dayayacağım omuz onunki olmalıydı.

“İki saat sonra, evimden ayrıldıklarında normal hayatlarına devam edeceklerini bildiğim insanlarla oturmak, onları öpmek ve sarmak zorunda kaldım. Sonraki gece, okulda bir veli toplantısı düzenlenecekti. Hepsi ondan bahsediyordu. Ben yaklaşmakta olan karnavalın reklamından sorumluydum. Posterleri kendim yapmış ve bulduğum her yere, dondurmacının buzdolabının üze-

rine, hastanenin ön masasına, kilisenin duyuru panosuna asmıştım. Önümüzdeki toplantıda yeni bir görev alacaktım ama artık okula kayıtlı bir kızım yok. Bundan sonra toplantılara katılmama gerek kalmadı.

"Fakat size ayrıntıları anlatmadım. Kızımı gömme telaşı, cenaze hazırlıkları ve ayin derken, bütün bunları oturup konuşmak için yanınıza gelemedim. Blanca, taburcu olması gereken gün öldü. Bademciklerini aldırmıştı. Ben de on iki yaşımdayken aldırmıştım. Bir aile geleneği başlatabileceğimizi düşünmüştüm. O, ameliyathanedeyken ben de dışarıda bekliyor ve Blanca'nın kızının on iki yaşında bademciklerini aldırdığını hayal ediyordum. Nedeni sorgulanmadan nesilden nesile aktarılan aile geleneklerinden biri olabilirdi. Díaz ailesinin her ferdi on iki yaşına geldiğinde aynı ameliyata girmek zorunda olurdu. Bu sonsuza dek sürdürülebilirdi. Ancak benim aileminki Blanca'da bitti. Bu gelenekten tek kalan, kahve masamın üstünde formaldehit dolu kavanozda yüzen bademcikleri. Bir de benim ameliyatım var tabii. Sık sık onun üzerine düşünürüm. Zor zamanlarımda kelimelerin boğazımda düğümlenmesinin nedeni bu galiba. Büyük bir yaram olmalı.

"Neyse Peder, sizi fazla tutmak istemiyorum. Günah çıkarmak için arkamda bekleyen dört kişi daha var. Sadece küçük bir günahım var: Can dostum Soledad'ın arkasından konuştum. Blanca'yı yitirmeden iki hafta önce, otobüsle Alvarado'ya giderken Veracruzlu bir kadınla tanıştım, çok yakın arkadaşmışız gibi sohbet ettik. Belki de sırf bu yüzden sohbet bu kadar koyuydu. Soledad hakkındaki hisleri yüzeye çıktı. Kadını bir daha görmeyecektim. Farklı şehirler. Farklı yaşamlar. Kadın bir bankada şube müdürü yardımcısı olarak çalışıyordu. Bir hesabım bile yok. Ona Soledad'tan bahsetmemin sakıncalı olmayacağını düşündüm. Dedikodu onun kulağına gitmezdi. Ama şimdi vicdan azabı duyuyorum. Ama bu haksızlık Peder. Her gün tam vardiya çalıştıktan ve hırdavat dükkânındaki bütün hesapları güncelledikten sonra eve geliyorum. Buna rağmen çamaşırları ütüleyen yine ben oluyorum. Onun ise tek yaptığı bütün gün oturup düğünler, törenler ve hac yolculukları için Jarocha kostümleri dikmek. Onun

şehirdeki en iyi terzi olduğunu biliyorsunuz ama bu düzenli olmaması için bir bahane olamaz. Üstüne üstlük bütün gün televizyonun karşısında, yaşadığımız trajediler bize yetmiyormuş gibi pembe dizi izliyor. Eğer benimle yaşıyorsa, en azından kendi dağınıklığını toplamalı. Yatağını bile düzeltmiyor. Bana arkadaşlık ettiğini biliyorum ve bunu şükranla karşılıyorum ama dağınıklığı ile uğraşmaktan bıktım. Ama beni kızdıran sadece bu değil. Her zaman sağlığından şikâyet ediyor. Tam portakal kasasını kaldırmamız gerektiği anda sırtı ağrımaya başlıyor. Zamanı gelmediği halde âdet sancılarından bahsediyor. Bazen saçları inciniyor. Karnı ağrıyor. Tırnakları iltihaplanıyor. Ama doktora gitmiyor. Görüyorsunuz ya buradayım ve yine arkasından konuşuyorum.

"On iki yıldır durum böyle. Ve bir kez olsun onunla konuşmaya çalışmadım. Otuz beş yaşına gelmiş bir kadının kişiliğini nasıl değiştirebilirim ki? Arkasından konuşmamın ötesinde şeyler var, biliyorum. Günahım aslında göründüğünden de büyük. Çünkü ona bakıyorum. Küçüklüğümden beri onu tanıyorum. Fakat bazı zamanlar onu yitirmiş olmayı diliyorum. Blanca'yı değil. Ama ister hoşuma gitsin, ister gitmesin, Soledad olmadan yaşadığımı hayal dahi edemiyorum. Yaşamlarımızın geri kalanını beraber geçirmeye niyetliydik. Kocalarımızın içinde bulunduğu otobüs Cumbres de Acultzingo Vadisi'nden aşağı yuvarlandığı zaman, huzur içinde uyusunlar, Tanrı benim ve Soledad'ın, kızım Blanca'yı birlikte büyütmemiz gerektiğine karar vermişti.

"Kazayı hatırlıyor musunuz, Peder? Belki siz henüz Tlacotalpan'a atanmamıştınız. Oldukça yankı uyandırmıştı. Otobüsteki herkes ölmüştü, ölenlerin içinde bizim kasabadan beş kişi vardı. Otobüsün enkazı vadinin dibinde bulunduğunda, ilk çıkarılan cesetler kocalarımızın cesetleri olmuştu. Cesetleri, üzerlerinde sekiz parlak renk boya ile yerde bulundu. Morga gittiğimde Luis'in cesedini bu boyalar sayesinde teşhis edebildim. Sol omzuna koyu mavi renkte boya sıçramıştı. Yüzünde muhabbet kuşu sarısı. Pantolonunda orkide moru. Saçlarının dört bir yanında avokado yeşili. Ensesinde sardunya pembesi. Ayakkabısında alaca menekşe rengi. Gömleği gün batımı turuncusuna bulanmıştı. Poinsettia kırmızısı, boynundan akana kanla harman-

lanmıştı. Ah, Tanrım. Orizaba'daki dağıtımcıya numune olarak götürdükleri tüm boya kutuları açılmış ve üzerlerine dökülmüştü.

Otobüs yolun ortasındaki eşeğe çarpmadan hemen önce, Luis ve Alfredo'yu konuşurlarken gözümün önüne getiriyorum. Otobüs takla atarken koltuklarına tutunmaya çalışmış, boya kutularının kaderini yerçekimine emanet etmişlerdir.

"Kocalarımız kasabadan kasabaya gidip boya satarken, Soledad yanımda kalırdı. Böylece birbirimize arkadaşlık ederdik. Dördümüz birbirimize çok yakındık. Çoğu zaman beraber seyahat ederdik. Bir keresinde Tajin'deki antik harabeleri görmeye gittik. Alfredo bacanağından arabasını ödünç aldı. Bacanağı Alfredo'nun ne kadar iyi bir şoför olduğunu bildiğinden, arabayı almasında bir sakınca görmemişti. Alfredo arabayı kaydırıp sonra tek parmağı ile eski haline getirerek araba sürmekteki maharetini kanıtladı. Luis ona sürekli bağırıyordu. Soledad korkudan nefes nefese kaldı. Asla ön koltuğa geçmezdi. Arkada yanımda otururdu. Alfredo'nun uçurumdan düşerken ne kadar üzgün olduğunu her zaman merak etmişimdir. Onun gibi yetenekli bir şoför, kötü bir otobüs şoförü yüzünden ölmüştü. Kader geleceğimizin ellerimizde olmadığını bize hatırlatmak için türlü yollara başvuruyor.

"Ama çoğu zaman Soledad ve ben kocalarımızla yolculuk etmezdik. Ölüme giden yolculuklarını yaptıkları o gün, Soledad yeni doğan bebeğim Blanca'ya bakmamda bana yardım etmek için yanımda kalmıştı. Soledad, Blanca'nın vaftiz annesidir, bunu biliyor muydunuz? Dul kaldığımızda, kirada kaldığı evinden ayrılıp yanıma taşındı. Tanrı'nın, olayları nasıl yeniden kurguladığını ve yollarımızı birbirine nasıl daha da yaklaştırıp sanki böyle olmaması gerekiyormuş gibi görünen ilişkilere çektiğini görüyorsunuz. O zamandan beri onunla nasıl yaşayabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum.

"Günahım bu, Peder Salvador. Ama gerekirse bu halde yaşamaya devam edebilirim. Gerçekten istediğim şey ise Blanca'yı bulmak. Aziz Judas Tadeo bana onun ölmediğini söyledi. Şimdi gitmek zorundayım. Lütfen bir dahaki gelişimde bana kefaret olarak ne yapmam gerektiğini söyleyin. Söz veriyorum, yakında

yine geleceğim. Ve gözümü ocak penceresinden ayırmayacağım. Baba, oğul ve kutsal ruh adına. Âmin."

***

Sevgili Tanrım, bugün öğleden sonra günah çıkarmak için gelen kadını duydunuz mu? Azizin görünmesi hakkında söylediklerini işittiniz mi? Ah, lütfen bana bu konuda yardım edin. Otuz iki yıllık rahiplik hayatımda ilk defa bir insan bana doğrudan bir aziz gördüğünü söylüyor. Beş yıl önce Aziz Juan Nepomuneco köprü duvarında görünmüştü. Kasabadaki herkes görüntüsünü bataklıkta oluşurken görmüştü. Nehir yükselip de köprüyü kaplayana kadar o alana hacı ziyaretleri devam etmişti. Taşan su bütün sunakları alıp okyanusa sunmuştu. Plastik çiçekler, çelenkler, sunular, yeni dişlerini gösteren çocukların fotoğrafları, pembe ilmeklerle bağlı siyah, kalın örgüler… Bazı insanlar novena mumlarının hâlâ yandığını, geceleri küçük botlar gibi dalgaların üstünde bir aşağı bir yukarı süzüldüklerini bile öne sürdüler.

O gerçekten kolektif bir mucizeydi. Bu ise farklı. Aziz Judas Tadeo, Bayan Díaz'ın karşısına neden böyle özel bir şekilde çıktı? Kadın gerçeği mi söylüyor? Azizin sözleri ne anlama geliyor? Ona, azizin görünmesini kendisine saklamasını söyledim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Ona başka öğütler vermeden size danışmak istedim. İnanması güç bir hikâye bu. İnsanlar kızının ölümü yüzünden böyle şeyler görmüş olabileceğini düşüneceklerdir. Hatta olan belki de budur. Gördüğünüz gibi durum çok hassas. Bu konuda ona rehberlik etmek zorundayım. Ya kızını bulacak ya da kızın ölümü ile yüzleşecek. Şimdi, gitmeliyim Tanrım. Saat neredeyse sekiz. En sevdiğim pembe diziyi kaçırmak istemiyorum. Bu akşam, Elizabeth Constanza kör bir ikiz kardeşi olduğunu öğrenecek. Âmin.

***

"İyi ki karılarımız bizimle gelmedi."

"Neredeyse bizi ikna ediyorlardı, Luis. Esperanza dediği dedik bir kadın."

"Bebeği ve bebeğin yanında kamyon dolusu bebek bezi, oyuncak ve eşyalarla geldiğini hayal edebiliyorum. Bu bir iş seyahati. Evde kalsa daha iyi olacak."

"Merak etme. Soledad ona yardım edebilir. Kız kardeşime, bebeklerine bakmasında her zaman yardımcı olmuştur."

"Fakat Blancacık çok özel. Kollarımın arasında olmadığında çok ağlıyor."

"Bizsiz de idare edebilirler. Sadece bir haftalığına gidiyoruz. Bütün boya numunelerini getirdin mi?"

"Sekiz tane getirdim. Dağıtımcıya sekiz renk göstereceğiz, değil mi?"

"Aynı boyadan iki numune götürmediğimize emin misin? Kutuları açıp kontrol edelim. Maksat emin olmak."

"Ne zaman nefes almama izin vereceksin?"

***

Esperanza kasabanın içinden evine doğru yürüdü. Ev, iki yüz yıl boyunca sessizce durmuş, nesiller boyunca ailesinin yaşamına tanık olmuştu. Duvarlarında birçok boya katmanı üst üsteydi. Bugünlerde bu duvarlar yumurta sarısı rengindeydi. Begonvil çiçeği pembesinden çizgiler her açıklığın çevresini doldurmuş, eski kapıyıyla duvarın alt yarısını tamamen çevrelemişti. Kobalt mavisi demir parmaklıklar pencereleri koruyor, zaten düşük olan hırsızlık ihtimalini daha da azaltıyordu.

Luis otobüs kazasında ölmeden önce bu renkleri seçmişti. Esperanza da evi onun istediği gibi boyatmış ve geçen on iki yıl boyunca da aynı şekilde bırakmıştı. Günleri onu git gide daha çok özleyerek ve yazdığı mektupları tekrar tekrar okuyarak geçiyordu. Mektupları, kaza hakkında haber küpürleri, Luis'in evlilik yüzüğü, yirmilik dişi, birkaç saç teli (kuru yeşil boya lekesi

bu telleri birbirine yapıştırmıştı) ve üzerinde fotoğrafları olan bir anahtarlık ile birlikte bir badem ezmesi kutusunda saklıyordu. Anahtarlığın üzerindeki fotoğrafta Luis koluyla onu sarmıştı, bu fotoğrafı Meksiko'daki Virgen de Guadalupe'yi ziyaret etmeye gittiklerinde çekilmişlerdi.

Luis'in ölümü üzerinden makul bir zaman geçtikten sonra altı adam art arda gelip Esperanza'ya âşık olduklarını ilan ettiler. Uzun siyah saçlarını okşayabilmeyi ve en az bir asır boyunca onun yanında durabilmeyi dilediler.

İlki onunla evlenmeyi ve ondan üç oğul sahibi olmayı diledi. Böylece yaşlandığında ona bakacak birileri olacaktı. Eğer onunla evlenmeyi kabul ederse, çocukları doktor, avukat ya da mühendis olacakmış.

İkinci adamın arzusu ona kliması olan modern bir ev inşa etmek ve evi Esperanza'nın istediği renklere boyatmaktı. Ev işi hallolduktan sonra evin her odasında, haftanın her günü ve günün her saatinde sevişebileceklerdi, böylece renkli duvarlara çarpan gün ışığı, çıplak bedenlerine vuracak onları kâh mavi, kâh yeşil ve kâh turuncu renge büründürecekti.

Üçüncü adam kasabanın en zengin ailesindendi. Bir şeker fabrikası vardı ve Esperanza'nın yaşamını dudaklarından beklediği tatlılık kadar tatlı yapacağına yemin etmişti. Dudaklarını hafif bir gülümsemeyi ortaya çıkaracak şekilde açmasına ve göz kamaştırıcı dişlerini göstermesine bayılıyordu.

Bir Meksiko yerlisi olan dördüncü adam, Esperanza aşkına karşılık vermezse, kendini öldüreceğini söylüyordu. Sekiz ay boyunca her pazar onu kiliseye giderken takip etti, genel olarak Esperanza'nın yolda yürürken dalgaların arasında bir yelkenli gibi sallanan dudaklarına vurgundu.

Beşinci adam Esperanza'nın büyük ve sıkı göğüslerini üzerinde hissetmek istiyordu ve söylentiye göre her gece Esperanza olduğunu hayal ettiği bir yastığa sarılarak yatıyormuş. Bunu berbere söyleme gafletinde bulunmuş, o da bütün müşterilerine yaymış, böylece söylenti komşu kasaba Alvarado'ya kadar ulaşmış. Arkadaş ortamında ona, "Eee, Bayan Yastık nasıllar?" diye sorar olmuşlar.

Bir gemici olan altıncısı ise, ona dünya turu yaptırmak istiyordu. Yaptığı plana göre her adada durup sahilinde sevişecek, martıları insan olmadıkları için kıskançlıktan çatlatacaklardı.

Fakat nihayetinde, sonradan akıl hastanesine kapatılan dördüncüsü dışında hepsi başka kadınlarla evlendiler. Sokakta onlara selam bile vermeyen Esperanza'yı beklemekten yorgun düşmüşlerdi.

Bir keresinde marketten eve giderken "O adamların hiçbirini sevemezdim," demişti Soledad'a. "Tanrı bana Luis ile bir şans tanıdı. Yazık ki kısa sürdü. Artık dul bir insan olarak yaşayacağım ve son sözüm bu."

Onuncu sınıfa geçtikleri günün sabahıydı. Esperanza sınıfa süzülerek girmiş, Luis o anda ona âşık olmuştu. Uzun ve hafif dalgalı saçlarından gözlerini alamadı. Saçlarının omuzlarından inerek sırtına dökülüşünü seyretmek bile onu sersemletti. Esperanza boş bir sıra aradı, öğretmeni selamladı ve üçüncü sıraya oturdu. Boş olan başka bir sıra da onun hemen yanındaydı. Esperanza bu sırayı görmemiş miydi? Neden bu kadar uzakta oturuyordu ki? Ona baktığını mı yakalamıştı yoksa? Sınıfa girdiği anda Luis'in terlemeye başladığını görmüş olabilir miydi? Peki, ya burnundaki sivilceyi? Belki de sınıfın yeni çocuğunun yanında oturmak istememiştir.

Anaokulunda beri Luis'in üzerinde arsız bir mutluluk hali vardı, ama o gün, yaşamının on altı yılını ki bu, bütün ömrü anlamına geliyordu, boşuna geçirdiğini kendi kendine sessizce itiraf etmişti. Neden bu kızı görmeden çok önce Tanrı onu dünyaya göndermişti? Arkadaşlarıyla Alvarado rıhtımında oturur, yatağa atmak istedikleri kızlardan, evden okula beraber yürüdükleri alt sınıftan kızlardan, onları nasıl çıplak hayal ettiklerinden, genç ve güzel kadınların fotoğraflarını dergilerden kesip lavabo kapılarına asarak bol sivrisinekli gecelerde nasıl mastürbasyon yaptıklarından konuşurlardı. Şimdi onlarla konuşarak kaybettiği milyonlarca dakikadan dolayı pişmanlık duyuyordu. Birden bire, tanıdığı bütün kadınlar üçüncü sırada oturan bu kız yanında küçük, ufacık ve önemsiz olmuşlardı.

Esperanza, on otuzdaki teneffüse kadar Luis'i fark etmemişti. Luis okul bahçesinin uzak köşesinde cömert bir mango ağacının gölgesi altında oturmuştu. Sıcaklık bunaltıcıydı. Güneş hiç acımıyordu. Demirhindiden sodasını direkt şişeden içiyordu. Bahçenin başka bir ucunda duran Esperanza'ya sözsüz bir jestle bir yudum içmeyi önerdi. Esperanza jesti hemen anladı. Luis'in gülümsemesini daha yakından görebilmek için daha da yakınlaşmak zorunda olduğundan, ona doğru yürüdü ve on beş dakika sonra zil çalana kadar yanında oturdu. Tanıştılar, birbirlerinin isimlerini öğrendiler. Sebepsiz yere gülüştüler. Demirhindi sodasını paylaştılar. Gün sonunda birbirilerine kısa notlar yazıp haberleşmişlerdi bile.

"Bugüne kadar hayat anlamdan yoksundu. Haydi, birlikte geçirmediğimiz zamanı artık telafi edelim," diye yazmıştı Luis.

"Akşam yemeğine bize gel, ailemle tanış,"diyerek yanıtlamıştı Esperanza.

O akşamdan başlayarak yıllar sonra Luis otobüs kazasında ölene kadar, Esperanza Luis ile geçirdiği her saatin üç saat değerinde olduğunu hissetmişti. Aceleci bir arzu ile sevmişlerdi birbirlerini. Öpüşlerinde sonsuzluğun tadı yoktu. Esperanza'nın bedeni ise, o okul zamanlarında demirhindi şekeri aromasına benzemeye başlamıştı. Aynı anda hem acı, hem tatlı; hem ekşi, hem de tuzluydu. Bedeni uyum içinde yaşayan tek bir ulusa sahip bir gezegen gibiydi. Luis'in tat alma duyusu için lezzetli bir vuslat. Sivrisinekler için kutsal bir tapınak. Midesi zayıf olanlara ise potansiyel bir tehlike. Her gece bir saatini onu yalamaya ayırıyor, kulaklarının arkasından başlayıp parmak uçlarında bitiriyordu.

Luis'in ölümünden sonra, onun fotoğraflarını tahta, gümüş, kalay, plastik ve bambu çerçevelerle kitap rafına, mutfak masasına, kapıya ve yatağının başucuna koymuştu. Her gün birkaç saniye bu fotoğraflara bakıp onsuz nasıl yaşayabileceğini düşünüyordu. Kendini sıradan işlerle meşgul edip üzüntüsünü bastırmaya çalışıyordu. Hırdavat dükkânındaki hesap defterlerini güncel tutmaya gayret ediyor, Soledad'a, diktiği Jarocha kostümlerini ütülemesinde yardım ediyor, arada da ailesinin ve Luis'in mezarını ziyaret ediyordu.

Bir de, bakması gereken Blanca vardı. Çok küçük bir bebekti, yedi aylıkken doğmuştu, belki de henüz annesinin karnındayken eğer acele etmezse babasının kolları arasına asla giremeyeceğini biliyordu. Aslına bakılırsa, yaşamının ilk dört haftasında çoğunlukla Luis onu kolları arasında tutmuştu. Luis'den başkası onu beşikten alırsa, bir yetişkin kadar ses çıkararak ağlıyordu. Esperanza bebeğinin onu sevmediğini düşünmeye başlamıştı, ama Blanca çok uzun süre yanında olamayacak babası ile olabildiğince zaman geçirmeye çalışıyordu. Luis ölünce, Blanca'nın ağlayışları bitti, Esperanza'nınkiler başladı.

Bazı zamanlar Esperanza'nın evinin kapısı inatçılaşıyor ve açılmamakta diretiyordu. Ama bir yöntem geliştirmişti, kapı teslim olana kadar anahtarı eski kilidin içinde hafifçe sallıyordu. Anahtarla kilidi gıdıkladığını ve kapı açılınca çıkan gıcırtının kapının kahkahası olduğunu düşünerek kendini eğlendiriyordu.

"Neredeydin?" Soledad verandada Esperanza'yı bekliyordu. Kaygılı bir ses tonu vardı. Huyu böyleydi. "Espinozalar taziyelerini iletmek için geldiler."

"Peder Salvador'u görmeye gittim. Ona Blanca ile ilgili her şeyi anlattım."

Esperanza, Soledad'ın omzunda sessizce inleyerek ağladı, son birkaç gün içinde o kadar çok ağlamıştı ki artık yorgun düşmüştü. Soledad gözlerinden süzülen birkaç damla gözyaşını sildi. Önemsiz ve hatta yetersiz gözyaşlarıydı bunlar, ama Esperanza için bunların anlamları farklıydı, arkadaşı sonunda kendini tutamamıştı.

"Senin önünde ağlamamalıyım," dedi Soledad.

"Önemli değil. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Mendillerini alıp birbirilerinin gözyaşlarını sildiler.

"Bir meşe ağacı gibi sertsin, Soledad. Bir kez olsun kendini serbest bırakamaz mısın?"

"Bırakıyorum." Soledad'ın gözünden bir yaş düştü, Esperanza'nın avucuna düştü. "Gördün mü?"

Esperanza, Soledad'ın pembe dizi izlerlerken hüngür hüngür ağladığına tanık olmuştu ama mesele onun kendi trajedileri olduğunda dünyadaki her şeye katlanacak gibi bir güçlülükle duruyordu. Kocasının cenazesinde ağlamayan tek kişi oydu. En azından insanların önünde. Bu yüzden insanlar onun Alfredo'yu asla sevmediğine ve sırf Meksikalı film yıldızı Pedro İnfante'ye benzediği için onunla evlendiğine inandılar. Bu dedikodu birkaç yıl sürdü, ta ki bir gün Esperanza Blanca için doğum günü pastası alırken iki kadının bu meseleyi konuştuklarını duyana kadar. İki tane krem şantili çörek aldı, paralarını ödedi ve fırsatını bulduğu ilk anda kadınların yüzlerine yapıştırdı. Ondan sonra dedikodu, Esperanza'nın öfkesine odaklandı. Ve Esperanza, Aziz Ramón Nonato'nun ağzına bozuk para bağlayana kadar durmadı. Esperanza, ne zaman arkasından konuşulsa, bu azize sığınırdı. Bozuk parayı azizin heykeline kırmızı bir kurdele ile tutturdu, kurdeleyi heykelin başının çevresine doladı ve ensesi üzerinde üç düğüm attı.

Soledad ve Esperanza, büyükbabasının uyumakta olan çömlek kaplar ve eski benzin tenekeler içindeki ortanca çiçeklerini uyandırmamak için parmak uçlarına basarak yürüdüler. Teneke, plastik, mayolika, tahta ve çimentodan binlerce kap, gruplar halinde dikkatlice düzenlenmiş ve kerpiç zemin üzerine ya da manolya ağacı çevresine dizilmişlerdi. İki kadın alacakaranlıkta dağınık verandanın sonundaki kapıya doğru yürürken adımlarını nereye atacaklarını iyi biliyorlardı.

Salona girdiklerinde, televizyonda iki kızgın yakışıklı adam arasında önemli bir drama gözleri önünde sahne alıyordu, ama dikkate almadılar.

"Bu kadar acı ile ne yapacağız?" dedi Soledad kırılgan bir ses tonuyla. "Bu acı böyle büyümeye devam ederse, bedenlerimize sığmayacak artık."

"İşin kötü tarafı, boşu boşuna ağlıyoruz." Esperanza kayıtsızdı. "Blanca ölmedi."

Soledad ileride birçok kez Esperanza'nın akıl sağlığını sorgulayacaktı, Esperanza'nın bu sözleri onun ilk sorgulamasının ne-

denini teşkil ediyordu. Ona göre, kızın ölümü cenazenin kendisi kadar açık ve somut bir gerçekti. Şahit olarak defin ruhsatını imzalamış, tabutun toprakla kaplanışını kendi gözleriyle görmüştü. Cenazedeki altmış civarı insan ile birlikte Blanca'nın ruhu için dua etmişti. Bundan sonrası, ölümü kabullenmek, onun için yas tutmak ve yaşamaya devam etmekti.

"Aziz Judas Tadeo bana söyledi." Esperanza dudağını ısırdı. "Şahsi olarak." Dudağını bir daha ısırdı. Bunu nasıl söylerdi. Mucizeyi kendine saklayacağına dair Aziz Salvador'a söz vermişti.

"Tanrı aşkına, Esperanza. Beni çılgına çevirme."

Konuşmaları, televizyondaki pembe diziden gelen konuşmaya karıştı, oradan gelen cümleler onların cümleleri ile birleşti, anlaşmaları güçleşti.

"Öz ailemin beni bu şekilde arkamdan hançerleyecekleri asla aklıma gelmezdi. Bu çekler karşılıksızdı ve siz bunu biliyordunuz. Sen şanslı bir hırsızsın, Carlos Alberto! Bir kalp hırsızısın!" dedi ekrandaki yakışıklı adamlardan bir tanesi.

"Bana inanmıyorsun." Esperanza, Peder Salvador'un öğütlerinin sebebini o an anladı.

"Kızın senin çeklerini üzerine geçirdi! Kızını unut, José Fernando. O artık bedeni, ruhu ve banka hesaplarıyla benim!" Daha genç ve daha yakışıklı olan bıyıklı adam, kulağının dibinde bağırdı.

Esperanza diğer adamın karşılığını beklemedi. Ayağa kalktı, televizyonu kapattı ve Soledad'ın yanından uzaklaştı.

"Ben yalnızca her şeyin Blanca'yı kaybetmeden önceki gibi olmasını istiyorum," dedi kapıdayken, sonra da Soledad'ı salonda yalnız bıraktı.

Salon, Soledad'a çok büyük göründü. Birdenbire ev büyük ve boş bir mekâna dönüştü. Mutfak, yatak odaları, yemek odası, hepsi ama hepsi sıcaklık ve hiçlikle dolmuştu. Güneş ışığı pencereden içeri girmeyi reddediyordu. Koridor sessizdi, artık Blanca'nın kahkahaları yoktu. Sandalyeler, koltuklar, masalar

mor renklerini yitirmişti. Artık Esperanza'nın evine ait olmadığını hissetti. Blanca bundan sonra olmayacağına göre, burada yaşaması için bir neden yoktu. Blanca'nın ona ihtiyacı yoktu artık. Tanrı'nın yanında duran ruhların, mesleği terzilik olan vaftiz analarına ihtiyaçları yoktur. Ama eğer Esperanza aklını yitiriyorsa, yanında kalıp ona bakması gerekirdi.

Soledad, salıncaklı koltuğu verandaya sürükleyip oturdu, her an ilginç bir şey olacakmış gibi sokağı seyretmeye başladı. O da her şeyin Blanca'nın ölümünden önceki gibi olmasını istiyordu. Henüz birkaç ay önce, Blanca'ya bir Jarocha kostümü dikmeye başlamıştı. Ömrü boyunca Tlacotalpan'daki en güzel genç kızlara ve kadınlara on beşinci yaş günü danslarında ve Hazreti Meryem yortularında giyecekleri düzinelerce hoş kıyafet dikmişti. Fakat vaftiz kızınınki özel olmalıydı. Daha fazla işleme gerekliydi. İthal saten ve birinci kalite şeffaf ipek kumaş kullanacaktı. Annesinin ve büyükannesinin giydiği astarı da. Ayakkabılar şehirden getirildi. Blanca'nın ölümünden birkaç hafta önce, kıyafeti ona son defa denetmişti, Blanca'nın üzerindeki beyaz kumaş onu küçük bir meleğe dönüştürmüştü. Yarısı tamamlanmış ve her tarafından iğneler fışkıran kıyafet içinde Blanca'yı hatırladı, sivrisinek ısırığı kadar küçük göğüslerini utangaçlıkla saran minik bir sutyen giymişti. Ne tam bir çocuk, ne tam bir ergindi, buna rağmen çok güzeldi. Bedeninin erkeklerin en çok arzuladığı kısımları gelişmeye başlamıştı. Bir saksağanın kanatları gibi uzun ve siyah saçları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Sivilce belasıyla uğraşmayacak, pantolon askısına ihtiyaç duymayacak, kilo derdi olmayacak, sigara içmeyecek ya da gençlik modalarını takip etmeyecek bir kız olacaktı, yine de bütün arkadaşları onu sevecek ve ona imreneceklerdi. Üstelik yitip gitmeseydi, okul yıllarını başarıyla bitirecekti. Nasıl bitirmez? İki annenin birleşik ilgisine ve dikkatine sahipti. Soledad'ın onun için diktiği kıyafetleri giyerek Soledad'ı mutlu ederdi. Giysi provalarında sabırla beklerdi. Soledad'ın katılmasını önerdiği bütün geçit törenlerine katılırdı. Bir kaya midyesinin iskelenin ayaklarına tutunduğu gibi Esperanza'ya sıkı sarılır ve onu öperdi her zaman.

Bir gün Esperanza ve bir gün Soledad olmak üzere her gün

Blanca'nın öğle yemeği çantasına notlar koyarlardı. *Bu mango suyunun damlaları eline döküldüğünde seni ne kadar sevdiğimi düşün.* Blanca bütün notları günlüğünün içine koyuyor, günlüğü de yatağının altında saklıyordu. Esperanza cenazeden sonra kızının eşyalarını toparlarken günlüğü bulmuştu. O kadar ağlamıştı ki artık etrafı bile görmekte zorlanıyordu. Günlüğü okuyabilecek gücü toplamak için bir hafta beklemesi gerekmişti. Fakat başladığı anda, bir çırpıda tamamını okumuştu. Normal şartlarda, Blanca'nın özel hayatına karışmazdı ama o artık olmadığına göre, Esperanza el yazısını parmağı ile takip ederek sayfalar arasında dolaştı. 'O' harfinin yuvarlaklığı, 't'lerin düzgünlüğü, 'a'ların sonundaki çıkıntıyı yapış tarzı onu mutlu etmişti. Esperanza günlük içindeki her kelimeyi, hatta yanlış yazılmış olanları bile tek tek öptü, sonra günlüğü yerine koydu.

Salı ve cuma günleri Blanca, eski bir mariachi* olan ve ona müziği sevdiren Don Remigio Montaño'dan gitar dersi alıyordu. Yedi yaşına bile gelmeden birkaç bolero çalmasını ve söylemesini öğrenmişti, ne kadar hüzünlü ve yürek parçalayıcı parçalar olduklarını bilmese de... Minik sesi evi dolduruyor, pencereden dışarı süzülüp sokaktaki gürültü ile harmanlanıyor ve sokaktan geçmekte olan kamyon sesini hem tahammül edilebilir kılıyor hem de müzikalleştiriyordu.

Ama artık yitip gitmişti. Artık Soledad kıyafeti başkası için bitirecekti, muhtemelen de kuzenlerinden birinin on altı yaşındaki kızına verecekti. O da aşığı ile şeker kamışı tarlasında, çamurun içinde sevişirken kıyafeti üç yaz bile geçmeden berbat edecekti.

Soledad verandada koltukta sallanırken, Esperanza içeride Blanca'nın yatağı üzerinde oturmuştu. Soledad'ın ona inanmamasına kızmıştı. Ve ona inanmaması yüzünden, Soledad'ın Blanca'nın gidişinden sonraki yaşamı, sanki Blanca gerçekten ölmüş gibi, üzüntü, kabullenme ve keder ile dolu kalacaktı.

Esperanza avucunun içiyle yatağın üzerindeki küçük bir buruşukluğu düzeltti, Blanca'yı hastaneden almaya gideceği gün

* Meksika'da gitar çalan müzisyenlere verilen isim.

bu yatağı nasıl özenli bir şekilde temizlediğini hatırladı. Yarım düzine beyaz gülü bir vazonun içine yerleştirip Blanca'nın gece lambası ile Luis'in gümüşten küçük bir çerçeve içindeki resmi arasına koymuştu. Sonra da yepyeni bir mum yakmıştı. Mum gül kokuyordu. Yorganı çekip müthiş bir üçgen yaparak açıp yastığı Blanca'nın sevdiği şekilde kabartmıştı. Soledad odaya girmiş, elindeki yelpaze ile terli yüzünü serinletmiş, sıcağın ve erken menopozun etkilerini azaltmaya çalışmıştı. Jarocha kostümünü asıp fırfırları ve saçakları dikmişti. Dört ay içinde kollardaki ve göğüs üzerindeki nakışları bitirecekti. Fakat giysinin geri kalanı neredeyse tamamlanmıştı. Giysiyi öyle bir şekilde tasarlamışlardı ki giysi Blanca ile büyüyebilecekti. Böylece onu üç yıl sonra on beşinci yaş gününde de giyebilecekti. Esperanza ve Soledad her dikişin doğru yerde olduğundan emin oldular. Kızı giysinin içinde, kasabanın en yakışıklı çocuklarıyla dans ederken, büyük koca eteğini denizdeki bir fırtına gibi dalgalandırıp etek uçuşunca sadece saliseler boyunca görünen bacaklarıyla onları sarhoş ederken hayal ettiler.

Blanca'nın giysileri hâlâ gardıroptaydı. Ayakkabıları yatağın altındaydı. Oyuncak bebekleri yastığının üzerindeydi. Jarocha giysisi hâlâ asılıydı. Onu giyemeyecek. Hiçbir erkeği arzudan sarhoş edemeyecek. Öpülmeyecek ya da tapılmayacak. Ne evlenecek ne de çocuk sahibi olacak. Ta ki Esperanza onu bulana kadar.

4 Ağustos

Sevgili Günlük;

Bugün uyanmak istemedim, ama uyandım, çünkü Ramona'ya söz vermiştim. Fareciğim Pancho'yu okula getirecektim. Pancho'yu vaftiz annemin, üniformamın altına diktiği gizli cebe koydum. Vaftiz annem sınıfta acıktığımda yiyebileceğim şekerleri koymam için bana bu cebi yapmıştı. Böylece Bayan Norma şekerlerimi göremeyecekti.

Pancho çok tatlı! Bazen onu özgür bırakmak istiyorum. Onun şeker kamışı tarlalarında koştuğunu, kökleri kemirdiğini ve ar-

kadaş farelerle konuşmak için bıyıklarını hareket ettirdiğini hayal edebiliyorum. Onun kilitli kalmasına dayanamıyorum. Vaftiz annemin muhabbet kuşlarının kafesini açıp uçmalarına izin vermiştim, hatırlıyor musun? Az kalsın bunu yaptığım için bir şaplak yiyecektim. Ama onların uçup tele konuşlarını seyretmeye değerdi. Gitar öğretmenim kuşları ona vermişti."Soledad, seni artık böyle yalnız görmek istemiyorum,"demişti ona. Öğretmenimin ondan hoşlandığını düşündüğümü söylemiştim ama o inkâr etti.

Pancho bana ait ve istediğim zaman onu serbest bırakırım. Bugün neredeyse kaçıyordu. Cebimden çıkıp Bayan Norma'nın ayağını koklamaya gittiğini fark etmemişim. Çok korktum. Bayan Norma'nın masanın üzerine çıkıp çığlık attığını hayal ettim. Neyse ki Pancho'nun minik pembe patilerini ayak bileğinde hissedince, onu kuyruğundan yakaladı ve onun kime ait olduğunu sordu. Ayağa kalktım, bana vereceği cezayı beklemeye başladım. Pancho da havada asılı bir şekilde kaderini beklemeye başladı. Bayan Norma yanıma kadar geldi ve 'Küçükken benim de böyle bir farem vardı,' dedi. Sonra gün sonuna kadar onu yanında tuttu. Pancho, Bayan Norma'nın kıyafetinin her tarafına tırmandı, Bayan Norma onu mısır ekmeğinden parçalarla besledi. Olanları anneme anlattığımda, Bayan Norma'ya vermek üzere bir tane daha fare getireceğini ve Bayan Norma'nın yetişkin olmasının evcil bir hayvan beslemesi için engel olmadığını söyledi. Hoşlandığım çocuk Celestino da annemle aynı fikirde. Bayan Norma'nın evcil bir fare sahibi olması gerektiğini ve bunu sınıfta tutması gerektiğini söyledi. Bu konuda pek emin değilim. Müdür bir hayvan sever değil. Yarın görüşürüz. Güle güle.

Blanca

***

"Bu kadar geç saatte geldiğim için özür dilerim, Peder Salvador. Bu akşam hırdavat dükkânını kapatmak bana kaldı. Ben Esperanza Díaz, Aziz Judas Tadeo ile konuşan kadın. Aynı ola-

yın yine başıma geldiğini söylersem, yine bunu sır olarak saklar mısınız? Sır saklamanın sizin işiniz olduğunu biliyorum ama Soledad'a anlattığımda başıma gelenlerden sonra mucize ilgili kimsenin haberi olsun istemiyorum. Bana olayı kimseye anlatmamamı söylediğinizde, çok haklıydınız, Peder. Soledad bana inanmadı. Bunca yıl durmadan dua etmemin sonunda meyvesini verdiğini söyledim ona. Bu, ömrün boyunca piyango bileti almak gibi bir şey. Eninde sonunda bir gün büyük ikramiye size çıkar. Ama o benim delirdiğimi düşünüyor.

"Bu sefer tavukgöğsü dolması yapıyordum. Ocak kapısını kapattım ve tam olarak penceresine baktım. Yağ damlalarına bakabilmek için başımı bir o yana bir bu yana salladım, birden onu gördüm, bana ismimle hitap ederek konuşuyordu. Bana, 'Esperanza, kızını bulmak zorundasın. Bul onu. Ne pahasına olursa olsun, bul. O ölmedi, o…' dedi. Görüntüye dokunmaya çalıştım ve 'Nerede?' diye fısıldadım. Fakat bana daha detaylı talimat vermeden kayboldu.

"Size Blanca'yı en son ne zaman gördüğümü anlatmamıştım değil mi? Ameliyattan sonraki gün, arkadaşı Ramona hastaneye geldi. Derslerden geri kalmaması için ona defterlerini getirmişti. Erkek arkadaşları hakkında konuştular. Söyledikleri uydurmaydı, Peder, o yüzden endişelenmeyin. İki kız, üzerinde kalp ve çiçek figürleri olan etiketlerini değiş tokuş ettiler. O kadar gürültülü gülüyorlardı ki hemşire odaya gelip onları susturdu. Blanca'nın çok hızlı iyileştiğini görebiliyordum. Boğazı artık ağrımıyordu.

"Romana gittikten sonra, eve gidip Blanca'nın yatak odasını düzenledim, sonra da kasabaya inip yedinci sınıfa girdiği için ona uzun süredir almak istediğim broşu aldım. Bu broş on iki yaşında bir kız için fazla iddialıydı ama Blanca'nın sırf bu yüzden onu seveceğini biliyordum. Altın zemin üzerine gözyaşı şeklinde üç inci ve turkuaz taşları ile işlenmiş, gümüş filigran desenli bir broştu bu. Saat iki civarı, Blanca'yı almak için hastaneye döndüm.

"Asla hastanede yolumu bulamamışımdır. Peki, ya siz, Peder? 114 numaradaki Genel Hastaneyi bilirsiniz, Independencia ve Revolución'un köşesinde. Kızımı en son orada gördüm. Has-

tane büyük ve kalabalık. Bir koridor boyunca yürüdüm, yolumu kaybetmiş gibiydim ve takip edildiğimi hissediyordum. Telaşlanmıştım. Bir tuvalete saklandım. Ayak sesleri geçip gitti. Işık loştu. Süpürgelerin ve temizlik malzemelerinin arasında, el kadar bir cenin paslanmaz çelikten bir tepside duruyordu. Orada duruyordu, ruhu yoktu, hiç yaşayamadığı hayatı özlemiyordu. Onu rahatsız etmek istemedim. Yeniden koridora çıktım. Hastalar yavaşça yürüyordu. Kimisi acı çekiyor, kimisi iyileşiyor, kimisi de ölüyordu.

Sonunda bir hemşire odası buldum. Resepsiyoniste nereye ödeme yapabileceğimi sordum ve kızımı almaya geldiğimi söyledim. Kadın kaleminin ucunu çiğnemekle meşguldü. Bana hastanın adının ne olduğunu sordu. Ben de, 'Blanca Díaz' dedim ve annesi olduğumu belirttim. Önündeki defterden kızın adına baktı. 'Bademciklerini aldırmıştı," diye ekledim. Önündeki defterin sayfalarını çevirmeye başladı. Birdenbire, benzi attı. Yüzü soluklaştı, terlemeye başladı. Her an öldürülecekmiş gibi bir korku ile yüzüme baktı. Kalemi ağzından çıkardı. Ben de listeyi okumaya çalıştım ama defter ters duruyordu. Titreyerek konuştu: 'Hanımefendi, size haber verilmedi mi?'

"O an bir şeylerin ters gitmeye başladığını anladım. Beni, Dr. Ortiz ile konuşmam için ikinci kata yolladı ama ben direkt Blanca'nın odasına gittim. Çok hızlı koşuyor, koridordaki hastalara çarpıyordum. Karşıma çıkan her kapıyı açıyordum, sonunda bir odanın içinde yüzlerinde ameliyat maskesi, ellerinde plastik eldiven olan iki hemşireye rastladım. Bu, Blanca'nın yattığı odaydı ve onları gördüğümde Blanca'nın yatağına dezenfekte ediyorlardı. Kızım neredeydi?

"Koridoru aradım taradım, nihayet Dr. Ortiz'in bir kapının arkasından gelen sesini duydum. Odaya daldım. Bir hastasının cilt problemini muayene ediyordu. Doktora, 'Kızım nerede?' diye sordum. Ah, Peder, bana ne dedi biliyor musunuz? 'Bayan Díaz, ne oldu bilmiyoruz ama kızınız vefat etti.' Bütün hatırladığım bu. Hastanın kolları arasına yığıldım, hatırladığım sonraki şey acil odasına geldiğim.

"Gözlerimi açtığımda, Soledad'ın yüzü yanı başımdaydı ve

bulanık görünüyordu. Gözlerindeki bakışlardan Blanca'nın başına gelenleri öğrendiğini anlamıştım. 'Buraya geldiğimde, bana söylediler. Onu morgda tutuyorlar,' dedi. Sözleri önceden çalışılmış gibi duruyordu. Bu sözleri birçok kez tiyatroda duymuştum fakat şimdi kızımdan bahsetmek için kullanılıyorlardı. Her yanım uyuştu. Başkasının hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum, beynim bana 'Esperanza, bunun dışında kal,' diyordu. Belki de acı çekmemi istemiyordu çünkü Blanca'nın ölmediğini biliyordu. Belki tuhaf bulacaksınız ama Peder, Luis öldüğünde de hislerim yabancılaşmıştı ve acı zaman içinde içime gömülmüştü.

"Acil odasında, elimden başka hiçbir şey kımıldamıyordu. Alkolün içine batırılmış bir pamuk topuna uzanıp hafifçe burnuma tuttum. Göğüs kafesimdeki tarifsiz bir baskı derin nefes almama izin vermiyordu. Hemşirenin biri bana iğne yaptı. 'Daha iyi hissedersin,' dedi. Saniyeler devleşmiş, saatlere dönüşmüşlerdi. Sanki orada değilmişim gibi geliyordu. Gözleri kumla dolduran bir çeşit uykusuzluk hastalığı ile karşı karşıya gibiydim. Gözyaşı kanallarım tıkanmış olmalıydı. Soledad elimi o kadar sıkı tutmuştu ki bir noktadan sonra acımaya başlamıştı. Sonunda ayağa kalktım ve bir hemşireyi takip edip morga gittim. Kuru ağzımda inançsızlığın kırıntıları dolaşıyordu.

"Morg, penceresiz soluk yeşil renkte bir odaydı. Kokuyu asla unutmayacağım. Formaldehit, kan ve ter, tamale kokusuna karışmıştı. Biz gelmeden hemen önce biri burada bu yemekten yiyor olmalıydı.

"Bize mühürlü bir tabut verdiler, Peder. Hem de benim kızıma asla almayacağım türden bir tabut. Pembe değildi. Dışında ipek güller yoktu. Kenarlarında beyaz tafta yoktu. Yanları oya ve dantel ile işlenmemişti. Blanca'nın resmini koymak için bir çerçevesi bile yoktu. Alelade çam kerestesinden temiz steril bir plastik ile sarılı bir tabuttu. Yüzeyine dokundum, kenarlara çakılmış çivileri hissettim.

"Hemşire, Blanca'yı göremeyeceğimizi söyledi. Bu sözde tabut bana verilmesine rağmen, ölünün yakılıp yakılmadığını sordum. Kasabadaki bu tek morgun gerekli ekipmana sahip ol-

madığını biliyordum ama cesedi göstermemeleri için de başka neden bulamıyordum. Hemşire yanıt vermiyordu. Bize doktoru beklememizi söyledi. Rica dahi etmedi. Eğer sakinleştirici iğne almamış olsaydım, o kadına zarar verirdim, Peder. Onun midesine bir yumruk atardım. Nasıl bu kadar kaba olabilir ki?

"Serinlemek için bir süreliğine Soledad'ın yelpazesini ödünç aldım. Soledad odada bulunan tek sandalyeye çökmüştü, yorgundu. Yelpazeyi ona geri verdim ve Blanca'nın tabutu üzerine yaslandım. Sessizlik üstümüzde uçuyor, sessiz kanatlarını aç bir akbaba gibi çırpıyordu.

"Biraz daha havaya ihtiyaç duydum. Annemin rahmine geri dönmek istedim. Kocamın elini tutabilmek istedim, huzur içinde uyusun. Çok uzun süre duvardaki önemsiz bir noktaya gözlerimi diktim. Dr. Ortiz'in gelmesi saatler sürecek gibime geliyordu. Sonunda geldi. Ona tabutu açmasını söyledim ama bana şunları söyledi: 'Üzgünüm ama hayır demek zorundayım, Bayan Diaz, ölüm nedenini bilmiyoruz. O kadar ani bir ölüm oldu ki bunun çok bulaşıcı bir hastalık olduğunu düşünüyoruz, isimleri henüz bilinmeyen bazı virüsler var. Bir salgın riskini göze alamayız. Morga tabutu açmamaları için emir çoktan gitti. Kızınızın bugün gömülmesi gerek.' Sadece burnumu sildim ve mendili yere düşürdüm. İnanabiliyor musunuz, Peder? Bir doktor nasıl böyle zayıf bir gerekçe sunabilir?

"Tabutun üstündeki plastiği çektim, kalın çivilerden birine rasgeldim, onu çıkarmaya çalıştım ama çok sıkı çivilenmişti. Tabutun üzerine, 'Açmayın-Tehlikeli-Bulaşıcı' yazılıydı. Morgdaki adam nihayet geldi. Bana kâğıtlar imzalattılar. Bir düzineden fazla kâğıt üzerine imzamı attım. Her zaman imzaladığım kâğıtları okurum. Her dulun bunu yapması gerekir. Ama bu sefer okumadım. Sadece Blanca'yı görmek istiyordum, bu yüzden doktora çok kızıyordum. Çok üzgünüm, Peder. 'Siz doktorlar, ne zaman cevap bulamazsanız, virüsleri suçlarsınız! Katiller!' diye bağırdım doktora. Onu önlüğünden yakalayıp çektim. Ona vurdum. O da beni itti. Soledad çığlık çığlığaydı, sonunda bir hemşire ile birlikte beni uzaklaştırdı. Dr. Ortiz ter içinde kalmıştı, odayı terk etti. Broşu cüzdanımın içinden çıkarıp Soledad'a verdim. 'Bundan kurtul, lütfen. Artık ona ihtiyacımız yok,' dedim ona.

“Uzun süredir azizin bu ikinci görünümünün ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Azizin görünüp gitmesinden sonra, ocağın önünde yerde oturup kalmıştım. Aziz Judas Tadeo’nun talimatları kafamı karıştırmıştı. O sırada Soledad marketten geldi. Odanın duman içinde olduğunu fark etmemiştim ama o hemen fark etti. Elindeki çantaları tezgâha koyup artık kömür haline gelmiş tavukgöğsü dolmalarını ocaktan çıkardı. Her ne kadar dağınık olsa da her zaman maharetliydi. Ağlamaya başladım, yanan yemek için değil, Blanca için. Onu nasıl bulacaktım? Soledad odayı havalandırmak için pencereleri açtı ve yemeği çöpe attı. Kedim Dominga, kurtarmaya değer bir şey var mı diye çöpe baktı, bir şey bulamadı. İşte o zaman Soledad’a Aziz Judas Tadeo’nun ikinci görünümünden bahsettim. Ona fırından, yağ damlalarından ve bütün her şeyden bahsettim. Ve ne dese beğenirsiniz? ‘Blanca’nın başına gelenlerden dolayı çok üzgünüz, biliyorum. Fakat bazı şeyler hayal gücümüzün neticesinde görünür,’ dedi. Hislerime hassas bir şekilde yaklaşmaya çalışıyordu, eminim. Fakat sonra şöyle devam etti: ‘Sence azizimizin senin gibi birine görünmekten daha önemli işleri yok mudur?’

“İşte, bu sözler bana yetti, Peder. Bu konuda benimle değildi. Ona iki fırsat vermiştim. Artık Blanca’yı yalnız bulmam gerektiğini fark ettim. Ve şimdiye kadar yarattığım küçük sorunlardan dolayı da üzgünüm. Nüfus idaresinde pek hoş olmayan şeyler yaptığımı da kabul ediyorum. Ama bu kasıtlı değildi. Ben sadece azizimin talimatlarını uyguluyordum. Doğum ve Ölüm Belgesi memuru göbeği çıkmış, yarı kel bir adamdı. Üstünde kırık ve sonradan bantla tutturulmuş bir cam bulunan eski bir masada oturuyordu. Camın altındaki dergilerden kesilmiş bir sürü çıplak kadın resmini fark etmekten kendimi alamıyordum. Affedersiniz, Peder, size sadece gördüğümü anlatıyorum. Aziz Judas Tadeo adına Blanca’nın mezarını açtırmak için bir tebligat çıkarmasını söylediğimde, üzgün olduğunu ve böyle bir yetkisi olmadığını söyledi. ‘Emir Yüce Tanrı’dan gelse dahi, sorgu yargıcının adli tıp servisi mezarın açılmasını onaylamazsa, küçük bir kemik için bile toprağı kazamayız,’ dedi.

“Şimdi, beni yanlış anlamayın, Peder. Aziz Judas Tadeo’nun

sözlerini sorguladığımdan değil ama eğer Blanca'yı gömmediysek, biz kimi gömdük? Tabut ağırdı ama içi taşla dolu da olabilirdi. Bu yüzden ısrar ettim, memur da beni kapı dışarı etmek istedi. Onunla buluşmayı bekleyen biri olduğunu söyledi fakat ben kimseyi göremedim. İşte o zaman sabrımı kaybettim. 'Mevzu bahis kızınız olsaydı, mezarı tırnaklarınızla kazardınız!' diye bağırdım. Masasında duran koca belge yığınını yere savurdum, hepsi tozlu zeminde dağıldılar. 'Bir yıllık iş!' diye çığlık attı. Beni ofisten atmaya çalıştı, ama kolunu yakalayıp kanatana kadar ısırdım. Bunu yaptığım için üzgünüm, Peder. Belki bunu ayrı bir günah olarak değerlendirmek istersiniz, bilmiyorum; bir öneri sadece. Gömleğinin kolunda kan lekeleri gördüğümde, tepkimin biraz aşırı olduğunu fark ettim ama artık çok geçti. Etrafta aylak aylak gezen bir gazeteci bağrışmaları duydu ve içeri koştu. Tam da içi kâğıt dolu, büyük demir çöp kutusunu memurun masasına fırlattığım ve onu paramparça ettiğim sırada fotoğrafımı çekti. Artık hiçbir bant o camı bir araya getiremez. Hâlâ masa camının altında duran ve acılardan bihaber o kışkırtıcı kadınların çıplak resimlerine bakıp güldüm, Peder.

"Sonra bir polis geldi. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Beni yakalayıp binanın dışına çıkardı, beni bir daha görürse tutuklayacağını söyledi. Merdivenlerde tökezledim, ayakkabım çıktı, yere düştüm. Yerde, kaldırımdayken, 'Emirler daha yukarıdan gelmiş ise, izne neden ihtiyaç duyayım?' diye düşündüm. Bütün yayaların önünde ayağa kalktım, cüzdanımı aldım ve topallaya topallaya eve geldim. Gururum yerli yerindeydi, bileğim ise hâlâ acıyordu.

Ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim, Peder. Bu akşam yapmanız gereken önemli şeyler vardır. Şunu bilmenizi isterim ki yaptıklarımdan dolayı çok pişmanım ve kefaretimi ödeyeceğim. Aziz Judas Tadeo yine bana görünürse, size haber vereceğim. Baba, oğul ve kutsal ruh adına. Âmin."

***

Ah, Tanrım, sevgili Tanrım. Bu kadına günah çıkarma odasından nasıl yardım edebilirim? Onu duydunuz. Yanıma gelip bana yapacaklarını değil, yaptıklarını anlatıyor. Günah çıkarmanın yöntemi böyle biliyorum ama onu durduracak bir yol bulamıyorum. Belki de durdurmamalıyım. Son günah çıkarışından beri onun dönmesini bekliyorum. Kilisede onu aradım.Ne yaptığını düşünmekten uyuyamıyorum. Yine Aziz Judas Tadeo ile mi konuşuyor? Giysilerini mi ütülüyor? Yoksa bir hükümet yetkilisinin burnuna yumruk mu atıyor? Günah çıkarmaya gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Günah çıkarma odasının penceresindeki kumaş yoluyla onun sesini duymak zorunda kalıyorum. Acısını, korkularını ve kararlılığını kulağıma fısıldayış tarzı alnımın terlemesine neden oluyor, ben de tavana, lambanın hemen yanına kurduğum küçük vantilatörü en yüksek derecede çalıştırmak zorunda kalıyorum. Arada öksürmeyi unutmuyorum. Varlığı beni Consuelo hakkında düşünmeye davet ediyor.

Biliyorum, otuz altı yıl önce size söz vermiştim. Yoksa otuz yedi miydi? Hatırlamıyorum. Ama size onun adını ağzıma almayacağıma dair yemin ettiğimi hatırlıyorum. Bunu size söylememden belki de bıkmış olabileceğinizi düşünüyorum ama onu çocukluğumdan beri seviyordum. Annem, Consuelo Dadımın her gece odama gelip beni kıstırdığını, bedenimi bir mısır koçanı gibi sert olana kadar okşadığını asla öğrenmedi. Beni öper, bana masallar anlatır, başım göğüslerinde uyuyor taklidi yapana kadar ninniler söylerdi, sonra mülkün kenarında, meyve bahçesinin yanında bulunan hizmetçi odalarına gider, kocası bahçıvanla sevişirdi. Onu sessizce takip eder, yatak gıcırtılarını ve iniltileri duyana kadar pencerenin dışında beklerdim. Sonra eve dönüp uyumaya çalışırdım. Altıncı sınıfı yeni bitirmiştim, bir yaz gecesi gece dualarımızı ettikten ve haç işareti yaptıktan hemen sonra elimi eteğinin altına daldırdım. O zaman bizi izliyor muydunuz, bilmiyorum. Yirmi dört yaşındaydı. Bluzunun düğmelerini bir bir açtım. Karnında hiç bebek taşımamıştı. Gömleğimi çıkardım. Rüyalarımı saymazsak, ilk defa onun göğüslerine dilimle doku-

nuyordum. Bütün bedeni ile üzerime yaslandı, bedeni çıplak ve sıcaktı. Kollarıyla omuzlarımı sarmıştı. Saatler boyunca odamın karanlığında bir görünüp bir kaybolduk. Bir evet-hayır ikilemi, içinde pişmanlık olmayan bir günahtık. Şafak sökmeden hemen önce, 'Rüyanda uçuşan küçük melekler göreceksin,' dedi ve odasına geri döndü.

Sonraki sabah, babam hiç haber vermeden evden ayrıldıklarını fark etti. Ondan bir şey çaldıklarını düşündü. Arkalarında bıraktıkları birkaç şeye, bir gömlek, bir çanta ve bir ayakkabının sağ teki, herhangi bir ipucu için baktılar. Ben de gizlice bakındım, arkalarında adres bırakmış olabileceklerini düşündüm ama kokusundan başka kayda değer bir şey kalmamıştı. Yatak örtümde, yastığımda, perdelerde, kapı kolunda. O vakitten sonra, kimse ile sevişmedim ve siz bunu biliyorsunuz. Birkaç yıl sonra babama ilahiyat fakültesine girmek istediğimi söylediğimde, bana küstü. Yedi kız kardeşim, eğer bekâret yemini edersem babamın isminin sonraki nesillere aktarılamayacağında hemfikirdiler. Şimdi babam cennette sizin yanınızda ve olan biten her şeyden haberdar olduğuna eminim. Bana küstüğü için onu affetmişsinizdir umarım. Bazen uzaklarda bir yerde Consuelo'dan bir çocuğum olduğunu rüyamda görüyorum. Bu çocuk belki de aile adımızı yaşatıyordur. Bu da, huzur içinde uyusun, babamın isteğini yerine getirmiştir. En azından Consuelo'nun ondan ne çalmış olduğunu öğrenmiş olurdu.

Onu unuttuğumu düşünmüştüm. Ama Esperanza'yı bedenime yaslayıp sıcaklığını hissetme arzusu, ki ne çaresiz bir ihtiyaçtır bu, onu geri getirdi. Bunu size anlattığım için özür dilerim ama başka kime anlatabilirdim? Bir kadına olan aşkım beni rahipliğe sevk etmişse, başka bir kadına aşkım da beni buradan çıkarabilir. Korkuyorum. Kafası karışmış, elli altı yaşında bir rahip ne yapabilir? Esperanza'yı durdurmak mümkün değil. Hedefinin peşinde. Tek yapabileceğim onun için dua etmek. Ona inanmakta yanılıyor muyum acaba?

***

Esperanza bileğini sargı ile sardı ve fiziksel acının ne kadar kolay dindiğini düşündü. Birkaç günlüğüne yüksek topuklu ayakkabılarını bir kenara bırakıp Blanca'nın sandaletlerini ödünç alması gerekecekti. Pazarları nehre, tatlı su karidesi tutmaya gittiklerinde bunları giymekten hoşlanırdı. Birkaç ay önce, yine nehir kıyısına inmişlerdi. Soledad yüzmemişti, fotoğraf çekmişti. Denizden bakınca, rüzgârın her an uçurabileceği büyük bir çadır gibi görünüyordu. Geniş kalçaları, büyük turuncu eteğini doldurmuştu. Şemsiyesini tutarken, aynı anda fotoğraf çekemiyordu. Yine de her fotoğraf filminden Blanca'nın en az bir tane güzel fotoğrafı çıkardı her zaman.

Blanca, Soledad'ın temel fotoğraf objesiydi. İçi Blanca'nın bebekliğinden beri çekilmiş fotoğraflarla dolu neredeyse yirmi albümü vardı. Kurtuluş Günü töreni için dans etmeyi öğrenirken, sel sularının doldurduğu sokakta parmak uçlarında yürürken, henüz üç yaşındayken yeni yıl hediyesi olarak bir gitar alırken, sallanan sandalyeyi tamir etmeye çalışırken, Esperanza'yı öperken çekilmiş fotoğraflar. Bir gün vaftiz kızından kalacak yegâne şeylerin bu fotoğraflar olduğu sanki Soledad'ın içine doğmuştu.

Gün boyu nehir kıyısında kalabilirlerdi ama saat dörtten önce kilise ayinine gitmezlerse, kilisenin beyaz oturaklarının altında dolaşan serin rüzgârı seven sivrisineklerine yem olacaklardı. Bu yüzden bisikletlerine binip eve döndüler, akşam yemeği için bir sepet dolusu karides yakalamışlardı. Yoldayken Esperanza iki gencin onları takip ettiğini, kıkır kıkır gülüp birbirlerini ittiğini fark etti. Blanca bisikletinin hızını biraz yavaşlattı. Çocuklar park etmiş bir arabanın arkasına saklandılar. Blanca arkasına dönüp hâlâ orada olup olmadıklarına baktı, gülümsedi. Çocuklar yeşil kapıları ve pencereleri olan mor bir evin içine koştular. Blanca onların kim olduğunu biliyordu.

"Sarı gömlek giymiş olanı benim okulumdan. İsmi Celestino. On sekiz yaşıma geldiğimde benimle evlenmek istiyor," dedi Blanca annesine.

Esperanza bisikletini durdurdu, sepetteki kıpraşan karidesleri düzeltiyormuş gibi yaptı. Kızının gözlerinde en ufak aşk izine rastlamak istemiyordu. 'Ben o yaşta evlenmiştim,' diye düşündü, dehşete düştü. Blanca hâlâ küçücük bir kızdı. Henüz erkeklerle ilgili düşünecek yaşta değildi.

Esperanza topallayarak odaya girdi ve Blanca'nın yatağının altında sandaletlerini aradı. Yastığın üzerinde bir Jarocha bebeği vardı, üzerindeki kıyafet Soledad'ın diktikleriyle yarışır nitelikteydi. Yuvarlak bir eteği, nakışlı siyah bir önlüğü ve kolalamayla sertleştirilmiş güzel bir başlığı vardı. Odadaki yataklar birbirine o kadar yakındı ki geceleri Tlacotalpan'da ne zaman fırtına olsa, el ele tutuşabiliyorlardı. Uykularından onları ayıran yegâne şey, üstüne lamba, Luis'in resmi ve sürekli yanan bir mum konmuş masaydı.

Blanca'nın sandaletleri, diğer ayakkabı çiftleri ile birlikte hâlâ oradaydı. Esperanza sandaletleri denedi. Ayağı rahatlıkla girdi, sol ayağı biraz zorladı ama her şey yolundaydı. İşte o zaman Celestino'yu, sarı gömlekli çocuğu hatırladı, Blanca'nın cenazesinde, kalabalıktan biraz uzakta, bir mezarın üzerine oturmuştu, rahibe bakıyor, rüzgârsız günün ritmiyle başını sallıyordu. Esperanza ona çok dikkat etmemişti. Cenazeye bir sürü insan gelmişti.

Esperanza çocuğun yaşadığı yeri hatırladı ve birden onu ziyaret edip ona Blanca'nın ölmediğini, onu bulacağını ve altı yıl sonra onunla evlenebileceğini söylemek istedi. Evden yavaşça çıktı, yeşil kapıları ve pencereleri olan eve doğru yürüdü. Fakat sonra Callejón de los Delfines'e varınca durdu. Bu dar patikadan Celestino'nun evini görebiliyordu ama verandaya doğru yürümeden geri döndü. Onunla konuşamazdı. Çünkü Blanca'yı nasıl bulabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. En azından şimdilik. Böylece eve döndü. Nüfus dairesinin önünden topallayarak geçmemek için arka sokaktan yürüdü.

Blanca'nın günlüğü Esperanza'nın okuduktan sonra bıraktığı yerdeydi. Yatağı kaldırıp günlüğü çıkardı, ona zarar vermemek için dikkatli davrandı. Belki yeniden okursa, annelik gücünü kullanarak kızının kelimelerinde başka anlamlar, şifreler bulabile-

cekti. Cevaplar, ipuçları bulmak için günlüğü yeniden okumak istedi. İlk okumasında, hızlı okuduğu için önemli bir ayrıntıyı kaçırmış olabilirdi. Bu defterde kelimelerin ötesinde bir şeyler olmalıydı.

***

28 Ağustos

Sevgili Günlük,

Bir haftadır hiçbir şey yazmadım. Gelecek ayki gitar resitalim için hazırlanıyorum, bir şey yazmak için ancak şimdi fırsat bulabildim. Kafam karışık. Birkaç gün önce Celestino ile okuldan eve yürüdük. Rıhtımda durup dondurma aldık. O avokadolu aldı. Ben ise fıstıklı. Bir süre yük limanının merdivenlerinde oturduk. Sohbet ederken gittikçe bana yaklaştı ve sonunda beni sardı. Bana dondurmasının tadına bakmak isteyip istemediğimi sordu, sonra diliyle dudaklarıma dokundu. Çok hoşuma gitti (dondurma değil, dili). O yüzden dudaklarımı yalamasına izin verdim. Sonra birkaç yıl içinde benimle evlenmek istediğini yine söyledi. Ona ne diyeceğim? Bunu yapmasına bir kez daha izin verememem. Ramona, Celestino beni öptüğü için hamile kalabileceğimi söyledi. Hem de henüz adet olmamama rağmen. Yine de yaptığımız hoşuma gitmişti. Bildiğim tek bir şey var: Bunu anneme anlatamam.

Keşke benimle konuşabilsen.

Blanca

***

"Peder Salvador, sabahın bu erken saatinde beni dinlemeyi kabul ettiğin için sana Tanrı önünde teşekkür etmek istiyorum. Uyanık olmanız büyük şans. Uyuyamadım ve sabah altı ayininden önce sizinle konuşmasaydım, akşam iş sonrasına kadar gelemeyecektim fakat o kadar bekleyebileceğimi sanmıyordum.

"Bu kadar gündür nerede olduğumu merak etmişsinizdir.

Uzun süredir Blanca'yı nasıl bulabileceğimi düşünüyordum. Blanca'nın günlüğünü okuduktan sonra (onun annesiyim ve bunu onun güvenliği için yaptım), okuldan arkadaşı Celestino ile kaçtığını düşünmeye başladım fakat çocuğun evine gittim ve oradaydı. Kapıda beni görünce ağlamaya başladı. Ona Blanca'nın ölmediğini söylemedim. Blanca'yı bulana kadar da söylemeyeceğim. Evine girip içeriden Blanca'ya ait olan Virgen de Guadalupe'nin madalyonunu getirdi. Onda kalabileceğini söyledim. Sonra Dr. Ortiz'i bulabilmek için hastaneye döndüm, Blanca'nın mezarını açtırabilmek için adli tıptan izin almada bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Morgda bu kadar nezaketsiz olduğum için şimdiye beni affetmiş olmasını umdum.

"Yağlı parmak izleriyle kirlenmiş cam kapı açılmayı reddetti. Ya da ben içeri girmekte gönülsüzdüm. Gelmekte olan iki hemşirenin kapıyı açmalarını bekledim. Bir şeyleri hissetmiş olmalıydılar çünkü bir tanesi iyi olup olmadığımı sordu. 'Sadece bileğim ağrıyor,' dedim. Sargıya baktılar, durumumun acil olmadığını anlayınca yürüyüp gittiler. En çok ağrıyan yanım bileğim değildi, ama içimdeki acıyı neden bilsinler ki?

"Resepsiyona yürüdüm, orada oturan hemşireye Dr. Ortiz'i sordum. Artık orada çalışmadığını söyledi. Kadın, Dr. Ortiz'in hastalandığını ve ailesinin onu Meksiko'ya götürdüğünü düşündüğünü söyledi. Sonra gözlük camlarını temizlemeye başladı. Akrabalarının adreslerini bilip bilmediğini sordum. Bilmiyormuş. Bizim kasabadan olmadığını duymuştum. Sonora'dan ya da daha kuzeydeki bir şehirden geliyordu. Onunla konuşmam gerekiyor, Peder. Bana izni verebilecek tek kişi o. Sonra 'Öldüğünü duymuştum ama emin değilim. Sizi başka bir doktora yönlendirelim mi?' dedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Kadın ilgili göründü. Ben de ona doktorun ne zaman istifa ettiğini sordum, takvime baktı. İnanabiliyor musunuz, Peder? Blanca'nın öldüğü gün ortadan kaybolmuş. Bu durumu nasıl açıklarsınız? Bütün geceyi düşünerek geçirdim, kafamda bağlantılar kurdum. Ah Peder, söylemesi zor geliyor ama tam olarak olan şu galiba: Kızımı kaçırdı. Başka açıklaması yok. Çocuk fuhuşu için kızımı kaçırdı. Bir doktorun, bir kızı hastanede ölü gibi gösterip sonra başka bir

şehirdeki geneleve satması zor değil. Daha önce gazetede bu konuyla ilgili haberler okumuştum. Büyük bir yeraltı şebekesi var. Her yıl otuz bin insanın kaybolduğunu söylüyorlar! Bu rakam Tlacotalpan'ın bütün nüfusuna eşit. Düşünebiliyor musunuz? Taşlar yerine oturuyor. Bu yüzden Aziz Judas Tadeo gelip beni uyardı. Kızımın tehlikede olduğunu biliyor.

"Uzun süredir kayıp insanlar ve eşyalar azizi Aziz Pafnucio'ya dua ediyorum. Kuzeye bakan pencerenin yanına, bir büyütecin üzerine onun heykelciğini koydum. Kızların kollayıcısı Azize Ursula'ya, çocuk istismarı kurbanlarının kollayıcısı Azize Alodia'ya kızım Blanca her neredeyse onu korumaları için dua ettim. Hepsinin yardımına ihtiyacım var, lütfen siz de onlara dua edin. Sesiniz her gün gökyüzüne ulaşan milyonlarca dua arasından öne çıkacaktır. Bir de Blanca için bir ayin sunmak istiyorum. Cemaate ayinin Blanca'nın ruhu için olduğunu söyleyeceksiniz, yalnızca siz ve ben ayinin onun sağ salim dönmesi için olduğunu bileceğiz. Bunu yapar mısınız? Size sonsuza dek minnettar kalırım. Baba, oğul ve kutsal ruh adına. Âmin."

***

Ah, Tanrım, sevgili Tanrım. Esperanza ile ne yapacağız? Şimdi de çocuk fuhuşundan bahsediyor. En nihayetinde doktor da aynı virüsten ölmüş olabilir. Hastaneden gerçeği öğrenmesini önerdim ama doktorun kızını kaçırdığından kesinlikle emindi. Kızını nasıl bulacak? Yetkili mercilere gidemez. Anlattığı hikâyeye inanmazlar. Tek yapabildiğim ona, 'Dikkatli ol,'demek oldu. Bir rahip olarak görevim bu. Başını belaya sokmaması için dua etmekten başka bir şey gelmez elimden. Aziz Judas Tadeo'nun mesajlarını yorumlamayı öğrenmiş olmalı. Asıl sorun zaten bunu ona öğretemeyeceğim. Şimdiye kadar hiçbir aziz bana görünmedi. Beni bu ayrıcalıktan mahrum bırakmak için bir nedeniniz olmalı. Size hizmet ettiğim onca yıl içinde her zaman bunun olmasını istedim ama şimdiye kadar cennetle ilgili en ufak bir ipucu dahi deneyimlemedim.

Beş yaşımdayken, bir azizi bana gönderdiğinizi düşünmüştüm. Bu yanılsama soğuk bir Pazar gününde oldu. Size bunu daha önce anlatmıştım sanırım. Olayları nasıl da unutmaya başlamışım, görüyor musunuz? Ateşim vardı ama yine de annemle kiliseye gitmiştim. Kilisede annemin yanında sessizce oturmuştum. Rahibin aynı tonda devam eden fısıltısı yüzünden uykuya dalmak üzereydim, birden çeşit çeşit renkten kanatlı bir adamın önümdeki mermer zemin üzerinde görünmeye başladığını gördüm. O kadar güzeldi ki öldüğümü ve sizin evinize geldiğim için karşılandığımı zannettim. Ancak sonraki hafta, gördüğümün tavandaki vitraylı pencerenin yansıması olduğunu fark ettim. Hâlâ bekliyorum. Artık bunu inancımın sınanması olarak görüyorum. Siz söylemiştiniz, 'Gözleriyle görmeden inananlar, âleminizde sonsuza dek yaşayacaklar.' İşte ben de bunlardan biriyim. Belki de sessizliğinizden dolayı minnettar olmalıyım.

Şimdi bir kadına azizinin sözlerini nasıl yorumlayacağı hakkında öğüt vermeliyim. Bu konuda sevişme hakkında sahip olduğum bilgi kadar az bilgiye sahibim ama yine de çiftlere birbirlerini nasıl seveceklerini öğretiyorum. Günah çıkarma odasında bir şeyler öğrenenin ben olduğumu fark ettiniz mi? Pratik de yapmıyorum. Bana şans dileyin, sevgili Tanrım. Âmin.

***

Esperanza normalde gecenin bu saatinde evden yalnız başına çıkmazdı. Sokak daha geniş, renkten yoksun ve farklı görünüyordu. Elinde yepyeni bir kürek vardı, küreğin üzerindeki Los Valerosos hırdavat dükkânın fiyat etiketi hâlâ sapında duruyordu. Çevresinde neredeyse hiç ses yoktu. Cırcırböcekleri bile bu gecenin özel bir gece olduğunun farkındaydılar, bu yüzden saygı gösterip susmuşlardı.

Esperanza mezarlıktan içeri girebilmek için ağır demir kapıyı, geçmesini sağlayacak bir açıklık yaratana kadar itti. Dikkat çekebilecek herhangi bir hareket yapmamak için dikkatli ilerliyordu ama iki aç sokak köpeği, sesini duydu ve ona doğru koştu Bir

tanesinin rengi kahverengiydi, üzerinde de beyaz benekler vardı. Sarı renk gözleri yemek için yalvarıyordu. Diğer köpek, uzundu, fakat bacakları kısaydı. Esperanza'nın aklına uzun süre önce aldığı bir yemek masasını getirdi. Masayı sehpaya dönüştürmek için bacaklarının yarısını kestirtmişti fakat hiçbir zaman düzgün görünmemişti.

"Gidin buradan!" diye fısıldadı.

Köpekler Esperanza'nın eteğini koklamaya başladı. Onları dikkate almadı ve Blanca'nın mezarına doğru yola koyuldu. Onu takip ettiler.

Mezarlık, daha iyi bir yaşama doğru yola koyulan aile üyeleriyle doluydu. Çok az yer kalmıştı ama insanlar ölen akrabalarını kasabanın dışındaki yeni mezarlığa gömmek istemiyorlardı. Hâlbuki bu mezarlık iyi planlanmıştı ve güzel bir nehir manzarası vardı. Fakat bu yer yalnızlıkla kaplıydı ve ölüler böyle yerleri hiç sevmez. Bu eski mezarlıkta gömülürlerse, atalarına yakın olacaklardı. Aksi düşünülemezdi. Ailelerin öldükten sonra bile birlikte kalmaları gerektiğini herkes bilir. Bu eski mezarlıkta, mezarlar birbirine o kadar yakındı ki insanlar buraya geldiklerinde bütün akrabalarını bir çırpıda ziyaret edebiliyorlardı. Esperanza her Pazar bunu yapıyordu.Annesinin ve babasının mezarı, kocasının mezarından birkaç adım uzaktaydı, şimdi Blanca'nınki de onlara katılmıştı. O ve Soledad öğle yemeklerini sepete koyup buraya gelirlerdi, sonra mezar taşlarına oturur, sevdiklerine kasabada olup biteni, kimin kiminle evlendiğini, kimin çocuk sahibi olduğunu, kimlerin küs olduğunu ve elbette, ölülerin hemen öğrenemeyeceklerini düşündüklerinden kimlerin öldüğünü onlara anlatırlardı.

Esperanza için kızının mezarını gecenin bu saatinde bulmak güçtü. Gündüz, Blanca'nın mezarına gidebilmek için Gracias'ın turuncu renkli mezarından sola dönmesi gerektiğini, sonra da Salazarların kireç yeşili rengindeki mezarlarından sağa dönmesi gerektiğini bilirdi. Ondan sonra arka duvara varmadan Mendozaların banyo fayansı mavisi rengindeki mezarlarından bir sağ daha yapardı. Ancak kara bulutlar ayın önünü kapatmıştı ve renkler belli olmuyordu. Bu yüzden kızının huzur içinde uyumadığı sözde mezarına ulaşmadan önce birkaç defa yanlış yola saptı.

Blanca'nın mezarı sadeydi, yerini belli etmek için geçici bir tahta haç koyulmuştu. Haçın üstünde, Esperanza'nın el yazısı ile 'Blanca Díaz'ın anısına. Burada yatıyorsa eğer' yazılıydı. Esperanza parlak pembe renkte ve Blancacığın resimleri ile mumlar koyabileceği bir penceresi olan büyük bir çimento mezar yaptırmayı düşünüyordu ama her zaman erteliyordu.

Esperanza kazmaya başladı. Köpekler yakınında oturup izlediler. Neyse ki toprak hâlâ gevşekti. Fakat aksi gibi yağmur yağmaya başladı.

"Boşu boşuna ıslanıyorsunuz!" dedi köpeklere. Sesini olabildiğince alçak tutuyordu, bir yandan da düzenli vuruşlarla mezardan çamur çıkarıyordu. Kendi kendine konuşuyordu aslında. Blanca'yı orada bulmaktan çok korkuyordu. Hiçbir şey bulamamaktan da korkuyordu.

Yağmurlar her yaz Tlacotalpan'a gelir, nehirleri taşırır, sokakları insanların dizine kadar gelen sel sularıyla doldururdu. Birkaç haftalığına herkes mobilyalarını ters dönmüş kovaların üzerine koyar, kumaşlarını kaldırır, kilimlerini sarar, çamurlu suyun içinde yürürdü; nehir eski haline gelene kadar temizliğe başlamazlardı. Esperanza selden korunmakta usta olmuştu. Altı yaşındayken, birden kabaran nehir babasını götürmüştü, o sırada annesi ile birlikte kilisede olduğundan çan kulesine çıkıp kurtulmayı başarmışlardı. Boğulma olaylarına karşı dua edilen Aziz Adjutor'a yakardıklarından, babasının cesedi, bulunabilen az sayıda cesetten biri olmuştu. Ceset şişmiş bir boğa cesedinin yanında bulunmuştu. Artık Esperanza'nın evi yarım metreye kadar yükselebilecek sel suyuna karşı bile hazırlıklıydı. Koltuklara, masalara, sandalyelere ve yataklara hiçbir şey olmazdı. Kırk beş dakika gibi kısa bir sürede sahip olduğu her şey yukarı çıkarılabilirdi. Suyu tahliye etmek için bir yerleri delmesine bile gerek yoktu. Ama o gece evinde değildi ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve mezarlık toprağını yapışkan bir çamura dönüştürüyordu.

"Aziz İsidro, lütfen, işleri benim için daha da zorlaştırma. Tanrı aşkına!" diye yalvardı. Yüzü sırılsıklam olmuştu.

Ama yağmur ve hava durumundan mesul azizi onu dinlemiyordu. Belki de şiddetli yağmur sesinden dolayı duymuyordu. Çukur gittikçe derinleşiyordu. Daha hızlı kazmaya başladı. Köpekler mezarın kenarına oturdu.

"Sakın burada kemik bulabileceğinizi düşünmeyin. Boşuna beklersiniz. Hadi gidin! Uzaklaşın!" Taşlarla onları korkuttu ama geri gelmeye devam ettiler.

Gittikçe daha derine inerek bütün gece kazdı. Kolları uyuşmuştu. Yüzündeki ter damlaları ile yağmur damlalarını ayırt edemiyordu. Her ne kadar hızlı bir şekilde mezarın dışına çamur atsa da oluşan küçük çamurlu su deresi deliğin içini dolduruyordu. Sonunda sert bir şeye çarptı. Tabut. Ondan sonra elleriyle kazdı. Kızına dokunan ilk şeylerin elleri olmasını istedi, oradaysa tabii. Tabutun kapağına uzandı. Plastik mühür kırılmıştı. Ama çiviler hâlâ duruyordu. Ellerinde su kabarcıkları oluşmuştu. Yağmur biraz dinmiş, yerini çiselemeye bırakmıştı. Aziz İsidro'ya yaptığı iyilikten dolayı teşekkür etti. Aziz, yağmur ve kötü hava durumlarını iyi idare edebildiğini kanıtlamıştı. Haç işareti yaptı. Tahta tabutu tıklatıp sessizce durdu, cevap bekliyor gibi bir hali vardı. Yeniden tıklattı. Tabutun içi bir davul gibi boştu sanki.

'Aziz Judas Tadeo haklıymış, Blanca buraya gömülü değil, o başka bir yerde. Mezar boş,' diye düşündü. Tabutun tepesinde dizleri üzerine çöktü ve dua etmeye başladı. 'Aziz Judas Tadeo, lütfen bana kızım Blanca'yı bulabilecek gücü ver. Onun burada gömülü olmadığını bilmemi sağlayacak kadar kanıt sundun. Sana hayatım, ruhum ve irademle güveniyorum. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Talimatların açık. Ve lütfen senden şüphe duyduğum için beni bağışla. Fakat emin olmam gerekti.'

Esperanza çukurun içinden çıkarken, uzakta geceyi yırtan iki düz ışık çizgisi gördü. Köpekler havlamaya başladı.

"Sana dememiş miydim? Oradalar!" dedi birisi.

Fenerin ışığı yüzüne vurduğunda Esperanza hâlâ çukurun içindeydi. Biri genç, diğeri yaşlı iki adam çamurun üzerinde dikkatli yürüyerek ona doğru yaklaştılar ve onu mezardan çıkarmak için eğildiler.

“Doğru hapishaneye gidiyorsunuz, bayan,” dedi yaşlı olanı.

Kısa bacaklı köpek havlamaya başladı, genç adamı ısırmak için bir hamle yaptı ama tam burnunun ortasına bir tekme yedi ve Esperanza’nın yanına düştü.

“Git yaşayan insanlardan bir şeyler çal. Onlar en azından kendilerini savunabilirler,” dedi genç olanı.

“Bu arazi parçası benim mülkiyetimde!” diye bağırdı Esperanza. “Ebediyete kadar benim olması için para ödedim!”

Fakat güvenlik görevlileri söylediklerine kulak asmadı. Onu kollarından tuttular. Esperanza kımıldamayı reddetti. Ancak Esperanza için fazla güçlüydüler, sonunda onu çamurlu çimenlerin üzerine çektiler. Onu durdurmalarına izin vermeyecekti. Hapse atılırsa, Blanca’yı arayamayacaktı. Onlardan uzaklaşmak için hamle yaptı, ama onu yeniden yakalayıp çığlıklarına ve çırpınışlarına rağmen mezarlığın kapısına doğru sürüklediler.

“Ben senin yerinde olsaydım,” dedi yaşlıca olan adam genç adama. “Doktora gitmeden önce gidip Don Chon’u görürdüm. Ben bu osuruk hastalığına yakalandığımda, karnıma sadece alkol içine batırılmış pamuk topları koydu. Cerrahi hiçbir şey yapmadı.”

Esperanza çığlık atıyor, tekmeliyor, ısırıyordu. Yaşlı adam ağzını mendil ile kapadı.

“Neyin vardı?” diye sordu genç adam.

“Gazım vardı. Bu yüzden yaşlı leydime bir sürü yalan uydurmak zorunda kaldım. Bağırsaklarım tamamen şişmişti,” diye yanıtladı. Esperanza’nın bileklerini var gücüyle tuttu.

“Reçete vermedi mi?”

“Yaşlı leydime yalan söylediğim her sefer şekerkamışı emmemi önerdi. Tanrıya yemin ederim ki her hastalığın bir çaresi var, yeter ki doğru insana git.”

Adamın mendili yüzünden Esperanza’nın çığlıkları boğumlanıyordu. Köpeklerin onu takip ettiğini fark etti, bir yandan da kısa bacaklı olanının çukurdan nasıl çıktığını merak ediyordu.

“Randevu almam gerekir mi?” Genç adam adamın öğüdüne büyük ilgi gösterdi.

“Hayır. İstediğin zaman gidebilirsin. Göreceksin, Don Chon, dilindeki siğillerden kurtulmanı sağlayacak.

“Emin misin?”

Adamlar yürüdükçe Esperanza’yı mezarlık içinde sürüklüyorlardı, bu yüzden köşelerdeki çalılardan bacaklarında çizikler oluşmuştu. Bilekleri morluklarla doldu. Ayakları iki mezar taşı arasında sıkıştı. Adamlar onu oradan çıkarana kadar çektiler, sonunda kurtuldu ama ayakkabısının teki çıktı.

Onu kapıya kadar getirdiler ama tam kapıdan çıkacakları sırada, Esperanza kendini kurtardı ve koşmaya başladı, mezarlıktan çıkınca demir parmaklıklı kapıyı adamların üzerine kapadı, adamlar anahtarları bulabilmek için ceplerine bakmak zorunda kaldı.

Koyu karanlığın içine koştu, her an şafak sökmek üzereydi, sonra birden küreği arkasında bıraktığını fark etti. Böyle bir delil ile kendisini takip edebilirlerdi. Küreği geri alabilmek için güvenlik görevlilerinin gitmesini beklemesi gerekiyordu. Mezarlık kapısının dışında park etmiş bir kamyonun arkasına saklandı, mezarlık duvarının arkasındaki konuşmalarını dinledi. Esperanza mezarlıktan çıktıktan sonra da köpekler peşini bırakmamıştı, şimdi yine onun saklandığı yere kuruluyorlardı.

“Mezar soyguncuları. Çok sinir bozucu bir acı bu, anlıyor musun?” dediğini duydu genç adamın, o da kendi yaralarını sayıyordu.

“Bırak gitsin. Hiçbir şey almadı.”

“Onu korkuttuk mu?

“Elbette. Koşarak kaçmadı mı? Artık hayatta geri dönmez.”

Köpekler Esperanza’nın yüzünü yaladı. Adamlar gittikten sonra küreği almak için duvarın üzerinden tırmanması gerekecekti. Saat altı ayinine az kalmıştı. Bu Blanca’nın ayini olacaktı. Peder Salvador’dan bu ayini kızının ruhuna adamasını istemişti.

“Don Enrique’nin siğillerinden kurtulmasını sağladı. Fermín González’in karısını becermek istediği için bu siğiller onda oluşmuştu,” dedi yaşlı adam, sözleri uzaktan geliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu genç adam. "Peki, sonunda onu becerebildi mi?"

"Elbette. Don Chon'un ona verdiği reçetede bu vardı."

***

Esperanza'nın bacakları ona göre yeterince hızlı değillerdi. Ayakkabısının kalan teki dar kaldırımdaki çakıl taşlarının arasına sıkıştı ve çıktı. Ayakkabıyı almak için durmadı. Blanca'nın düz tabanlı sandaletlerini giyseydi, daha mantıklı olacağını düşündü. Köpekler onunla birlikte Candelaria Kilisesi'ne kadar geldiler, çan kulesinin arkasından parıldayan güneş ilk ışıkları, köpeklerin kürklerini hemen kuruttu. Kilisenin içinden gelen burundan söylenen bir ilahi sesini duyabiliyordu: "Ah, Efendim, gözlerimi gördün ve gülerek ismimi zikrettin. Kumun üstünde bıraktım teknemi ve senin yanında buldum başka bir okyanusu."

Bu sözleri biliyordu ama her nedense ne kadar denediyse de yaşlı leydiler gibi burnundan şarkı söyleyemiyordu. Saat altı ayini başlamıştı. Küreği yakınlardaki bir ebegümeci çalısının içine gizledi ve köpekleri dışarıda kalmaları konusunda uyardı.

"Bir yere kaybolmayın. Size, tanık olarak ihtiyacım olabilir."

Köpekler itaatkâr bir şekilde ön basamaklarda oturdular. Sanki dünyadaki esas yerlerini biliyor gibiydiler.

Esperanza yüzündeki çamuru ovaladı ama bu, çamuru daha da yaymaktan başka bir işe yaramadı. Tanrı'nın kirden ötesini görebileceğini umdu. Tökezleyerek eski kilisenin içine girdi. Tavandaki çocuk meleklerin resimlerinden kalan son izler, Esperanza'yı gözleriyle izlediler.

Koridorun sonunda diz çöktü, son sıradaki oturağa oturmadan önce haç işareti yaptı. Tlacotalpan'ın en yaşlı kadını olması muhtemel bir kadın hemen önünde oturuyordu. Peçe yerine başına bir kumaş parçası bağlamıştı, yaşamındaki en büyük fedakârlığı yapıyormuş gibi Peder Salvador'u dinliyordu. Azizler kirlenmiş cam dolapların içinde duvara sabitlenmiş ve tehlikeli bir şekilde

dengelerini kurmaya çalışıyor halde Esperanza'ya bakıyorlardı. Onlar da Aziz Judas Tadeo gibi konuşabilselerdi, onu kiliseye böyle kir içinde geldiği için paylayabileceklerini düşündü. Fakat kızına ithaf edilmiş bu ayini kaçıramazdı.

"Bu ayin kızımız Blanca Díaz'ın ruhuna adanmıştır. Cennette Tanrı'nın yanında huzur içinde otursun." Peder Salvador, insanların dağınık şekilde oturduğu salonu gözleri ile taradı, gözleri Esperanza'yı aradı.

"Bu ayin kızımız Blanca Díaz'ın evine güvenli bir şekilde dönmesine adanmıştır. Onu evine, sevgili annesine getiren otobüsün içinde oturuyor olsun," diye fısıldadı Esperanza.

Yaşlı kadın Esperanza'nın yakarışına kulak misafiri oldu, konuşanın kim olduğuna bakmak için arkasını döndü, şoka hazır olmadığı belliydi. Esperanza hafifçe gülümsedi, buna karşılık yaşlı kadın o yaşında bile insanların yüzsüzlüğüne hâlâ şaşırabildiğini fark etti. Yüzünde bir tiksinme ifadesi belirdi, sonra kalkıp başka bir oturağa geçti. Esperanza öfke dolu gözlerle karşılanmaya alışmış olsa da yaşlıları korkutmak planları arasında yoktu. Bu yüzden çabucak yerinden kalktı ve sütunun arkasında, karanlıkta kalan bir oturağa oturdu.

Esperanza, yukarıya, Aziz Martin de Porres'in heykeline baktı. Küçüktü ve de tozlanmıştı. Bir zamanlar onu koruyan kubbe Córdoba depremi sırasında dökülmüş, bir daha da yenisi yapılmamıştı, böylece heykel tropikal rüzgârların ve cübbesine durmadan saldıran güvelerin insafına kalmıştı. Esperanza'ya göre, Aziz Martín de Porres'in böyle kötü durumda olmasının nedeni, süpürgesinin pisliği çekmesiydi. Oturağından bir kez daha kalktı, azizin önünde diz çöktü ve anlamlı cümleler kurmaya çalıştı. Aziz, küçük kaidesinin üzerinde durmuş, sabırla onun konuşmasını bekliyordu. Aziz Martín de Porres. Esperanza'nın tanıdığı tek siyahi aziz. Aslına bakılırsa tanıdığı tek siyahi kişi.

Peder Salvador kürsüden erkek cemaat mensuplarını yeniden uyardı, "Komşunun karılarını ayartanların kim olduğunu biliyorum. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz, gelecek Pazar günü hepinizin günah çıkarmak için sıra olmanızı istiyorum. Sözlerimi tekrarlamak istemiyorum."

Sonra o kadar şiddetli öksürdü ki kilisenin dilsiz zangocu Fidencio, endişelendi, yanına koşup ona yardım etti. "Kollarınızı kaldırın, Peder, derin nefes alın!" diyemedi. Rahip, konuşmasına devam edebilene kadar sırtına vurmakla yetindi.

Esperanza bir keresinde, restorandaki bir kadının, 'dil bilgisel bir sorun sayesinde Tanrı buyruklarının sadece dokuz tanesi kadınları da içeriyor,' dediğini duymuştu. Hiçbir yerde, "Komşularınızın kocasını ayartmayın," denmiyordu. Bu onun için bir mesele değildi. Luis öldükten sonra hiçbir erkeği arzulamamıştı.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Esperanza azize. "Şimdi ben de senin kadar siyahım."

Esperanza gülümsedi, yanaklarında kuruyan çamur çatırdadı.

"Aziz Martín, sen öyle ve öyle mucizevisin ki her dili anlayabilirsin, lütfen şu mesajımı Aziz Judas Tadeo'ya ilet: Ona haklı olduğunu söyle. Kızım Blanca'nın mezarda olmadığını söyle. Şimdi ne yapmam gerektiğini sor. Ben sorardım ama bu halimle kilisenin ön tarafına gitmek istemiyorum. Gidersem herkes beni görür, bazı insanlar ayine odaklanamaz."

Aziz Martín de Porres hareketsiz duruyordu ama Esperanza, azizin başını Aziz Antonio de Padua'nın heykelinin yönüne çevirdiğini gördü. Aziz Martin de Porres'e yardımlarından dolayı teşekkür etti ve oturakların arka köşesinde duran Aziz Antonio de Padua'nın heykelinin yanına doğru parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Aziz Antonio de Padua kayıp insanların ve koca arayan kadınların aziziydi. Sessizce onun önünde diz çöktü.

Aziz Antonio de Padua solmuş ve yıpranmış mavi bir cübbe giymişti. Düzinelerce evlilik fotoğrafı ve evlenme çağında genç kız fotoğrafı giysilerine tutuşturulmuştu. Şekerden yapılmış bir düğün pastasının üzerinde karıncalar dolaşıyordu. Adaklar ve sunular kayıp yakınları ve evlenen yaşı geçkin kadınları gösteriyordu. Aziz Antonio de Padua sağ elinde çocuk İsa'yı tutmuş, diğer elinde de balmumundan yıpranmış bir leylak çiçeği tutuyordu. Esperanza, ıslak ve çamurlu cüzdanın içine baktı, Blanca'nın vesikalık fotoğrafını buldu. Yerde bulduğu bir toplu iğne ile fotoğrafı azizin cüppesine tutturdu.

“Aziz Antonio, sen o kadar mucizevisin ki çölde bir kum tanesini bile bulabilirsin, lütfen Blanca’yı bulmama yardım et.”

Esperanza bir mum yaktı, bağış kutusuna bozuk para attı. Bu sırada, Aziz Antonio de Padua bozuk para ile çalışan bir çocuk oyuncağı gibi gözlerini Esperanza’ya doğru çevirdi. Yüzü ışıldadı. Leylak çiçeği üzerindeki balmumunu attı, doğal bir çiçeğe dönüştü ve Esperanza’nın tanımlayamadığı bir koku yaymaya başladı. Tanımlayamamasının nedeni Tlacotalpan’da leylak olmamasındandı. Yaşlı kadınların şarkısı ve kilisedeki bütün diğer sesler sustu ve ayin bitene kadar Esperanza’yı azizle yalnız bıraktılar.

“Baba, oğul ve kutsal ruh adına. Âmin. Bu ayin bitmiştir, huzur içinde gidebilir ve etrafınızdaki insanları sevebilirsiniz.”

Peder Salvador haç işareti yaptı ve hemen yanında duran kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Esperanza kürsünün önünde diz çöküp sanki derin derin dua ediyormuş gibi yüzünü elleriyle saklayarak cemaatten gizlendi, böylece kimseyi korkutmadı. Ayak sesleri kesilince kafasını kaldırıp çevresine bakındı. Yıpranmış haldeki aziz heykelleri arasında yalnız kaldı.

“Bütün bu gücü bana verdiğin için teşekkür ederim, Aziz Antonio. Haklısın. Blanca çölde bir kum tanesi ama senin yardımın var. Bütün diğer azizlerin yardımı var.”

Azizin gözleri yeniden mermerleşti. Leylak çiçeği balmumuna döndü. Esperanza azizin ayaklarını öptü ve yan kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Kilisenin diğer birçok yeri gibi üstü açık kare dehliz de bakım kelimesinin anlamını unutmuştu. Sütunlar vahşi ve engellenmez sarmaşıkların istilası altındaydı. Duvarlardaki beyaz boya belki de kasti olarak dökülüyordu, çünkü beyaz boyanın altında bir zamanlar freskler varmış. Telle tutturulmuş çatlak çömlekler giriş boyunca simetrik olarak dizilmişlerdi ve içlerinde fazla büyümüş sardunyalar için fazla küçüklerdi.

Fakat her şey ölmüyordu. Sürekli bir fısıltı mekâna hayat veriyor gibiydi. Çatıdan ku ku sesleri gelen, kilisenin gizli misafirleri güvercinler aşağıda olup biteni umursamaz gibi duruyorlardı.

Pislikleri her zaman demokratik olmuştur. Bazen kireç taşından zemine, bazen dilsiz zangoç Fidencio üzerine, sıklıkla da Peder Salvador'un üzerine düşerdi. Arada sırada karıncaların istila ettiği direklerin arasındaki yuvalarından aşağıya kimin geçtiğini görmek için bakarlardı. Geçen kişi çoğunlukla Peder Salvador olurdu. Onların bakış açısına göre uzun boylu, güçlü ve yaşlıca bir adamdı, yuvarlak, parıldayan ve neredeyse kelleşmiş başı ve başının bir kısmını saran uzun, gri saç telleriyle mükemmel bir hedefti.

Bu sefer koridordan koşar adım geçen Esperanza'ydı, mutfağa doğru gitmekte olan rahibe yetişmeye çalışıyordu.

"Peder!" Bir kedi önüne sıçradı.

Peder Salvador döndü ve onu gördü. Mezarlığa gitmiş olduğunu hemen anladı.

"Peder, Tanrı'nın evine böyle geldiğim için lütfen beni bağışlayın. Mezar kazmanın günah olup olmadığını sormak istedim."

Esperanza, Peder Salvador'a sarıldı. Ağlamak istemiyordu ama bazen, çok nadir olarak, duygularına hâkim olamazdı. Peder bir şey söylemek istedi ama hiçbir şey diyemedi, dili tutulmuştu sanki.

"Mezar boş, Peder. Bu kadar büyük bir cenaze, bu kadar ağlama, acı, sızı hepsi boşunaymış! Hiç kimseyi gömmemişiz."

Peder Salvador Esperanza'nın saçlarını okşadı. Bir kızı ilk defa öpmeye çalışan bir ergen çocuk gibi titredi. Ellerinin titrediğini fark etti, Esperanza'nın kalın, siyah saçlarından bir tutamı sıkarak onları kontrol etmeye çalıştı.

Esperanza'ya gelince, Peder'in okşayışı ona babasının okşayışlarını ve sallanan sandalyede onu sardığı zamanları hatırlattı. Büyük selden sonra bu rahatlama hissini unutmuştu.

O kadar yoğunlamasına sarılmışlardı ki ikisi de yukarıdaki güvercinlerin sesini duymadı. Güvercinlerin pislikleri onları es geçiyordu, yalnızca bir tanesi Esperanza'nın omzuna gelmişti. Esperanza bunu fark ettiyse de umursamadı.

Ürkek sabah esintisi nehrin nemli havasını taşımış, duvarlar-

daki yarıkların arasından içeriye getirmişti. Rüzgârın uğultusu içeriği tarifsiz fısıltılarla doldurmuştu, fakat Esperanza'nın ihtiyacı olan şey sadece kelimelerdi. Sonunda Peder Salvador konuştu: "İnancın var. Onu bulacaksın.

***

"Fidencio, dün sabah, kahvaltıdan önce benim dehlizde Bayan Díaz'a sarıldığımı gördün. Bir sütunun arkasında saklandığını fark ettim. Doğru, değil mi? Cevap vermek zorunda değilsin, verebilsen de. Ne görmüş olursan ol, hiçbir şey düşündüğün gibi değil. O acı çeken bir cemaat üyesi ve bir rahip olarak benim görevim ruhların huzur bulmasını sağlamak. Sarılmaya ihtiyacı vardı kadının. Ailesini, kocasını ve şimdi de kızını kaybetmiş. Katolik inancından bazı kimselerin kelimelere ihtiyacı vardır. Bazıları ise, el sıkışmak, sarılmak ve hatta öpüşmek gibi fiziksel jestlerle teselli olurlar. O kadın iki şeye ihtiyaç duyuyordu. Kelimelere ve sarılmaya. Bir kardeşin sarılmasına. Bu mesele sana anlatamayacağım kimi sebeplerden dolayı zor bir mesele. Senden istediğim şey, gördüklerinle beni değerlendirmemen. Lütfen, bu konu hakkında kimseye tek kelime etme, Fidencio. Ne kastettiğimi biliyorsun."

***

Esperanza'nın çalıştığı hırdavat dükkânının sahibi kasabada Chilepanzón olarak tanınan çalışkan İspanyol göçmeni Don Arlindo'ydu. Esperanza da ona gerçek ismi ile seslenirdi. Erkeklerle araya güvenli bir mesafe koymanın yolunun onlara tam saygı göstermek olduğunu öğrenmişti. Sadece 'Arlindo' kelimesinin önüne 'Don' kelimesini getirerek, adamla arasına kalın bir duvar örmüş, adamın Esperanza'nın işe geldiği ilk günde yaptığı gibi onu öpmeye yeltenmesini tamamen engellemişti.

Blanca'nın ayininin olduğu sabahtı, hırdavat dükkânına er-

kenden gelmiş iki müşteri Esperanza'yı elinde kürek, üzerinde çamur ile dükkâna girerken fark ettiler. Adamlardan bir tanesi diğerine, kadının ayakkabısının sadece bir tekini ve üstelik topuğu kırılmış halde giydiğini söyledi. Erkenden kalkmış olduklarına değmişti, şüphesiz. Şimdi kahve arasında konuşabilecekleri yeni bir konuları olmuştu. Esperanza tökezleyerek önlerinden geçti, Don Arlindo'yu tezgâhın arkasında buldu. Mezarlıktaki köpekler onu takip etmişti. Esperanza'nın bir süre sonra geri döneceğini anlamış olacaklar ki kaldırıma uzanmış kuyruklarıyla sinekleri savuşturuyorlardı.

"Kusura bakmayın, size sormadan buradan bir kürek aldım, Don Arlindo. Parasını maaşımdan kesebilirsiniz. Dün gece kullanmam gerekti, evde de küreğim yoktu." Esperanza kirli küreği adama uzattı.

"Şu haline bak! İşe böyle mi gelinir? Eve git ve üstüne değiştir. Yapmamız gereken işler var."

"Artık sizin için çalışamam. Verilmiş başka bir sözüm var." Haberin etki değerini düşürebilmek için içten bir şekilde gülümsedi.

Don Arlindo, Esperanza'nın tortilla yemekten bembeyaz olmuş yüzüyle gülümsediğini ne zaman görse, nutku tutuluyordu. Üstelik bu sefer dişleri çamurlu yüzüyle zıtlık oluşturduğundan bembeyaz görünüyordu. Adam elini tezgâhın altına attı, içinde Esperanza'nın fotoğrafı olan sayfası açık gazeteyi onun yüzüne doğru tuttu. Her ne kadar kadını arzulasa da, o kadar öfkeliydi ki puro içmekten dişlerinin sapsarı olduğunu unutup vahşi bir babun maymunu gibi onları gösterdi. Madem Esperanza'yı sevemiyordu, en azından ondan nefret ederdi. Esperanza, Don Arlindo'nun ön dişleri arasına kişniş sıkışmış olduğunu fark etti.

"Verdiğin diğer söz bu mu?"

Don Arlindo, Esperanza'yı nüfus dairesindeki memurun masa camını parçalarken çekilmiş fotoğrafı işaret ediyordu. Yüzünün '*El Dictamen'* gazetesinin ön sayfasına basılmış olmasına şaşırdı. Kasabadaki herkes bu gazeteyi okurdu. Komşularının onun hakkında konuştuklarını, evinin çevresinde dolaştıklarını, onu merakla dikizlediklerini gözünün önüne getirebiliyordu.

"Yoksa ailenin başına gelenler yüzünden mi aklını yitirdin?" diye üsteledi adam.

Esperanza yanıt vermedi. Vedalaşmadan ayrıldı. Onu dokuz yıl çalıştırdığı için adama teşekkür bile etmedi. Yapması gereken işler vardı. Hem de çok fazla. Ama hırdavat dükkânında değil.

Köşeyi dönünce Soledad'a rastladı. Soledad sabahtan beri onu arıyordu. Üstünde Esperanza'nın resminin olduğu gazete küpürü elindeydi. Haber şehri dolaşmaya başlamıştı bile.

"Şükürler olsun! Nerelerdeydin?"

Her nedense, Soledad'ın sesi kocası öldükten sonra asla normale dönmedi. Kaygılı olmadığında bile sesi kaygılı geliyordu. Ama bu sefer kaygılıydı.

"İş artık çığırından çıkıyor, Esperanza," diye devam etti Soledad, elindeki gazete küpürünü yelpaze olarak kullanıyordu. "Gece eve gelmedin." Sinirliydi. "Bunu daha önce yapmamıştın. Üstelik gazetede resmin var. Sana neler oluyor?"

"Peder Salvador'a bahçe işinde yardım etmeye gittim."

"Hiçbir şey söylememeni tercih ederim. Yalandan nefret ederim."

Soledad çevresine bakındı, kimsenin onları izlemediğinden emin oldu. Şalını çıkarıp Esperanza'yı onunla sardı.

"Esperanza, kendine bunu yapmaya devam edemezsin, kendi iyiliğin için dur artık."

Bu sözleri söyledikten sonra çantasından küçük bir Vicks şişesi çıkardı, burun deliklerine biraz merhem sürdü ve derin bir nefes aldı. Gergin ve üzgün olduğunda böyle yapardı. Ona sorulduğundaysa alerjisi olduğu için böyle yaptığını söylerdi.

Esperanza, Soledad'a ne mezarlığa gittiğini, ne güvenlik görevlilerinin onu yakaladığını, ne de işi bıraktığını söyledi. İlk defa derin bir sessizlik (hem de iç acıtan bir türde) iki kadının arasına girmişti.

***

Peder Salvador, geçen hafta kiliseye gelmediğim için özür diliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Ama hep sizi düşündüm. Kızımın mezarını kazdığım için bana kefaret olarak verdiğiniz yirmi dört tespih duasını ettim. Hatta siz Tanrı'dan biraz daha merhametli davranmışsınızdır diye fazladan birkaç defa daha dua ettim. Birçok defa durmayı düşündümse de çok şey oldu. Bu sefer size çok büyük günahlarla geldim. Hatta o kadar kocamanlar ki demeye dilim varmıyor. İşi bırakmak zorunda kaldım. Gerçi bu iyi bir şey olarak kabul edilebilir. İşi sevmediğimden değil, Blanca'yı aramam gerektiğinden bıraktım. Aziz Judas Tadeo iki kez daha bana göründü. Patates yemeği ve domuz eti pişiriyordum. Ayrıntılara girmeyeceğim, kahvaltı yapmamışsınızdır henüz ve sizi acıktırmak istemiyorum. Neyse, azizin görüntüsü lekeli ocak camının üzerinde yeniden göründü ve bana, 'Onu bul!' dedi. Nereden başlamalı, Peder? Bu, halının üzerinde kedi tüyü aramak gibi bir şey. Dr. Ortiz onu kamyon şoförlerinin bira içmek için durduğu her yanı günah kokan o otellerden birine götürmüş olmalı. Bira içmekle de kalmıyorlar, şey de yapıyorlar… Dilim varmıyor söylemeye. Ama kızıma yaptırdıkları şey tam da bu, Peder.

"Ne kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi? Birçok adam bu tür günahları itiraf etmeye geliyor, değil mi? Adlarını söylemenize gerek yok. Eninde sonunda herkes duyuyor, zaten. Kızları kaçırıp günah evlerine satan insanlar olduğunu duydum, fakat siz bu konuda bilgi veremezsiniz sanırım. Bu tip insanlar günah çıkarmaya hiç gelmiyordur. Ama var olduklarını biliyoruz. Gazetede bu konuyla ilgili birçok haber okudum. Ona cehennem hayatı yaşatıyorlardır. Elimde olan tek şey de Aziz Judas Tadeo'nun talimatları. Bana son görünüşünde, ocak camında kömürleşmiş lekeler üzerinde yüzünü netlikle görebildim. Ocak öyle bir yanıyordu ki sanki güneş milyonlarca kilometreyi sırf benim yemek pişirdiğim ocakta gizlenmek için gelmişti. Soledad'ın kamerasını ödünç alıp fotoğraf çekmeyi düşündüm. Ama Soledad'ın dolabına gidip de kamerayı alacağım zamanda Aziz Judas Tadeo'yu kaçıracağımı düşündüm. Her zaman acelesi vardır. 'Ne olursa olsun kızını bul! O ölmedi!' dedi. Ben de ona, 'Peki nerede? Söy-

leyin bana!' dedim. Ama o her zamanki gibi gözden kayboldu, ocağımdaki ışığın parlaklığı biraz azaldı.

"İletişim kurmayı çok sevmiyor. Keşke bana biraz daha ipucu verseydi. Ocağın yanına oturup ne yapacağımı düşünürken La Curva'da çalışabileceğim aklıma geldi. Oraya hiç gittiniz mi, Peder? Özür dilerim, size öyle sormak istemedim. Orayı uzaktan da olsa görmüşsünüzdür. Kırmızı renkli kapıları olan mavi otel. Alvarado'ya giden yolda keskin bir dönüş yaptığını yerde. Her oranın bir genelev olduğunu bilir ama kimse bu konuda konuşmaz. Şey, orada işe başladım. Soledad'a bir otelin ön masasında çalıştığımı söyledim. Onun benim için endişelenmesini istemedim. Söylediğim yarı gerçek, yarı yalan. Zaten, artık söylediğim hiçbir şeyin doğruluğuna inanmıyor. Gerçeği ona neden söylemedim? Bilmek isterse, kasabadaki altı oteli soruşturması yeterli. Fakat uğraşmak istemez. Üstelik yanlış bir şey yaptığımı da düşünmüyorum.

"Üst kattaki odaların çarşaflarını değiştirip banyolarını temizliyorum. Temizlik yapmak için çiftlerin odadan çıkmasını bekliyorum, bazen tek bir gecede sekiz defa. Bazı hayat kadınları tam vardiya çalışıyor. Diğerleri ise yarı zamanlı. Kimi zaman adamlar kendilerinkini başka yerden getiriyorlar. Kadınlar, dar elbiseleri ve apartman topukları ile çevrede dolanıyorlar, ucuz parfüm kokuyorlar, kırmızı rujlu açık ağızlarıyla sakız çiğneyip dok işçilerine yaraşır kelimelerle konuşuyorlar. Görünüşe göre hisleri çevresinde kalın nasırlar geliştirmişler. Yaşam mücadelesi. Gözlerindeki ışığı alacak kadar neye sinirli olduklarını merak ediyorum.

"Ve o adamlar var tabii. Sokakta yürüyen sağlıklı insanlardan farksızlar. Ama siz ve ben gerçeği biliyoruz: Ben onların çarşaflarını temizliyorum, sonra onlar sizin yanınıza gelip ruhlarını temizliyorlar. Üzerinde kan, sperm, rom ve sidik olan çarşafları temizlemek zorunda kaldım. Bir battaniye o kadar yırtılmıştı ki sonunda ondan temizlik bezi yaptım. Neyse, Blanca ile ilgili hiçbir ize rastlamadım. Yastıkları ne kadar kokladıysam da kokusuna denk gelmedim. Aslında bulması kolay bir kokudur. Kireç suyu ile yeni kesilmiş papaya meyvesi karışımı bir koku.

Banyodan ne zaman çıksa, bu koku evi sarar, burnuma kadar gelip içimi gıdıklardı, bütün bedeni hoş bir hapşırık sarsardı. Bu hapşırıklara o kadar ihtiyacım var ki, Peder! Yatağın yanındaki masaya bir tabak kırmızı papaya koyarak yatıyorum, kokunun etkisi ile Blancacığımla ilgili net rüyalar görüyorum. Rüyalarımda verandada gitar çalıyor, bisiklet sürüyor, mutfak lavabosunda saçlarını yıkıyor. Ama hapşırdığım olmuyor hiç. Nasıl hapşırırım ki? O yok ki.

"Peder, kızımın yerine de günah çıkarmak istiyorum. Kiliseye gelemediğini biliyorum. Yalvarırım, onu affet. O kirli evlerden birinde, bir daha asla görmeyeceği adamları memnun etmeye çalışıyor.Koca göbekli kasaplar. Şekilsiz ruhları ve iğrenç sivilceleriyle kamyon şoförleri. Sürüngen elleriyle inşaat işçileri. Her şeyden bihaber masum eşleri olan memurlar. Günde on defa ona üstünü çıkarttırıyorlardır. Onu affet, Peder. Ona işlettikleri her günahtan dolayı onu affet, Peder. Onun kefaretini ben öderim. Ayakkabımın içinde kola şişesi kapaklarıyla yürümemi ister misin?Komşularımın gözü önünde art arda tespih duaları okuyarak kasabanın içinden dizlerim üstünde emekleyerek geçeyim mi? Ya da tırnaklarım arasına iğneler sokup kan akana kadar kımıldatayım mı? Sonra da parmaklarımı kireç suyuna batırırım? Söylediğiniz her şey yaparım. Üçüncü kişi ağzından insanları aklayamadığınızı biliyorum ama ne kaybedersiniz ki? Kişisel olarak kiliseye gelebilene kadar onu geçici olarak aklayın. Bu benim zihnimi biraz rahatlatır."

***

Hiç kimse La Curva'nın kime ait olduğunu bilmez ama herkes yerini bilir: Tlacotalpan ile Alvarado arasındaki en keskin viraj boyunca uzanıyor. İnsanlar, ikinci sınıf uyuşturucu lordlarının buraya para akıttığına inanıyorlar. Bazılarına göre ise mekân eyalet valisine ait. İnananı çok başka bir iddiaya göre ise, La Curva papazları günah çıkarmaları dinlemekle meşgul tutmaya çalışan ve kilisede istikrarsızlık yaratmaya çalışan Katolik kar-

şıtı bir harekâtın karargâhı. Söylentiler ne olursa olsun, La Curva kasabadaki en çok ziyaret edilen yerlerden biridir. Berberin Paskalya'dan önce ziyaret edilişinden, anneler gününde en iyi restorandan ve hatta sıcak yaz günlerinde en popüler dondurmacıdan daha çok ziyaret edilir.

İçini saran aynalar, durmaksızın çalan bolero ritimleriyle dans eden adamların ve fahişelerin görüntülerini aksettirirler. Müşteriler gecenin farklı saatlerinde bir hayat kadını kiralamaya gelir, genelde birlikte rahat oldukları ve ismi ile çağırabildikleri kadınları seçerlerdi. Çıplak kadın resimleri, siyah kadife üzerine dokundurulmuş parlak yağlı boya renkleriyle duvarları süslüyordu. La Curva resmi olarak bir bardı ama ikinci katında saatlik olarak kiralanan on sekiz oda vardı. Patronlar karanlık ve nerede olduğu belirsiz merdivenlerden gelir, barın tuvaletine de açılan büyük bölmelerde gizlenirlerdi.

Esperanza işteki ilk gün, sabah çamaşırlarını toplamak için erkenden gelmişti. Nereye gittiği belli olmasın diye, otobüsten otelin iki yüz metre ilerisinde inmiş ve otobüs gözden kaybolana kadar yürümeye başlamamıştı. O saatte sadece Alvaradolu üç adam kalmıştı. Esperanza onların kapıda olduğunu fark etti. Belki de evlerine gidiyorlardır, gözleri nemli, nefesi ekşimiş ve iğrenç bir haldeydi. Karılarını selamlayıp sardıklarını ve eşlerinin onlara, "Tatlım, seyahatin nasıldı? Çok fazla mı çalıştın? Yorgun görünüyorsun!" dediğini hayal edebiliyordu.

Esperanza orada bir ipucu bulacağından emindi. Er ya da geç onu kızına götürecek bir ipucu olacaktı. Aziz Judas Tadeo elinden tutup onu kızına götürecek değildi ya. Önünde yapması gereken bir sürü araştırma vardı. Neyse ki çocukluğundan beri detektif filmleri izlerdi. Annesi, kocası öldükten bir yıl sonra umutsuzluktan ve yalnızlıktan bu geleneği başlatmıştı. "Dikkat dağılması acıyı unutturuyor," derdi Esperanza'ya annesi sinemaya giderken. O zamanlar kliması olan tek bina sinema binasıydı. Her zaman beşinci sıranın tam ortasında otururlardı, Esperanza kötü adamların kim olduğunu, az sonra ne olacağını ve hikâyenin nasıl biteceğini şaşırtıcı bir doğrulukla bilirdi.

Genelev odalarından birinin penceresini içeriye güneş girme-

si için açtı. Annesi ona güneş ışığının bakterileri öldürdüğünü öğretmişti. La Curva'da da ölmesi gereken milyonlarca mikrop ve bakteri vardı. Çarşafları silkeledi. Toz zerreleri havada uçuştu, odayı kesen güneş ışınları boyunca salındılar.

Temiz çarşafları serdikten sonra, kirli olanları inceledi. Üzerlerinde ruj lekeleri vardı. Çarşafları kucakladı, kokladı, en ufak bir papaya ya da kireç suyu kokusu aradı umutsuzlukla. Ancak aldığı tek koku mayalanmış hayvan yemi kokusuydu. Yatağın yanındaki küçük masada, birisi takma dişlerini unutmuştu. Esperanza önlüğünün köşesiyle bunları aldı ve cebine koydu. Kayıp eşyaların koyulduğu bir kutu görmüştü aşağıda, barın arkasında. İnsanlar kimseye sormadan gelip buradan eşyalarını alıyorlardı. Esperanza süpürgesini, kovasını, temizlik bezlerini ve çamaşır suyunu topladı. Sonra da kirli çarşafları çamaşır torbasına koydu ve sonraki odaya geçti.

Burada da aynı şeyleri yaptı. Perdeleri, pencereleri açtı, kirli çarşafları çekti, kontrol etti. Sigara yanığı. Açık delikten parmağını soktu. Yatağa bağlanmış bir çift külotlu çorabı söktü, yumak haline getirip yatağın yanındaki çöp tenekesine attı. Çöpün dibinde kullanılmış bir kondom olduğunu fark etti. Bunların paketlerini eczanenin gizli bölmelerine yerleştirilmiş şekilde görmüşlüğü vardı. Kullanılmış kondomun yanında üzerinde yaldızlı harflerle 'Titán' yazan kutusu da yer alıyordu. Çöp tenekesini, odadan odaya onunla tekerlekler üstünde getirdiği daha büyük bir çöp tenekesinin içine boşalttı. Ancak kondom yapışmıştı. Çıkması için tenekeyi salladı, fayda etmedi. Tenekeyi bir ketçap şişesini sallar gibi salladı. Olmuyordu. Sonunda süpürge tellerinden birinin ucuyla çıkardı, daha yakından bakmak için pencereye doğru geldi. Kondomların yeniden kullanıp kullanılamayacağını merak etti. Luis bunlardan hiç kullanmazdı. Belki de bu kondomu kayıp kutusuna koyması gerekirdi.

İpucu arayışının üçüncü gününde, patronlarının konuşmalarını dinliyor, bir yandan da temizlikçi kadın görevini yerine getiriyordu. Sonradan gerçek adının Lupita olduğunu öğrendiği Natasha adında bir fahişe ile birlikte kahve molası için oturdu.

"Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu Esperanza.

“Niye soruyorsun? İş değiştirmek mi istiyorsun?”

“Düşünüyorum aslında. Daha çok para var değil mi?”

“Evet. Ama yatağı toplamak yerine dağıtıyorsun. Yabancılar seni becerip en gizli sırlarını senin karşında döküyorlar. Sonra da onları asla görmüyorsun. Bu paraya değer mi?”

“Bilmiyorum. Sen niye yapıyorsun?”

“Para için değil. İntikam almak için. Eski kocam herkesi becerebileceğini düşünüyordu. Ben de ona aynısını yapabileceğimi gösterdim.”

“Seni terk mi etti?”

“Hayır, ben bıraktım onu.”

Natasha kahvesinden bir yudum aldı. Esperanza kendi kahvesinin içine bisküvi bandırdı. İki kadın kahvelerini sessizce içtiler. Esperanza fahişeliğe geçmenin Blanca’yı bulmasını kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını düşündü. Erkekler sırlarını fahişelere anlatırlar. Belki de bir süreliğine o fahişelerden biri olabilirdi. Aralarına karışırdı. Bir genelevden diğerine, bir ocaktan diğerine gidebilirdi. Bu bir seçenek olabilirdi.

***

“Fidencio’nun sizin için pembe dizinin bölümünü kaydetmesine sevindim, Peder Salvador. Kaçırmanızı istemezdim doğrusu, fakat gelip sizi görmem gerekti. Nihayet dün gece kızım Blanca’yı nerede bulabileceğim konusunda bir ipucu elde ettim.

“La Curva’nın alt katında, süpürgeleri ve temizlik bezlerini malzeme odasını koyuyordum. Bazı çiftler dans ediyordu. Birkaç içkili adam ve kadın etrafta yürüyor ve bedenlerini birbirine sürtüyordu. Işıklar loştu. Atmosfer biraz boğuktu ve duman altıydı. İki adam gülüşerek bardan içeri geçti, uzun olanın boynunda büyük bir çıban vardı. Konuştuklarını duydum. ‘Sana söylüyorum orada kızlar var, gerçek çocuklar. On üç, on dört yaşlarında, daha fazla değil. Ama önceden rezervasyon yaptırman gerekiyor. Her gelene de teslim etmiyorlar bunları,’ dedi uzun boylu olanı.

"O mekânın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu ama yaklaşmaya cesaret edemiyordum. Sonra tuvalet kapısını iliştirilmiş, sanki cennetten gönderilmiş bir Aziz Martín dua kartı gördüm. Duamı ederken parmaklarımın ucu ile karta dokundum, sonra kartı alıp sutyenimin içine gizledim. Adamların içki almasını bekledim. Sonra bütün cesaretimi toplayıp uzun olan adama doğrudan sordum: 'Affedersiniz, efendim, bahsettiğiniz yer nerede?' Adam bana baktı. 'Gizli,' dedi ve kahkaha attı, Peder, ama sakin olmam gerekiyordu. Uzun adam kısa olana dirseği ile dokundu ve sonra bana doğru konuştu: 'Eğer istersen, söylerim sana… kulağına.' Durmadan bana doğru eğildi. Ben de bir sandalye yolumu kapatana kadar geri çekildim. Korkuyordum, Peder. Luis'ten başka hiçbir adam bana bu kadar yaklaşmamıştı. Korktuğumu anlamış olacak ki, 'Ne oldu böyle? Diğer insanların önünde sırları dökmek nazik bir hareket değil. Hadi gel, üst kata çıkalım,' dedi. Sonra arkadaşına dönüp konuştu: 'Bekle beni. Eve bırakman gerekecek beni. Hemen dönerim.'

"Adamın beni o kadınlarla karıştırdığına emin olmuştum. Beni kolumdan yakaladı ve üst kata doğru sürükledi. Panik yapmamam lazımdı, yoksa bana o yerin nerede olduğunu söylemezdi, ama kelimeler ben istemeden çıkıyorlardı ağzımdan. Şöyle demek durumunda kaldım: 'Dinle beni, ben senin düşündüğün gibi bir kadın değilim." Sonra bana bakmadan yanıt verdi, elimi, bileğimi acıtacak kadar sert tutuyordu. 'Yok ya! Peki, burada ne yapıyorsun? Dua etmeye mi geliyorsun?' dedi. Yanıt vermedim. 208 numaralı odaya yürüdüm. Orayı daha yeni temizlemiştim.

"Hiç oyalanmadı, hemen gömleğini çıkardı. Hızlı düşünmem gerekti. Böylece derin bir nefes aldım ve yatağa atladım. Tanrıya şükür sabahleyin bir çiftin akrobatik bir seks karşılaşmasına tanık olmuştum. Seksten çok akrobatik bir gösteriye benziyordu. Kadın yatakta onu bekleyen adamın kollarına atlarken 'Yakala beni!' diye bağırmıştı. Bir metre uzaklarındaydım, onlara tamamen tesadüfen tanık olmuştum; insanları gözetlediğimi zannetmeyin sakın, o sırada banyoyu temizliyordum ve onlara baktığımı görmediler. Belki de bir sirkte çalışıyorlardır, kim bilir. Luis'le sevişmelerimizin ne kadar zarif olduğu aklıma geldi.

Cildim onun dokunuşlarını, gözeneklerini, saç tellerini okumayı öğrenmişti. Huylanırdım. Gıdıklanırdım. O dokununca titrerdim. Bu titreyişler art arda gelirdi. Ama hiçbir zaman jimnastik yapmadık. Diğer insanların yatakta bizim yapmadığımız başka neler yaptığını merak ediyorum.

"Adam kemerini çıkarırken, bağırdım, 'Yakala beni!' ve kendimi onun kollarına attım. Beni yakaladı, dengesini kaybetti yere kapaklandık. Fakat bu onu durdurmadı. Kıkırdadı, 'Şimdi anladım. Oyun oynamak istiyorsun,' dedi. Banyoya saklanmak zorunda kaldım. Beni yakaladı ve duşlukta sıkıştırdı, bluzumu yırttı. O beni iteklerken, Aziz Martín de Porres'in dua kartı sutyenimden düştü. Adam kartı yerden aldı, öptü ve bana verdi. Verirken, 'Demek burada dua ediyorsun, küçük orospu!' dedi. Sonra üzerime yaslandı. Duştaki fayanslar ile onun arasında sıkışıp kalmıştım. Peder orada da azizlerim bana yardım etti biliyorum, çünkü adam daha fermuarını bile açmamıştı ki erkenden boşaldı, fermuarının çevresini ıslattı. Sonra küfretti. 'Lanet olsun!' dedi. Bu kelimeyi sadece başkasından alıntı yaparken kullanıyorum, günah olarak sayılmaz değil mi?"

"Tanrıya şükür adam dayanamadı. Aziz Judas Tadeo'nun yaptıklarımda bana güç verdiğini biliyorum. Adam pantolonunu bir havlu ile olabildiğince kuruttu, sonra saatine baktı. Çabucak giyindi. Bluzum yırtılmıştı. 'Kahretsin, çok geç olmuş,' dedi. 'Benimle fazla zaman kaybetmedin,' dedim. Sonra fısıldayarak, 'Tanrıya şükür,' dedim ama bu kısmı o duymadı. 'Kahretsin, bu her zaman başıma geliyor. Ne yaparsam yapayım, parayla daha fazlasını almak istedikçe olmuyor,' dedi. Sözlerini gürültülü bir geğirme ile noktaladı.

"Bahsettiği genelevi sordum. 'Tijuana'da dedi. Gringolar* gider oraya ve genç fahişeleri becermek için para saçarlar. Pembe Saray olarak bilinir. Ama sana bir tavsiyede bulunayım mı? Gitmeye yeltenme bile. Yanlış anlama, güzel bir kadınsın. Zamanım olsaydı, sana sarmaşık gibi sarılır, bir bebek gibi uyurdum yanında. Ama sen genç bir kız değilsin, onlar sadece ergenlik çağında kızları alıyorlar. Hem kızmaca, gücenmece yok yavrum, sen yalama olmuşsun,' dedi. Sonra yanağımı nazikçe okşadı ve

* Meksikalıların Amerikalılara verdiği isim.

bana elli pezoluk bir banknot verdi. Banknotun üzerinde resmi bulunan kahramanın iki küçük boynuzu vardı, boynuzlar mavi keçeli kalemle yapılmıştı. Adam güle güle demeden çabucak gitti. Parayı cebime koyup temizlik işime döndüm, 208 numaralı odadaki kirli çarşafları çıkardım.

"İnanabiliyor musunuz, Peder? Bana elli pezo verdi. Bu paranın iki katı ile bile Tijuana'ya gidemezsiniz. Pencereleri pis, koltuk sayısından fazla yolcusu olan üçüncü sınıf bir otobüste bile gidemezsiniz.

"Anlatmam gerekenler bunlardı. Lütfen unutmayın kullandığım bütün o pis kelimeler günahlarımı anlatmam için gerekliydi. Normalde bu şekilde konuşmam. Gitsem iyi olacak. Günah çıkarmak için bekleyen birçok adam var arkamda. Bunlar komşularının karılarını ayartmaya çalışan adamlar olmalı. Bütün sabahınız onların günahlarını dinlemekle geçecek eminim. Baba, oğul ve kutsal ruh adına. Âmin."

***

"Bilmiyorum, ahbap… ama her hafta aynı hikaye. Nerden öğreniyor, anlamadım ki."

"Hatırladığım kadarıyla ben sadece Mateo Salcedo'nun karısını ayarttım ama sadece rüyalarımda. Şimdi günah çıkarmaya giren kadın, bir iki rüya için çok iyi görünüyor."

"Bu lanet olası rahip nereden anlıyor? Fidencio söylüyor olmalı. Eminim ispiyoncu o."

"Evet, Fidencio, her zaman bizi izliyor ama o dilsiz. Nasıl anlatsın?"

"İşaret diliyle. Nereden bileyim? Kilisenin kendi yöntemleri vardır."

"Merak ediyorum da acaba hepimiz komşularımızın karılarını mı ayartıyoruz."

"Benim yatağa atmak istediğim kadın, Bayan Martínez. Çocukları çok mutlu görünüyor, çok tatlı göğüsleri olmalı. Hem de kadın tam olarak komşum değil."

“Peder Salvador, ‘komşularınız’ dediğinde bütün evli kadınları kastediyor, sadece yan kapınızda yaşayanları değil, bilmiyor musun?”

“Öyle mi?”

***

Pencereleri pis, koltuk sayısından fazla yolcusu olan üçüncü sınıf bir otobüs Tijuana yolunda gidiyordu. Esperanza, Veracruz’un bereketli arazilerini ve palmiye ağaçlarını çoktan geride bırakmıştı, şimdi görünürde sadece Sonora çölünün çorak arazileri ve bu arazilerde dönüp duran diken topları vardı, bazıları ölmek istiyormuşçasına otobüsün önüne atlıyordu.

Esperanza elbisesinin koluyla camdaki pisliği ovdu ve dua etti. ‘… ve Aziz Rafael Arcángel bize eşlik etsin, ruhlarımız ve bedenlerimiz zarar görmeden varalım. Âmin.”

Şoförlerin ve yolcuların koruyucusu Aziz Rafael Arcángel’ın dua kartını tutmuştu. Otobüs şoförleri ayinden sonra kutsanmak için küçük Aziz Rafael Arcángel mihraplarını yanlarına alır ve bunları içinde fazlasıyla bira içmenin de olduğu bir seremoni ile göstergelerin yanlarına yapıştırırlardı. Sonra da Aziz Rafael Arcángel’ın otobüsü koruduğunu kanıtlamak için arkadaşlarını bir sürüşe davet ederlerdi. Esperanza içinde bulunduğu otobüste Aziz Rafael Arcángel’ın küçük bir sunağının olmadığını fark etti. Sadece ön camda futbol takımı çıkartmaları vardı. Esperanza’nın diğer elinde Blanca’nın fotoğrafı vardı. Onu bulduğunda nasıl da saracaktı!

Otobüsün koridorunda, hamile bir kadın üç yaşlarındaki çocuğunu emziriyordu. Kadın, çocuğu ile birlikte zorlu zemine çivilenmiş gibi duruyordu. Çocuk ayakta bir yolcu olarak gitmeye alışık gibiydi. Esperanza, bu küçük çocuğun bu küçük yaşında kaç kilometre alan gördüğünü merak etti. O çok fazla gezmemişti. Çocuk, Esperanza’ya baktı, kirpikleri gözlerini kaplamıştı.

Esperanza’nın yanında Blanca’nın yaşlarında bir kız oturu-

yordu. Üzerine toz biber serpilmiş bir mango çubuğu yalıyordu. Haftalardır saçlarına tarak değmemişti. Giysilerinin yıkanması gerekiyordu ve birkaç düğmesi eksikti. Bir ayağında tenis ayakkabısı vardı, ayakkabının ipleri yoktu. Diğerinde ise kayışı yırtık bir sandalet vardı. Kız bir güreş dergisinin sayfaları arasında uyuşuk uyuşuk geziniyordu, yapışkan elleriyle de her sayfada iz bırakıyordu. Kız okumayı biliyor muydu? Bir fotoğrafta kocaman bir güreşçi melek gibi giyinmiş, tüylü kanatlara benzeyen etkileyici bir pelerin takmıştı. Tayt giymiş bir diğer güreşçiyi sırtından yakalamıştı. Esperanza birden fotoğrafa dokunma istediği duydu. Güreşçinin büyüleyici görüntüsü ona nefes almayı unutturmuştu, tam bir dakika sonra yeniden nefes almayı hatırladı ve iç çekti.

Küçük kız eline bir damla mango suyu döktü. Esperanza çantasına uzanıp kıza temiz bir mendil verdi. Kız teşekkür etmeden mendili aldı. Üç yaşındaki çocuğun annesinin göğsünü nasıl emdiğini seyrediyordu.

"O bir çocuk değil," dedi kız Esperanza'ya. Gözlerini çocuktan alamıyordu. "O bir cüce."

Esperanza ilk kez kızın sesini duydu ve bütün o pasaklığın altında güzel bir kız olduğunu fark etti. Masum bir kızın böyle kötü düşüncelere nasıl sahip olabileceğini düşündü.

"Adın ne?" diye sordu Esperanza.

"Paloma."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Nerede yaşıyorsun?"

"San Luis'de, Monterrey'de, Meksiko'da, Guadalaja'da, hatta Acapulco'da bile yaşadım. Hava soğukken, sıcak yerlere giderim. Yağmurlu zamanlarda da kuru yerlere."

Esperanza Paloma'ya ne kadar baksa, Blanca'ya o kadar benzetiyordu. Kızın tombul burnu, Blanca'nınki gibi ince göründü. Karışık saçları, Blanca'nınki gibi parlak ve ipeksi. Korkulu küçük gözleri, Blanca'nınki gibi derin ve anlam yüklü göründü.

“Tijuana’ya neden gidiyorsun?” diye sordu Esperanza.

“Herkes eninde sonunda Tijuana’ya gider. Ben iki kez gittim.”

“Peki, ya ailen? Neredeler?”

“Üff, onlar çok uzakta.” Paloma sonuna kadar yaladığı mangonun geride kalan çöpünü pencereden dışarı attı ve hiç sormadan başını Esperanza’nın dizlerine koyup uyudu.

Esperanza Paloma’nın başının sıcaklığını dizlerinde hissedince tarifsiz bir sevinçle doldu. Onunla tanıştığına neden mutlu olmasın ki? Paloma evsizdi ve her neredelerse, ailesi ile ilişkisi yoktu. Belki de onunla gelebilirdi. Kızın dağınık saçlarını okşadı. Esperanza’nın resmine bir kez daha baktı. Sonra güreş dergisini eline alıp kanatlı güreşçinin fotoğrafına bir kez daha baktı. Paloma uykuya dalmıştı. Kolları yere sarkıyordu. Esperanza sayfayı yırttı, katladı ve eteğinin cebine koydu.

Esperanza ve Paloma Tijuana terminalinde otobüsten indiler. Paloma’nın bavulu yoktu. Esperanza bavulunu sürüklüyordu, küçük tekerler gıcırdıyordu. Bavulla birlikte bir de üzerinde ‘Kırılabilir-Azizler’ yazılı büyük bir mukavva kutu da taşıyordu. Kutunun içi doluydu. Taşıması zordu ama Esperanza kutuyu çocuğuymuşçasına sarmıştı. İçinden tangırtılı sesler geliyordu. Kendi içinde bir yaşamı var gibiydi. Esperanza otobüste konuşanlardan Tijuana’nın dünyada en çok ziyaret edilen şehir olduğunu duymuştu, gelenlerin çoğu da başka bir yere giderken buraya uğrayanlar. Terminal zeminin karolarına bakınca, bunun doğru olabileceğini düşündü. Üzerlerine bastığı tozlu seramik kareler hatlarını ve ışıltılarını yitirmişlerdi. Her gün her yönden gelen milyonlarca adım bunları yıpratmıştı. Yolculuk boyunca Esperanza’nın iki sıra gerisinde oturan seyyar kilotlu çorap satıcısına göre Tijuana dünyanın en büyük büfesiydi. Buraya önceki seyahatinden hiçbir şey hatırlamadığını söylemişti. Akşamdan kalmalığı üç gün sürmüş. Yanında oturan muhasebeci, bütün şehrin koca bir genelevden farksız olduğunu iddia etmişti.

Otobüse bindiğinden beri tek kelime etmemiş olan adam konuşmaları duydu, koridora zıpladı, büyük ve tehditkârdı, diğer adamların yanına yürüdü.

“Bir bok bildiğiniz yok. Tijuana’da on yedi yıl yaşadım, orası sizin dediğiniz gibi bir yer değil,” diye püskürdü. “Başka nerede iki dilli bir Noel Baba bulabilirsiniz? Ya da hem tatlı hem de ekşi domuz takosu satan bir Çin lokantasını? Ve evet, burası koca bir genelev ama önemli olan boyut değil. Kadınlarımız bizi meşhur ediyor.”

Esperanza için boyut önemliydi. Pembe Sarayı bulmak belki de beklediğinden daha zor olacaktı. Tijuana’yı sahibi, kanunları, beklentileri ve ihtimalleri olmayan bir yer olarak hayal etmişti. Fakat şimdi oraya varmıştı ve insanlarla tıka basa dolmuş bir şehirden başka bir şey göremiyordu.

O kadar da kötü değilmiş, diye düşünüyordu ki sonradan yüzünü güç bela hatırlayabileceği bir adam onu yere itti, bavulu ile mukavva kutusunu kaptı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Paloma içgüdüsel olarak adamın peşinden sıçradı, birkaç adım sonra ona yetişti ve çelme attı. Adam Japon işadamları grubunun ortasına düştü. Karmaşa içinde, Paloma kutuyu aldı ama hırsız atik davrandı ve bavul ile birlikte kaçtı.

“Lanet olsun. Bavulu da kapabilirdim,” dedi Paloma soluk soluğa.

Esperanza düştüğü yerden kalkmamıştı.

“Üzülme, çok giysim yoktu. Bu kutu benim için çok daha önemli. Teşekkür ederim.”

“Neyse, görüşürüz. Belki.”

Esperanza kızı uzaklaşırken seyretti, kalabalığın içinde kaybolmak üzereydi. Esperanza kutusunu sürükleyerek ona yetişti.

“Tek başına iyi olacağından emin misin?” Yetişip Paloma’yı kolundan tutmuştu.

“Ben de aynısını senin için merak ediyordum,” dedi. “Dirseğin kanıyor.”

Esperanza kızı sardı. Paloma başını Esperanza’nın göğüslerine yaslayıp hareketsiz durdu, kucaklamayı kabul etti. Esperanza Paloma’nın başında bit olduğunu fark etti.

“Sana öğle yemeği ısmarlayayım. Olur mu?”

Esperanza ve Paloma Tijuana otobüs terminalinden birkaç blok ilerdeki dört masalı bir lokantaya geldiler. Lokantanın duvarlarının acilen boyaya ihtiyacı vardı. Kapıları menteşelerinden çıkmıştı, menüde "tortilla" kelimesi, "tortiya" şeklinde yazılmıştı ama ev yemeği kokusu onları cezbetti. Yaşadıkları hırsızlık olayı iştahlarını kesmemişti.

"Salsa soslu tavuk ve üstünde kızarmış yumurta olan pirinç alacağım ama yumurta sarısını çok pişirmeyin," diye sipariş verdi Paloma menüye bakmadan. "Bir de üzerinde mısırlı tortilla olan iki quesadilla istiyorum. Ha, bir de kola."

Esperanza, sadece bir tane börek söyledi. Paloma'nın yemeğini bitiremeyeceğini ve kalanını kendisinin yiyebileceğini umuyordu. Blanca asla yemeklerini bitirmezdi.

"İstersen, yaralı dirseğini yalayabilirim," dedi Paloma, ağzı yemek doluyken. "Kendi dirseğini yalayamazsın. İnsanın bedeninde yalayamadığı az sayıda yerden biri, dirseği. Başkasının dili gereklidir, yoksa iyileşmez."

"İyiyim ben, merak etme," dedi Esperanza. Kesilmiş derisinin üzerine mendili bastırdı.

Esperanza kızın saçlarını taramak, onu yıkamak, ona yeni giysilerle ayakkabılar almak, onu bir okula kaydettirmek, öpmek, sarmak, ona üzerinde kalp ve çiçeklerin olduğu çıkartmalar, broşlar almak istiyordu. Kızın annesinin şu anda ne düşündüğünü merak ediyordu. Kızı sokaklarda yaşıyordu, ne de olsa. Paloma'ya ailesi hakkında bir şeyler sormamak için kendini zor tutuyordu. Onlar hakkında konuşmak istemediği belliydi, kim olduklarını unutmuş da olabilirdi. Belki de park etmiş kamyonların altında yatmak, çöp tenekelerinde bulduklarını yemek, kırmızı ışıkta duran arabaların camlarını temizleyip para kazanmak ve çubuk mango almak onu daha çok mutlu ediyordur.

Esperanza, Paloma'nın yiyebileceğinden fazlasını sipariş ettiğini düşündü ama kızın tavukları neredeyse kemiklerine kadar kemirerek yediğini görmek onu sevindirmişti. Esperanza böreğini yavaş yavaş yedi ve Paloma biraz daha yemek isteyebilir diye bir dilimi ona bıraktı.

Aynı zamanda aşçı da olan garson, hesabı getirip masaya koydu.

"Aceleye gerek yok."

"Affedersiniz, ben Pembe Sarayı arıyorum."

"Genelev olanı değil mi?"

"Sanırım öyle." Esperanza Paloma'nın bu kelimeyi duymamış olmasını diledi.

"Orası hakkında bir şeyler duymuştum ama nerede olduğunu bilmiyorum. Orada bulunmuş olan biriyle hiç tanışmadım. Ama tanıdığım bir adam var, onunla görüşebilirsiniz. Adını hatırlamıyorum ama herkes ona Sansar der."

"Hayvan olan sansar?"

"Evet. Sizin aradığınız iş gibi bir işi var. Belki o biliyordur."

Garson adresi peçetenin üzerine yazıp Esperanza'ya verdi, parmaklarının ucuyla Esperanza'nın avucuna dokundu ve ona farklı bir gözle baktı. Gözleri çapkınlaşmıştı. Esperanza bunları nasıl yorumlayacağını bilemedi. İstediğini almıştı. Bir adres. Blanca'ya bir adım daha yaklaşmıştı. Peçetenin üzerinde bir umut kırıntısı.

"Biraz daha börek ister misin?"

Paloma hayır deyip geğirdi. Esperanza hesabı ödemek için cüzdanını açtı ama bütün parasının gitmiş olduğunu fark etti. Çantasının her bölmesine baktı, içindekiler çıkarıp masaya koydu. Tarağı. Dua tespihi. Güneş gözlükleri. Bir mendil. İçinde Luis'in Soledad'ın, evinin, kedisi Dominga'nın ve Blanca'nın birçok fotoğrafı olan mini albüm Bir paket sakız. Üzerinde Los Varesos hırdavat dükkânı logosu olan bir anahtarlık. Aspirin kutusu. Dolma kalem. Üzerinde farklı azizlerinin resimleri olan ve birbirine lastik bant ile tutturulmuş cep büyüklüğünde sekiz dua kartı.Birçok şey vardı ama para yoktu.

"Özür dilerim. Paramı kaybettim." Masanın üstüne dağılmış eşyaların arasına çılgınlar gibi bakıyordu.

Garsonun sabrı taşmak üzereydi, iç çekti.

"Ben hallederim," dedi Paloma. Cebinden bir kâğıt para to-

marı çıkardı ve usta bir poker oyuncusu gibi masanın üzerine serdi. "Şimdi gitmeliyim." Sonrada sokağın içinde kayboldu.

Garson parayı masadan almadan hemen önce, Esperanza elli pezoluk banknotu fark etti. La Curva'da boynunda çıban olan adamın ona verdiği paranın aynısıydı. Paranın üstündeki kahramana mavi keçeli kalemle boynuz çizilmişti.

Esperanza, elli pezoluk banknotun Paloma'nın eline nasıl geçtiğini anlayana kadar yarım saat olduğu yerde oturdu ve sonra dünyada hiçbir kızın Blanca'nın yerini alamayacağı sonucuna vardı. Kızını böyle adi bir hırsız ile nasıl kıyaslamıştı? Blanca da altı yaşındayken bitlenmişti. Aralarındaki tek benzerlik buydu. Esperanza kızının uzun ve simsiyah saçlarını kestirmek zorunda kalmıştı, sonra da gözleri önünde plastik bir tarağı eritecek kadar güçlü bir solüsyonu Blanca'nın kafa derisine uygulamıştı. Birçok çocuk gibi Blanca da küvete girmekten korkuyordu ama içine girdi mi de çıkmak bilmezdi. Düzenli olmayı henüz öğrenmediği doğruydu. Bu konuda Soledad'a benziyordu. Odasındaki eşyaları bulmak çok zordu. Ama asla hırsız olmamıştı.

Esperanza'nın şimdi, parasız bir halde önce Pembe Sarayı, sonra Blanca'yı bulması gerekiyordu. Blanca'yı bulunca onu götürüp banyo ettirecekti.

***

Esperanza tabela ışığı yanıp sönen motelin önünde durdu. Tabelada şu yazıyordu:**el atolladero moteli, 24 saat açık.**"Motel" kelimesi kırmızıydı ve mavi renkli diğer kelimelere göre daha hızlı yanıp sönüyordu. Üzerinde adres yazılı peçeteyi katlayıp çantasına koydu, içeri girdi.

Kapı gıcırdadı. İçerisi loştu, nemli halı kokusu vardı ve barı iyi düzenlenmemişti. Kenarda, uzak köşede, gözleri beyaz saçları ardında gizlenmiş yaşlı bir fahişe, ondan en az yirmi yaş küçük bir adamla direkt şişeden tekila içiyordu. Bir adam aynanın önünde yüzündeki sivilceleri patlatmakla uğraşıyordu. Küçük siyah gözleri ve beline kadar dökülmüş bir saç örgüsü vardı. Yıla-

na benzer dövmeler kollarını kaplamıştı. Kapıları yavaşça kapattı ve mukavva kutusunu yere koydu.

"İyi akşamlar, Sansar sen misin?"

"Sadece yakın arkadaşlarım bana bu isimle seslenirler," dedi. Esperanza'ya döndü. "Annem bana Liborio derdi."

"Birisi bana Pembe Saray'ın nerede olduğunu buradan öğrenebileceğimi söyledi. Nerede biliyor musun?"

"İş bulmak için mi oraya gidiyorsun?" Sansar Esperanza'yı süzdü. Uzun siyah saçlarına, bacaklarına baktı. Yanıp sönen motel tabelasının önce kırmızı, sonra mavi renkleri açık pencereden içeri giriyor, Esperanza'nın kadın hatlarını açığa çıkarıyordu.

"Evet. İş için gidiyorum."

"Referansın var mı? Her önüne geleni almıyorlar, biliyorsun." Gözleri küçük ve kabaydı ama bir o kadar da baştan çıkarıcı ve güçlüydü.

Bir fahişenin ne tür referansları olurdu ki? Bu, Esperanza'nın hiç düşünmediği bir meseleydi.

"Referans mı? Ah, evet, sekiz yıllık kariyerimde uzun boylu, kısa boylu, şişman, sarışın ve yaşlı erkeklerle yattım."

Sansar, Esperanza'nın meslek hakkında hiçbir bilgisi olmadığını fark etti. Yine de, lezzetli bir avdı. Esperanza'nın bedenine parfümlü merhem sürdüğünü ve sonra onu yaladığını hayal etti. Dilini kadının kulağında, göbek deliğinde, burun deliklerinde, ağzında, vajinasında gezdirdiğini görür gibi oldu. Hiçbir kapı ona dayanamamış. Hiç kimse onun başka deliklere girmesini engelleyememişti. On yedi farklı ülkeden kadın onun dilini bedeninde hissetmiş ve titremişti. Kadınların hâlâ onu hatırladığını düşündü. Esperanza'nın gitmesine izin vermeyecekti. Arzularını dizginlemeli miydi? Böyle müthiş bir ziyafeti neden kaçırsın ki?

"Tamam, sana Pembe Saray'ın adresini bulabilirim. Müşterilerimden bir tanesi oraya sık sık gider. Bu gece gelme ihtimali var. İstersen, senin için yerini öğrenebilirim."

"Tamam o zaman, ben yarın yine gelirim."

Esperanza yüzünde büyük bir gülümseme ile kutusunu kaldırdı ve kapıya yöneldi.

“Kalacak yerin var mı?” dedi Sansar. Kutuya bakıyordu.

“Gidip bir otel arayacağım.”

Esperanza bunu söylerken parası olmadığı geldi aklına ve kendini otobüs terminalinde bir bankta yatarken hayal etti.

“Peki, sence burası ne?” dedi Sansar, çevresini gösterdi.

Odanın duvarları kırmızı renkteydi. Yatağın üzerindeki çarşaf sarıydı. Duvarlara hiçbir şey asılmamıştı. Bir manzara resmi ya da Mona Liza gibi taklit bir resim bile yoktu. Sadece yatağın hemen üstünde bulunan bir büyük yuvarlak bir ayna vardı. Aralıklarla yanıp sönen motelin neon tabelasının ışıkları, pencereyi kaplayan küçük tenteden içeri giriyordu. Önce, “El Atolladero” kırmızı rengi ile çıkıyor. Işık gidiyor. Sonra, “Motel” mavi rengi ile parlıyor. Işık gidiyor. “24 Saat Açık”. Işık gidip geliyor, gidip gelirken de vızıltılı bir ses çıkarıyordu. Esperanza giysilerini çıkardı, yatağa uzandı. Yatak soğuktu, çarşaflar sarıydı, davetkâr değillerdi.

Esperanza rahatlayamıyordu. Yeniden kalktı, azizler kutusuna uzandı. Küçük sunağı çıkardı, masanın üzerine koydu. Onun yanına da Blanca’nın, kocasının, Paloma’nın dergisinden yırttığı güreşçi meleğin resimlerini, Virgen de Guadalupe’yi, Aziz Judas Tadeo’yu ve bir çift mumu koydu. Daha birçok dua kartı, heykelcik, haç ve mum gazeteye sarılı halde kutuda duruyordu ama şimdilik temel şeylere ihtiyacı vardı sadece.

“Anlamalısın, Luis,” dedi yüksek sesli konuşarak. Kocasının fotoğrafına bakıyordu. “Blancacığımı geri getirebilmenin tek yolu bu. Hiç param yok. Buranın bana göre bir yer olmadığını biliyorum ama en azından bu gece bir yatakta uyuyacağım.”

Yastık ekşimiş ter kokuyordu. Esperanza onu yere attığı sırada, Sansar içeri girdi.

“Müşteri geldi mi?” diye sordu Esperanza, adamı gördüğüne şaşırmıştı.

Esperanza Pembe Saray’ın adresini alıp buradan uzaklaşabileceğini umuyordu.

“Henüz değil, ama sana küçük bir hediye getirdim.”

Esperanza yatağı uzandı, utanmıştı, battaniyelerle bedenini sardı.

"Eğer sen bir fahişeysen ben de papayım. Şu haline bak!"

Esperanza'ya bir kadın çantası uzattı.

"Neden fahişe olmadığımı düşünüyorsun?"

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Ne istiyorsun?" Masanın üzerindeki küçük sunak gözüne ilişti. "Dur tahmin edeyim. Karşı tarafa geçmek için paraya ihtiyacın var ve orada birkaç günlüğüne fahişe olarak çalışabileceğini düşünüyorsun. Kolay sanıyorsun, değil mi?"

"Kolay olmadığını biliyorum!"

"Senin gibiler yüzünden mesleğin böyle kötü bir şöhreti var. Bekle de çıplak bir yabancının kıllı yumurtalıklarını gör! O zaman bedenini satmanın ölümle bir olduğunu anlayacaksın. Dışarıdan kolay gibi görünse de çok az insan bu işi yapmaya cesaret edebilir." Sansar bunu söyledikten sonra, odadan çıktı.

Esperanza bedenini satmıyordu. Blanca'yı arıyordu. Satmak ve ölmek onu ilgilendirmiyordu. Ama Sansar'ın onun niyetini bilmesine gerek yoktu. Bu kez kapıyı kilitledi, sonra oturup çantaya baktı. İçinde makyaj seti ve boyundan askılı, eteği mini, sırtı açık karanfil kırmızısı bir elbise vardı. Kıyafeti kokladı. Parfüm kokuyordu. Biri daha önce bunu giymiş olmalıydı.

Aynanın karşısına geçti ve ışığı açtı. Aynanın lambaları içeriği aydınlattı. Bazı lambalarsa yanmadı. Bütün malzemeleri olduğuna göre Pembe Saray'daki iş görüşmesi için pratik yapmaya karar verdi. Oraya bir fahişe olarak girerse nasıl görüneceğini merak etti. Yay gibi kaşlar. Koyu kahverengi kalem ile onları genişletti. Soldaki biraz daha yukarıda gibiydi, bu yüzden sağdakini de yükseltti. Sıra fardaydı. Altın yaldızlı çelik mavisi bu iş için uygundu. Kaş boyunca fuşya dokunuşları da eklenebilirdi. Maskara. Fazlasıyla. Sanki tarantula bacakları gözlerini sarmıştı. Ve dudaklar. Kırmızı. Kan kırmızısı. Dudak çizgisini takip etmekte zorlandı, yine de dudaklarını daha dolgun göstermek istiyordu. Saçları, dağılmıştı. Bir yolmuş gibi duruyordu. Çantada saç kremi bulamadı, bu yüzden parmaklarıyla saçlarını düzeltti.

İşi bittiğinde, aynadaki görüntüsüne dik dik baktı. Ona kalırsa, fahişelik testini geçmişti. Tek bir sorun vardı: "Bu görünüş seks yapmadan önceki görünüş müydü, yoksa seks sonrasındaki görünüş müydü?"

Saç modelini bozmamaya çalışarak, kıyafeti giydi. Kıyafetin çok küçük olduğunu düşündü. Göğüsleri dışarı fırlamak istiyor gibiydi.

"Ah, sevgili Virgen de Guadalupe," diye seslendi aynadaki yabancıya. "Cehenneme giden yolun iyi niyetten geçtiğini biliyorum. Ama lütfen bana yardım et!"

Birinin içeri girmeye çalıştığını duyunca, ışıkları kapadı, artık bir tek yanıp sönen neon ışıklar içeri giriyordu. Sansar'ın müşterisinin içeri girmesini, Pembe Saray'ın yerini söylemesini ve karşılığında bir şey beklemeden gitmesini diledi. Bunun masum bir düşünce olduğunu düşündü.

Ama kapıdaki, müşteri değildi. Kilidin açıldığını duydu, gelen Sansar'dı.

"Girmemde bir mahsur var mı?" diye sordu resmi bir dille. Esperanza bu dile güvenmemesi gerektiğini yavaş yavaş öğreniyordu.

Makyajı hemen çantanın ardına gizledi, saçından bir tutam alıp yüzünü gizledi. Bu adamın onu böylece giyinmiş görmesini gerçekten hiç istemiyordu.

"Ov, demek giyinmişsin, bebek," dedi. Esperanza'nın çok yakınına geldi. Neredeyse nefesini hissedebiliyordu.

"Ne istiyorsun?" Esperanza birden korkmuştu.

"Eğer meyve işi ile uğraşıyorsam, satmadan önce karpuzlarımın olgunluğunu test etmek isterim, düşünemedin mi?" Sesinde hasta bir şehvet vardı. Kelimeler ıslak dilinin üzerinden süzülüp Esperanza'nın kulağından içeri giriyordu. Kadının bedeninin tadını hemen alabileceğini düşünüyordu

Sansar bedenini Esperanza'ya öyle bir şekilde sürttü ki Esperanza adamın dikleşmiş penisini hissetti. Adam ellerini Esperanza'nın bacaklarına, beline, sırtına attı. Kulağının hemen

altından boynunu yaladı, oradan diliyle ilerleyip Esperanza'nın göğüslerini güç bela gizleyen kıyafetin kenarına kadar bir sümüklü böcek gibi salyasını sürdü.

"Dört yaşımdan beri demirhindi şekerine hastayımdır," diye fısıldadı.

Esperanza, göğüslerini kapamaya çalılarak omuz askılarını yukarı çekti. Adam kemerini çözdü. Esperanza Luis'in masanın üstünde duran resmine baktı. Adam pantolonunu çıkardı. Esperanza dua etti. Adam donunu dizlerine kadar indirdi. Neon tabelanın ışıkları bedenlerini mavileştirdi. Sonra kırmızılaştırdı. Tam karanlıkta kalmıyorlardı hiç. Adam tam elini Esperanza'nın eteğinin altına daldırıyordu ki Esperanza akrobatik bir hareketle yatağa sıçradı. Bu yeteneği ne zaman edinmişti bilemedi. Ancak hareket Sansar'ın hoşuna gitti, neşelenmişti.

"Yakala beni!"

Esperanza var gücüyle adamın üzerine sıçradı, onu yere düşürdü. Adamın kafası masaya çarptı. Bu teknik bir kere işe yaramıştı. Yine yaramalıydı.

"Lanet olsun!"

Sansar yerde debelendi, donu hâlâ dizlerindeydi. Kan, alnından fışkırıp sağ gözünün üzerine dökülüyordu. Esperanza baştaki en küçük yaraların bile ciddi şekilde kanadığını biliyordu. Çok şaşırmadı. Ayakkabılarını giydi, yüksek topuğu adamın sağ gözünün iki santimetre yanına kadar getirdi.

"Bana bir daha asla dokunma!" diye uyardı.

Adam sessizce odadan çıktı, Esperanza'nın onu nasıl reddettiğini anlayamadı. Şimdiye kadar hiç kimse onun dilinin dokunuşlarına direnememişti. Henüz doğmadan önce bile, bir kadını salyası ile nasıl felç edebileceğini biliyordu. Bu konuda bir sürüngen gibiydi, tek farkı avına saldırmaması, avın isteyerek ona gelmesini istemesiydi. Tek istediği şeyin emme ve yalama iştahını tatmin etmek olduğunu, annesinden süt emerken bile biliyordu. Tat alma duyusu oldukça istekliydi. Ve Esperanza'nın cildinin o demirhindi şeker tadı, ondan bugüne kadar keşfetmediği farklı bir arzunun patlamasına neden oluyordu. Kadın kolay lokma değildi ve bu yüzden onun iştahını daha çok kabartıyordu.

Esperanza kapıyı kilitledi, arkasına dolabı çekti. Belki adamı durdurmazdı ama en azından hiç korunmamaktan iyiydi.

Esperanza güneş doğmadan önce, giysilerini çantanın içine doldurdu, yanlarına bir de buruşuk bir kâğıt koydu. Kâğıdı odanın içinde bulmuş, Soledad'a mektup yazmak için kullanmıştı. Merdivenlerden aşağı indi, makyaj yapmış ve kıyafetini giymişti. Bir kolunda azizler kutusu, diğerinde ise çantası ve kirli çarşaflar vardı.

Sansar lobideki kanepede uyuyordu. Hiçbir şeyi olmayan bir insan kadar huzurlu görünüyordu. Ancak Esperanza parmak uçları üzerinde yürüyerek önünden geçerken, gözlerini açtı.

"Bunları nereye götüreyim? Kirlenmişler." Esperanza çarşafları ona uzattı.

Çarşafları içine atacağı bir sepet ya da teslim edebileceği bir temizlikçi kadın bulamamıştı. La Curva'daki deneyimlerinden biliyordu ki bir kere kullanılmış olsalar bile çarşafların değiştirilmesi gerekiyordu. Kadın parfümleri, ekşimiş ter kokuyorlardı, ama hiçbir koku ona ait değildi, çok az uyumuştu, Sansar'ın gelmesinde korkuyordu. Belki bir fahişe ondan önce odayı kullanmıştır.

"Buraya gel. Benden korkmuyorsun değil mi?"

Esperanza ihtiyatla adamın yanına yaklaştı. Sansar gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı, Esperanza'nın elbisesini kaldırdı ve bacağının üzerine adresi yazdı.

"Oranın sahibi Trini adında bir kadın. Onun yanında benim adımı söyleme. Seni Bay Scott Haynes'in yolladığını söyle. Haynes benim müşterimdir."

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Uykusuna devam etmek için kanepeye uzandı, kasıtlı olarak ilgisizmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Onu gönderdiği yere rağmen, geri döneceğini biliyordu.

Esperanza kutusunu aldı ve kapıya yöneldi. Birden gözüne, dün gördüğü yaşlı fahişe ilişti. Elinde plastik bir bardak vardı.

Bardağın üzerinde Kurbağa Kermit ile Bayan Domuzcuk'un resimleri vardı, içinde de diş macunu ile diş fırçası. Esperanza gidince, yavaş adımlarla Sansar'a doğru yürüdü.

"Sen şerefsizsin," diye homurdandı.

Sansar, onu üzerine boya dökülmüş elbisesinden yakaladı, dizlerine oturttu ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

"Bana kıskandığını söyleme," diyerek sırıttı Sansar.

"Şeytan âşık olduğunda kaybeder."

"Ona âşık değilim! O sadece küçük fahişelerden bir tanesi. Yatakta bir zavallı. Potansiyeli yok. Sadece görüntü yetmez. Bu yüzden onu Trini'ye yolladım. Sen bir bok bilmiyorsun."

"Boktan daha kötüsünü biliyorum. Sadece gözlerine bakarak kadının senin içinde olduğunu anlayabiliyorum. Ve bedeninde delik açmadıkça çıkmayacak!"

"Bal gibi de kıskançsın."

"Saçma düşünüyorsun. Bugüne kadar hiçbir fahişeni kıskanmadım."

"Sen onlardan biriydin. Ama artık bitti, artık uğraşamıyorsun. Şimdiye kadar kaç kere sana yeter dedim. Bu, sağlıklı bir anne-oğul ilişkisi değil ve buna nokta koyuyorum."

"Doğanın başlattığı bir şeyi bitiremezsin."

"İlişkin olmayan bir adam bulup başka bir genelevde onun yanında uyusana. El Atolladero Moteli bana ait. Yoksa yine burayı benden almak mı istiyorsun?"

"Ben de gitmiyorum, sen de gitmiyorsun. Bu otel bizim otelimiz. Bizim yaratımız."

"Evet, ama ne zaman bırakman gerektiğini bilmen gerekiyor. Saç boyaların artık kimseyi kandıramaz."

"Sadece görüntünün önemli olmadığını söylemiştin biraz önce."

"Senin durumunda önemli ve artık bir görüntün bile yok."

"Lanet olsun sana!"

"Asıl sana lanet olsun! Git de Kurbağa Kermit seni becersin!"

3 Eylül (4 Eylül'e geçmiş de olabiliriz)

Sevgili Soledad,

Sana bıraktığım notu okumuşsundur. Henüz okumadıysan, ütü masanın üstünde, ütünün hemen altında (Oraya koydum, çünkü gidişimin üzerinden bir süre geçince kağıdı bulmanı istedim.) Yüz yüzeyken vedalaşmak istemedim, yoksa şimdiye kadar ağlayıp sarılıyor olurduk. Lütfen benim için endişelenme. Bana eşlik eden güvenilir dostlarım var (Bütün azizlerimi yanımda getirdim) ve sen inanmasan da kendime bakabilirim, şimdiye kadar da iyi ilerledim.

Blanca'yı bulmak için Tijuana'ya geldim. Kızımın çocuk fuhuşu için kaçırıldığı ve bu şehirde bir genelevde olduğu sonucuna vardım. Senin için bunu kabul etmek zor olabilir ama biraz düşünürsen, ölmüş gitmiş olmasından iyidir. En azından onu geri alabilme şansım var. Onu yabancı biri ile yatakta hayal etmek benim de midemi bulandırıyor, hatta seninkinden bin kat daha fazla, geçen Şubat ayında bir Alman turist Blanca'ya çıplak bedenini gösterdiğinde yine aynı şeyi hissetmiştik. Sonra da ona yön soran arabalara asla yaklaşmamasını söylemiştik, hatırlarsan. Benim için de kabul etmesi zor, Soledad ama onu bulana kadar pes etmeyeceğim. Aziz Judas Tadeo da bunu bekliyor benden.

Lütfen Dominga'nın gece dışarı çıkmadığından emin ol. Yine yavrulamasını istemiyorum. Bir de büyükbabamın ortancalarını fazla sulama. Blanca ve ben en kısa zamanda geri döneceğiz. Bir sonraki mektubunda, bana yanıt gönderebileceğin bir adres vereceğim.

Seni özledim, Esperanza

Not: Bu mektubu aldığında Kurtuluş Günü töreninde olacaksın galiba. Elinde Meksika bayrağını ulusal marşı söyleyerek geçen üniformalı öğrencilere doğru salladığını hayal edebiliyorum. Bu yıl folklor dansı yaptılar mı? Kostümlerinin bazılarını sen mi yaptın? Şimdi ben ve Blanca yokken düşünmeye daha çok zamanın oluyordur. Normalde bunu hiç yapmazsın. Hep bir şeyler vermekle meşgulsündür. Blanca'yı çok şımartmıştın. Bütün

yıl bana arkadaşlık ettin. Şimdi ise tek başınasın, kendi başına kendin için düşünebilirsin. Biz dönene kadar ne yapacaksın? Zamanını güzel geçir. Güzel şeyler yap. Bizim için düşünme. Dominga senin yerine düşünür bizi. Bu arada, Blanca'nın Jarocha kostümünü birine verdin mi? Merak ettim.

Pembe Saray pembe değil, maviydi. Şişman bir adam kapıyı araladı. Saçlarını geriye doğru tarayıp jölelemişti. Bu haliyle başını sudan çıkarmış bir denizaslanına benziyordu. Elinde kırmızı gözlü beyaz bir tavşan vardı.

"Günaydın. Ben Doña Trini'yi arıyorum.

Esperanza kapı açılmadan hemen önce tırnaklarının bir çiftini çoktan yemişti.

"Kim istiyor diyeyim?"

"Esperanza. Bay Scott Haynes gönderdi dersiniz."

"San Diego yargıcı mı?"

"Sanırım. Sizin bir müşteriniz, değil mi? Burada çalışabileceğimi söyledi."

"İçeri gel."

Adam Esperanza'yı içeri almadan önce sokağın iki yönüne baktı. Esperanza'nın adama sahte bir isim vermesi lazımdı belki. Çok geç.

Esperanza uzun bir koridor boyunca adamı takip etti, sonra arka duvarında iki kapalı kapısı olan geniş bir salona geçtiler. Çok güzel dekore edilmiş bir salondu. Aklına on yedili yaşlarında Orizaba'da izlediği Meksika sinemalarındaki Silvia Pinal evlerini getirdi: şarap rengi kadife mobilyalar, şöminenin iki yanında duran gerçek boyutlarda iki kaniş heykeli, üzerlerinde karmaşık desenli oyuklar olan altın kakmalı masalar, onların yanlarında ele benzeyen ve insanı avuç içine oturmaya davet ediyormuş gibi duran cam elyaf sandalyeler, içi geleneksel porselen balerin, kukla ve kuş heykelcikleriyle dolu gardırop büyüklüğünde bir vitrin. Koltukların üzerinde her renkten, kumaştan, dokumadan yapılmış yastıklar. Kristal şeker kaseleri. Mor yün halılar. Üze-

rinde en az yüz lamba yeri olan ve lambalarının yarısı kayıp bir avize. Ve Esperanza'nın iyi bir genelevde görmeyi beklediği şey: Mona Liza'nın taklit resmi.

Doña Trini, Pembe Saray'ın sahibiydi. Arka pencerenin yanında tekerlekli sandalyede oturuyordu. Sandalyenin arkasına oksijen tüpü yerleştirilmişti. Gri bir etek, V yakalı şeftali rengi kaşmir bir süveter giymiş, inci bir gerdan takmıştı. Gri saçlarını topuz yapmıştı. Sıradan bir büyükanne olabilirdi, ama Esperanza biraz daha yakından bakınca, Doña Trini'nin kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadığını fark etti. Kadın kıyafetleri giymiş bir büyükbaba olabilirdi, ya da erkeksi bir büyükanne.

"Bu kim, César?" diye sordu Doña Trini. Dili ağzına göre fazla büyük görünüyordu, dişlerin arasından kaçmaya çalışan kelimelerin önüne çıkıyordu.

"İsmi Esperanza. Onu Bay Haynes göndermiş, Doña Trini."

"Ya, öyle mi? O zaman bize çay getir."

Esperanza ve Doña Trini sarı papatya çayı içip iki leydi gibi sohbet ettiler. Bir klasik müzik parçası dinlediler. Esperanza şarkıyı tanımaya çalışmadı bile. Onun kulakları bolerolara alışmıştı.

"Burası bir kerhane değil. Tek gecelik bir motel ya da genelev de değil. Burası yüksek kalitede cinsellik hizmetlerinde uzmanlaşmış özel bir konut. Ve biz sadece Bay Haynes gibi insanlara hizmet veririz."

César elinde tavşanı ile kapının yanında durdu ve Doña Trini'yi Esperanza'ya Pembe Saray'ın misyonu hakkında bilgi verirken dinledi. Sanki César bu konuşmayı ezberden biliyormuş gibi geldi Esperanza'ya. Yine de orada dikkatlice durmuş, tavşanı havuç parçaları ile besliyordu.

"Müşterilerimiz öyle kolay insanlar değillerdir."

Trini çayından bir yudum aldı, bardağın dışına dökülen bir damlayı yaladı. Esperanza fark etmemiş gibi davrandı.

"HIV testi sonucunu getirdin mi?" diye devam etti Doña Trini.

Bu üç korkunç harfi duyunca, Esperanza'yı bir telaş ve korku

bastı. Blanca bu hastalık ile karşı karşıya olabilirdi ve o, onun annesi olarak kızını bu tehlike hakkında uyarabilecek kadar yakınında değildi. Esperanza Tlacotalpan'daki dişçinin bekleme odasındaki dergilerde bu korkunç hastalık hakkında bir şeyler okumuştu ama bu konudan Blanca'ya hiç bahsetmemişti. O zamanlar virüsün kızına bulaşması ihtimal dahilinde değil gibi görünüyordu. Şimdi de bu testin fahişe olarak çalışmak için bir zorunluluk olduğunu hiç düşünmemişti. Hemen yanıt vermesi gerekiyordu ve inandırıcı olmalıydı.

"Hayır, ama Bay Haynes geçen ay bana bir tane aldırmıştı ve negatif çıktı."

"Tamam," dedi Doña Trini, başını çevirdi, duvarda asılı duran tabloya baktı. Tabloda büyük bir yeşil dalga vardı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, seni Dr. Oseguera ile görüştürebilirim. Bütün kızlarımı oraya yollarım."

"Yani işe alındım mı?"

"Deneme maksadıyla evet."

Doña Trini sözlerini bitirmek üzereydi ki öksürük krizine tutuldu. César, aceleyle tavşanı Esperanza'ya verdi ve oksijen maskesini Doña Trini'ye vermek için koştu. Esperanza büyük tavşan ile arkadaşlık kurmaya çalışırken Doña Trini de derin derin oksijen çekti. Birkaç dakika sonra normale döndü. En azından doğal haline. César tavşanını geri aldı.

"Esperanza, Yuriria'nın odasında kalacak. O kız geri gelmeyecek," diye emir verdi César'a kulak tırmalayıcı bir ses tonu ile. Bu sesi duyan Esperanza içgüdüsel olarak boğazını temizledi.

Esperanza azizler kutusunu ve çantasını aldı, her iki yanında birçok kapı bulunan koridor boyunca César'ı takip etti. Bu kapılardan bir tanesinin ardında Blanca'nın olma ihtimali, onda kapıları açma, kızına seslenme dürtüleri uyandırıyordu ama kendini tuttu. Ancak bir dedektif gibi gizlice hareket etmek zorundaydı.

Odası sondan ikinci odaydı. Duvarlar duvar kağıdı ile kaplıydı, pencereler işlemeli altın çerçevelerle süslenmişti. Yatağın her köşesinde yukarıdaki şarap kırmızısı ipek tenteyi destekleyen altın birer sütun vardı. Sütunları camdan üzüm yaprakları sarmıştı.

Kristal üzüm yaprakları, tavandaki kristal üzüm şeklindeki avize ile uyum içindeydi. Mor zemin üzerine altın kabartma ile yapılmış çıplak bir kadın resmi yatak başını süslüyordu. Esperanza yatağa oturdu, yatak yaylıydı, Esperanza şaşırdı. Yatak su ile doldurulmuştu. Böyle bir yatağa hiç oturmamıştı. César perdeleri açtı, şezlong üzerindeki birkaç yastığı düzetti, Esperanza'nın şaşkınlığını fark etmedi.

"Bu oda senin, burada istediğini yapabilirsin ama bir müşteri geldiğinde kesinlikle düzenli olması gerekiyor. Aylık maaşın üç bin dolar."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla, yataktan sıçradı. "Üç bin mi?" Esperanza bir an bütün planının un ufak olduğunu düşündü.

"Yemek dahil. Üzülme, daha fazlasını kazanacaksın. Askılar dolapta."

César çıkmak üzereydi ki Esperanza onu durdurdu. Bütün bunlar onun tek başına kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Aziz Judas Tadeo ile acilen iletişim kurmalıydı.

"Peki, mutfak var mı? Pencereli ocağı olan?"

"Bana yemek de yapabildiğini söyleme!"

"Yatak odasında olduğum kadar, mutfakta da iyiyimdir! Görürsün. Sana bir ara biftek ve bezelye yapayım."

"Seni vahşi!" dedi César. "Bunları yersen kilo alırsın."

"Havuç salatası da yapabilirim."

Esperanza César'a daha yakından baktı. Bir erkek olduğu kesindi. Bacakları arasındaki şişkinlikten anlayabiliyordu. Ama adamın hareketlerinde kadınsı bir taraf olduğunu fark etti. Sanki Doña Trini'nin kadınlığını çalmıştı. Ya da belki de Doña Trini onun erkekliğini çalmıştı.

"Diğer kızlar nerede?" Esperanza zaman kaybedemezdi.

"Yakında tanışırsın onlarla. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver. Doña Trini'yi rahatsız etme. Bir şey daha söyleyeyim. Müşteriler dışında buraya girmesine izin verilen tek erkek benim."

Esperanza'nın ev kurallarını dinlediği yoktu. Yatağın başında duran çıplak kadın kabartmasına bakıyordu.

“Buranın dekorasyonunu biraz değiştirebilir miyim?”

“Daha önce söylediğim gibi, burası senin odan ama buradan ayrıldığında, odayı ilk aldığın gibi teslim etmen gerek.”

Dolapta asılı kıyafetler olduğunu fark etti.

“Peki, ya giysiler?”

“Bunlar Yuriria’nın ama sana uyarlarsa, senin olabilirler, şekerim, bu hariç.” Leopar derisinden yapılmış ip askılı bir üstü aldı. “Saat birde öğle yemeğinde görüşürüz.” César göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Esperanza su dolu yatağın üzerine oturdu, bir aşağı bir yukarı zıpladı. César’ın gittiğinden emin olunca yatak örtüsü ile çarşafları kaldırdı, avucunun içi ile yatağı ovdu. Kulağını yatağa dayadı, içerdeki su sesini dinledi.

“Ah, Aziz Gerardo Mayela, ev hanımlarının koruyucusu, her zaman yanımda oldun. Bütün bu lüksle çevrelendiğim için sana ihtiyaç duymayacağım sanma. Hatta şimdi sana en çok ihtiyaç duyduğum zaman. Ve sevgili Aziz Pafnucio, kayıpları, çalınmışları ve yerlerinden edilmişleri bulmakta sen bir uzmansın. Kızımı bulduğum zaman, sana altı ayin sunacağım, ayda, altı sabah boyunca, tam da büyükannemin öğrettiği gibi.

Dalgalanan yatağın üzerine oturdu. Yuriria’yı düşündü. Neden geri dönmüyordu? İşten mi kovulmuştu? HIV testini geçememiş miydi? Kaçmış mıydı? Ölmüş müydü? Blanca’nın durumunda kaç tane kız vardı? Kaç anne kızlarını ülke içindeki genelevlerde arıyordu? Tek başına cevap veremeyeceği çok fazla soru vardı.

Oturup azizler kutusunu açtı, Blanca’nın resmini çıkardı, parmaklarının ucuyla ona dokundu, ona yaşam veriyor gibiydi. Sonra bir mum ile birlikte Aziz Judas Tadeo’nun çerçeveli bir resmini çıkardı. Sonra da çevresinde kafataslarıyla yere diz çökmüş Aziz Pafnucio’nun resmini. Her şeyi komodinin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Kafası başka binlerce düşünce ile doluyken bile yapmayı başarabildiği bir ritüelle mumu yaktı.

“Sevgili Aziz Judas Tadeo, yıllardır beni izleyip kolladığı-

nı biliyorum. İyi hareketlerimi ve kötü hareketlerimi takip ettin. Luis, evlenmeden bir ay önce, geceleyin evimizin arkasındaki patikada göğsüme ilk kez dokunduğunda oradaydın. Doğumhanede Blanca'yı doğurduğumda yanımda durmuş ve nefesinle onun ağlamasını ve ciğerlerini havayla doldurmasını sağlamıştın. Bir keresinde tarladayken yakalandığım fırtınada, beni yıldırımdan kurtarmıştın. Yıldırım, avokado ağacı altında yanımda duran katırı çarpmıştı. Bir bar penceresinden fırlayıp Mendozaların duvarındaki sigorta kutusuna çarpan serseri kurşunun kafamı parçalamasını engellemiş ve beni kurtarmıştın. Şimdi evimden uzaktayım. Ama benimle olduğunu biliyorum. Biraz korkuyorum. Mezopotamya'daki kafirler seni öldürdükleri zaman Tanrı seni aziz yapmıştı. Sana bütün insanları aynı anda izleyebileceğin kutsal bir yetenek vermişti. Eğer öyleyse, lütfen Biancama mukayyet ol. Onun koruyucu melekleri her zaman iyi çalışmışlardır, ama kızımın yaşamındaki bu zor zamanlarda fazladan bir yardım çok iyi olacaktır. Âmin."

***

İki fahişe banyoda sesli sesli konuşup gülüşüyorlardı. Esperanza kapıyı bir iki santimetre aralığında açtı, onları rahatsız etmek istemedi. Mekanda büyük aynalar olduğundan fahişelerle yansımaları arasındaki fark seçilemiyordu. Sıska olanın başında havlu vardı ve bir yüz uzmanı gibi kesin ve dikkatli hareketlerle yüzünü yıkıyordu. Koyu tenli kadın bacaklarına epilasyon yapıyordu, bir ayağını lavaboya koymuş duruluyordu. Kalçası boyunca çizilmiş bir palmiye dövmesi vardı, palmiyenin üzerinde küçük bir maymun meyveye uzanmıştı. Kadınlar bornozluydu ve yatak odası dedikodularını paylaşıyorlardı.

"Her şeye katlanabilirim ama domuz herif yatağın altından bir sürahi çıkarıp benim önümde içine işedi! Ayağa bile kalkmadı!" diyordu koyu tenli olanı.

"Ne? Sadece orasını yana mı çevirdi?"

Sıska olanı konsola uzanıp yatağa uzanmış ve işeyen bir adam taklidi yaptı.

İkisi de kahkahaya boğuldu, bütün dişleri göründü, çoğu altın kaplıydı. Esperanza uzun süredir böylesine güleni görmemişti. En azından Soledad'tan uzak olduğu süre boyunca. Kadınların eğlendikleri belliydi, birdebire aralarında olmak için keskin bir arzu duydu. Kapıyı, başını içeri sokabilecek kadar açtı.

"Hey! Sen Esperanza olmalısın," dedi sıska olanı.

"Evet. Peki, ya senin adın ne?"

"Benim adım Flaca. Trini senin iyi bir referansla geldiğini söyledi."

"Hayır. Sadece adamın biri bana iyilik yaptı."

Esperanza küçük bir tabure bulup oturdu. Bu kadar yalan söylemekten yorulmaya başlamıştı. Birden Flaca'nın en iyi arkadaşı olmasını ve ona bütün gerçeği anlatabilmeyi diledi.

Koyu tenli olanı konuştu. "Ben Morena. Nerelisin sen?"

"Tlacotalpan, Veracruz. Sen? Tijuana mı?"

"Buranın yerlisi yoktur. Hiç kimse Tijuana'ya ait değildir," dedi Morena, bu düşünden korkmuş taklidi yaptı.

"Ama Tijuana herkese aittir, bu yüzden hoş geldin!" dedi Flaca ve şakadan Esperanza'nın yüzüne su döktü. Üç kadın o kadar gürültülü gülüştüler ki kapının yanından elinde iki salata tabağıyla geçmekte olan César, başını banyodan içeri soktu.

"Burası yatılı okul yurdu değil," dedi sinirli bir sesle. Eğlenceye davet edilmediği için böyle dediğini düşündü Esperanza.

Adam gittikten sonra, Esperanza kafası karışmış şekilde sordu: "Neden elinde yemekle dolaşıyor?"

"Odalarla servis yaptığını mı sandın? Hepsini kendisi yiyor!" dedi Flaca.

"Ve hiçbir zaman kilo almıyor, lanet olasıca," dedi Morena. "Her gün, Kızıl Oda'ya aynı iki tabağı götürüyor ve boşaltıp geri götürüyor. Hepsini dibine kadar yalıyor olmalı."

"Kızıl Oda nedir?"

"Oraya girmemiz yasak."

Esperanza kapıya doğru baktı. İki Tabak? Gizemli bir oda?

Doğru iz üzerinde olduğundan emindi. Şüphe çekmemek için konuyu değiştirdi.

"Bu arada Doña Trini'nin neyi var?"

"Bilmiyorum," dedi Flaca. "Galiba, menopozdan sonra osteoporoz olmuş."

"Doktora gidiyor mu?"

"Her Salı gider. Onu César götürür. Her Perşembe de seksen litre süt içinde banyo yapar."

"İçse daha iyi olur belki," dedi Esperanza, iki yeni arkadaşı kahkahaya boğuldu.

Perşembeye üç gün var, diye düşündü Esperanza. Yakalanma derdi olmadan Kızıl Oda'da Blanca'yı arayabilmesi için doğru zaman o gündü, yine de o günden önce fırsat bulursa beklemeyecekti.

Esperanza parmak uçlarına basarak mutfağa girdi. Ev sessizdi, öğle havası içeriyi doldurmuş, evin içindeki bütün odalara bir uyuşukluk dalgası yaymıştı, sanki bütün odalar birinin gelip iki pencere açmasını ve havanın cereyanla dışarı çıkmasını bekliyordu. Bazı fahişeler şekerleme yapıyorlardı. Üç tanesi alışverişe gitmişti. Esperanza, Doña Trini'nin tekerlekli sandalyesi ile Kızıl Oda'ya girdiğini ve arkasından kapıyı kapadığını görmüştü. Aziz Judas Tadeo ile iletişim kurmanın tam zamanıydı. Sessizce ıslık çaldı, kilerdeki pirinç torbalarına, şekere, siyah bezelye kavanozuna, deterjana, sabunlara baktı. Birden gözleri ocak temizleyiciye ilişti. Dehşete düşmüştü, parmaklarının ucuyla onu kavradı ve tamamını lavabo deliğine döktü. Aziz Judas Tadeo ile iletişimini engelleyen bir şey varsa, oda ocak temizleyiciydi.

Kutuyu döktükten sonra, çevresine bakındı, yalnız olduğundan emin olunca, fırının önünde diz çöktü. Bu fırın penceresi onun evindeki kadar kirli değildi. Yine de camın üstünde büyük kehribar lekeleri vardı.

Azizin ona bir kez daha görünmesi lazımdı. Sonraki adımını öğrenmesi lazımdı. Kızıl Oda'ya girince, Blanca'yı ellerinden yatağa kelepçeli bulursa ne yapacaktı? Ya başka kızlar da kelep-

çeliyse? Hepsine ailelerine dönmelerinde yardım edecek miydi? Gitmek isteyecekler miydi? Belki onları aileleri satmıştır. Ya da başka doktorlar. Ya onları uyuşturucu almış halde bulursa. Bir keresinde böyle bir şey duymuştu. Belki Pembe Saray'da başka kız yoktu. Sadece Flaca, Morena ve diğer kadınlar. Hepsinin yirmi yaş üstü olduğu belliydi. Peki ya Kızıl Oda neyin nesiydi? Doña Trini orada kimi tutuyordu ki César'dan başka kimse onu göremiyordu?

Azizin görüntüsünü oluşurken görmeye çalıştı. Sağa geçti. Bir şey olmadı. Sola geçti. Bir şey olmadı.

"Lütfen! Beni yalnız bırakma! Lütfen!" diye yalvardı sesli bir şekilde.

Yakarması bitince, sessizlik o kadar büyüdü ki ocağın içindeki kıvılcımların cızırtısını duyabiliyordu. Camın üzerindeki yağ damlaları belli bir şekle bürünmüyordu. Belki de azizin işi vardı, yardıma ondan daha çok muhtaç birine ya da daha önemli birine görünüyordur.

Esperanza César'ın elinde tavşanla mutfağa girdiğini duymadı. César onu ocağın önünde diz çökmüş halde bir süre sessizce izledi.

"Bütün yolu aşıp buraya kadar geldim. En kötüsünü atlattım. Umarım en kötüsü odur. Yaptığım şeyi yapmaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama bana bir işaret vermiyorsun. Nasıl devam etmemi umuyorsun?" Tam duasını bitirmek üzereyken César'ın kapıda olduğunu fark etti.

"Bu kadın sıyırmış mı?" diye sordu César tavşanına. Sonra tavşanın bıyıklarını öptü ve Esperanza'ya emir verdi, "Odana git. Müşterin geldi."

***

“Alo? Candelaria Kilisesi.”

“Peder! Benim. Esperanza!”

“Tanrım! Neredesin?”

“Tijuana’dayım, Peder Salvador.”

“Ben de bundan korkuyordum! Soledad mektubunu aldı. Yanıma geldi. Adresini öğrenmek istedi, ama benden hiçbir şey alamadı.

“Beni nasıl bulabileceğini bilmiyorsun değil mi?”

“Zaten bu yüzden benden hiçbir şey alamadı. Seni bulmaya gitmek için hazırdı. Onu durdurmak zorunda kaldım.”

“Teşekkür ederim. Size anlatacak o kadar çok şeyim var ki! Ama biri beni telefonda yakalamadan acele etmem lazım. Ev sahibi şu an banyoda, o yüzden bir süreliğine rahatım. Bir günah evinde kalıyorum ve bir rahip ile şehirler arası görüşme yapmam tuhaf kaçabilir. Burası çok şık bir yer ama en nihayetinde bir günah evi, Doña Trini ne derse desin. Kadın buranın sahibi.”

“Esperanza, kızını bulmak üzere bu yola girişmen sence doğru mu? Ben de burdan Dr. Ortiz’in nerede olduğunu araştırıyorum. Sen de kızını buradan arayabilirsin. Çok fazla risk alıyorsun.”

“Ah, Peder, neden bilmiyorum ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Aziz Judas Tadeo’nun talimatlarını izliyorum. Bir çok şey oldu. Günah çıkarmam lazım.”

“Telefondan günah çıkaramazsın, biliyorsun.”

“Ama Peder, Papa uçağı ile dünyayı dolaşıyor. Anestezi ve lazer ışınları altında ameliyat oluyor. Papamobili bile var. Kilise artık düşündüğünüzden daha modern. Neden telefonda günah çıkaramayım ki?”

“Üzgünüm. Modernlik henüz Tlacotalpan’a gelmedi.”

“O zaman sizi rahatlatmak için şöyle yapalım: Ben bunu günah çıkarma olarak kabul edeyim, siz de sırdaşlık olarak kabul edin, olur mu?”

“Peki. Ama sadece bu seferlik!”

“Pembe Saray’a geldiğimi zaman Amerikalı bir adamla ta-

nıştım. Adı Scott Haynes, iri yapılı, sarışın biri ve kalın gözlükleri ardında mavi gözleri var. Kolları çok güçlü ama parmakları narin. Konuştuğumda kıkırdıyor. Birisi bana günah evine girebilmem için onun adını kullanmamı söylemişti. Peder, basit bir kadın kılığına girersem, Blanca'yı daha kolay bulabilirim. Erkekler genellikle hayat kadınlarına sırlarını daha kolay döküyorlar. Böylece, Pembe Sarayı çalıştıranlara beni onun gönderdiğini söyledim ve tabii adamın haberi oldu.

"İlk gece odama geldi ve dedi ki 'Demek ki sözde benim önerdiğim kişi sensin, öyle mi?' Çok korktum, Peder. Yüzünü net bir şekilde göremiyordum, çünkü oda yalnızca benim mumlarımla aydınlatılıyordu. Ben de dedim ki 'Beni affedin, Bay Haynes. Bu işe gerçekten ihtiyacım vardı ve birisi bana sizin adınızı verdi.' Kimin verdiğini sorduğunda, Yuriria'nın adını verdim. Bana odasını verdiğini söyledim. Ona Sansar'dan bahsedemezdim. Bu ikisi arasında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum. Ya birbirlerinden nefret ediyorlarsa? Yani, Yuriria tarafı yalan. Günahlarımı not etmemi ister misiniz, Peder, aksi takdirde ben bitirene kadar unutacaksınız."

"Teknik olarak bu bir günah çıkarma değil, Esperanza."

"Affedilmeye ihtiyacım var, Peder."

"Pişmanlık duyarsan, affedilirsin."

"Duyuyorum, Peder. Bunun gibi bir şey hissediyorum."

"Tamam, o zaman. Başka ne oldu."

"Sonra Bay Haynes dedi ki, 'Bana Scott de.' O zaman biraz rahatladım. Ona bana kızgın olup olmadığını sordum. 'Gerçekten iyi bir öneride bulunup bulunmadığımı öğrenmeden bilemem,' dedi ve bunu söyledikten sonra yanağımı okşadı. Sadece hareketsiz durdum. Beni öpmek istediğinde, arkamdan çimdikledi. Daha sonra Bay Haynes ile olanlar hakkında ayrıntıya girmeme gerek yok, Peder."

"Lütfen gir. Daha iyi hissetmek istiyorsan."

"Adam şimdiye kadar bana çok iyi davrandı. Birçok kez beni ziyarete geldi. Şimdiden üç sefer yanıma geldi. Üçüncü gece

bana kalın bir deste dolusu dolar verdi ve destede dört bin dolar olduğunu söyledi. Önceki iki gecenin her birinde ikişer bin dolar vermişti. Neden bu kadar para verdiğini sordum. 'Daha fazlasına mı ihtiyacın var?' diye sordu. Hayal edebiliyor musunuz, Peder?"

"Daha fazlasını istedin mi?"

"Hayır. İhtiyacımın olmadığını söyledim. Beni yalnızca kendine istiyormuş. Şanslıyım. Diğer müşterilerle uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Anladım. Seni kendine özel olarak tahsis etti."

"Bir anlamda öyle. Bu meslekte olağan bir şey mi bilmiyorum."

" 'Giovanna Hakkında Gerçekler' dizisinde de böyle oluyordu."

"O diziyi hiç izlemedim, Peder, bu yüzden bilmiyorum. Sonraki gece odamda yalnızdım. Adam gitmişti. Gün doğuyordu. Pencereden yansıyan güneş ışığı Aziz Judas Tadeo'nun heykelciğine vuruyordu. 'Yaptığım şey günah olmalı,' diye düşündüm. İşte o vakit sizi aramaya karar verdim."

"Tövbe etme ihtiyacı duymuşsan, demek ki bu bir günah. Duymuyorsan, günah olmaz."

"Yatakta, yanımda uzanıyor. Her zaman çıplağız. Göğüslerimi yalıyor. Ona annesini hatırlattığımı söylüyor. Bunun bir günah olduğunu sanmıyorum, siz söyleyin, Peder."

"Onunla seks yapmadın mı?"

"Hayır. Blanca küçükken ona söylediğim ninnilerin aynısını Bay Haynes'e söylüyorum. Bana birkaç tane İngilizce ninni de öğretti. Çarşafların altında bana sarılıp uyuyor."

"Tüm yaptığınız bu mu?"

"Evet."

"Kulağa çok kötü gelmiyor. Ben çocukken dadım beni kucağına alıp bana masallar anlatırdı."

"Peder, bu adam elli yaşında. Dadınız bu yaşınızda sizi yatakta kucaklasa nasıl olurdu?"

"Ah. O…"

"Sizce de tuhaf değil mi?"

"Esperanza, tuhaf yargım seninle tanıştıktan sonra oldukça bozuldu. Bu adam sana karşı iyiyse, o zaman içim rahat."

"O zaman bunun günah olmadığında hemfikiriz?"

"Sadece senin zarar görmemeni istiyorum."

"İyiyim, Peder ama Aziz Judas Tadeo ile bağlantı kuramıyorum artık. Belki de yalnız çabalamamı istiyor. Bu evde Blanca'yı arıyordum. Ev dışarıdan göründüğü kadar küçük değil. Koridor çok uzun ve bir sürü kapalı kapı dizilmiş. Fahişeler bu odalarda yaşıyor. Beni anlayabilmeniz için 'F' harfi ile başlayanlardan bahsetmeliyim, Peder. Sizi gücendirmek istemiyorum. Buradaki kadınlar çok iyiler. Yaşadıkları şeylere gülüyorlar, ağlıyor, üzülüyorlar. Dışarıdan sert görünebilirler ama içleri yumuşak ve tatlı. Bay Haynes gibi adamları suçlayamıyorum. Buraya neden gelmek istediklerini anlayabiliyorum. Çok güzel bir yer burası. Bay Haynes yıllardır buraya geliyormuş ve her zaman annesini arıyormuş. Gerçek annesini değil, tabii. Onu annesi gibi sevip besleyebilecek bir kadın. Meksikalı kadınların daha anaç olduğunu düşünüyor. Zamanında babası ona çok kötü davranmış. O yüzden yargıç olmuş. O böyle diyor, bilmiyorum. Neyse, onunla birkaç gece geçirdim. Yanımda olmadığı zamanlar, diğer fahişelerle birlikte oturuyorum. Birbirimizin saçlarını tarıyoruz. Fıkralar anlatıyoruz. Flaca ve Morena'yı gerçekten çok sevdim. Benim odama geliyorlar. Morena odamın ona Tanrı'yı düşündürdüğünü söylüyor ama ona inanmıyorum. Uzun yıllardır kiliseye gitmemiş. Bütün gece konuşuyoruz. Diğer zamanlarda ipucu arıyorum.

"Geçen Salı, sabahın erken saatlerinde sessizce ve görünmemeye çalışarak etrafı kolaçan ettim. Kapalı kapılar ardında Blanca'nın sesini duymaya çalıştım. Sadece sessizlik vardı. Müşterilerin çoğu gitmişti. Doña Trini'nin salonu koridorun sonundaydı. Kadın orada değildi. César onu doktora götürmüştü. Onları çıkarken görmüştüm. César, Doña Trini'yi yakıcı güneşten korumak için tekerlekli sandalyenin arkasına büyük bir şemsiye

koymuştu. Bulvara doğru gittiler. Blanca'yı bulmak için biraz zamanım olduğunu anlamıştım. Yaklaşık bir saat zamanım vardı, çok değil. Kızıl Oda'nın kapısını dinlemeye çalıştım. Ayak sürümesi gibi bir ses duydum. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Şimdi gitmeliyim, Peder. Sanırım Doña Trini banyodan çıkmaya hazırlanıyor."

"Fırsatın olunca hemen ara."

"Tamam, Peder, söz veriyorum."

***

Beni nasıl zor duruma düşürdüğünü gördünüz mü, sevgili Tanrım? Bilerek yapmadı. Benim Consuelo ile aramda olanları bilmiyor. Bu, ona açıklayamayacağım kadar zor bir deneyim. Zaten açıklamamın bir anlamı yoktu. Consuelo şimdi beni yatakta kucaklayıp bana masallar anlatsaydı, ne yapardım? Bütün yaşamım boyunca bunu düşündüm. O gitmeden bir gece önce ne yaptımsa yine yapardım. Ama şimdi sadece Esperanza'nın hayalini kuruyorum. Odama girdiğini, yatağıma oturduğunu ve bluzunu çıkardığını düşünüyorum ve bluzun altında bir şey giymediğini fark ediyorum. Biri hariç bütün mumları söndürüyor. Consuelo'nun yaptığı gibi üzerime uzanıyor. Bedenimin en uzak köşelerine uzanıyor. Eteğini çıkarıyorum. Bedenine dokunuyorum. Ellerim omuzlarında, sırtında, bacaklarında dolaşıyor. Günah çıkarma kabininde yaptığı gibi kulağıma diğer adamlarla ilgili hikayelerini anlatıyor. Tek farkla. Şu an aramızda bir perde yok. Genelevlerde tanıştığı adamlarla neler yaptığını anlatıyor. Bana gösteriyor. Öğreniyorum. Ona Consuelo diyesim geliyor ama kelime tam dilimin ucundayken dilimi ısırıyorum ve susuyorum. Sevişiyoruz. Kendimi yeniden genç bir adam olarak görüyorum. İlahiyat fakültesine girmeden önceki adamım yeniden. Beni yanlış anlamayın, Tanrım. Hizmetinize girmekten dolayı pişman değilim. Sadece, bu düşünceler her gece duamı ettikten sonra iznim olmadan zihnime giriyorlar. O zamanlar gitmiş ve başka insanları dinliyor oluyorsunuzdur. Bildiğinizi biliyorum.

Zaten bu yüzden bu meseleyi başka rahiplerle konuşmuyorum. Size doğrudan söyleyebilecekken neden onların aracılığını kullanayım? Esperanza'yı özledim. Onu geri istiyorum. Maalesef Blancacığı bulamayacak. Lütfen ona mukayyet olun. Âmin."

***

Esperanza telefonu kapattı ve kulağını banyo kapısına dayadı. César ve Doña Trini hâlâ oradaydı.

"O kadar kımıldama, her yeri batırıyorsun. Tamam, öyle dur. İyi temizlenmen lazım yoksa yine kaşıntı olur sende." César'ın öğüt veren sesini duyuyordu.

"Kalkabildiğin kadar kalkmaya çalış. Böyle otururbut kalçanı fırçalayamam." César, Doña Trini'yi banyo ettirirken her zaman zorluk yaşardı. Üstelik bunu her gün yapıyordu.

"Beni lazımlığın üzerine al," diye emir verdi Doña Trini.

Pembe Saray'da Esperanza'nın incelemediği tek oda Kızıl Oda'ydı. Flaca'nın söylediğine göre, odanın anahtarı Doña Trini'nin şifonyerinin üstünde pembe bir kurdeleye bağlı şekilde durumuş. Esperanza anahtarı alsa, Blanca'nın orada olup olmadığına bakabilirdi. Orada değilse, daha fazla zaman kaybetmeyecekti. Devam edecekti. Daha araştıracak binlerce genelev, konuşacak yüzlerce pezevenk ve fahişe, açıp bakacak milyonlarca pencere vardı.

Esperanza duştaki musluğun kapandığını duydu. Anahtarı bulmak için sadece birkaç dakikası olduğunu fark etti. Doña Trini'nin yatak odası, banyosu ve Kızıl Oda birbirinden sadece birer metre uzaktaydı. Sessizce Doña Trini'nin odasına girdi.

Şifonyerin üstü bir peruk ormanı gibiydi. Tel tokalarla manken başlarına sabitlenmişlerdi. Mankenlerin gözleri ve ağızları tükenmez kalemle işaretlenmişti, bunu Doña Trini yapmış olabilirdi. Mankenlerin bazıları sarışın, bazıları esmerdi. Birine Fransız örgüsü yapılmıştı. Bir diğeri altmışlardaki popüler saç şekli olan uzun topuz şeklinde bağlanmıştı. Peruklardan bir ta-

nesi yeterli manken olmadığından makara üzerine koyulmuştu. Beri yanda makyaj malzemeleri, ruj ve göz kalemleriyle dolu gümüş bir tepsi duruyordu. Birçok kartvizit aynaya iliştirilmişti. Avukatlar. Dişçiler. Yöneticiler. Bütün müşteriler. Parıltılı renklerden eşarplar, kürkler aynanın üzerine asılmış, her türlü yansımayı engelliyordu. Odanın ortasında tahta benzeyen bir hastane yatağı, onun yanında oksijen tankı, televizyon ve masa vardı. Masanın üzerinde balerinlerin, şeker kulübelerinden bakan cücelerin ve kar altındaki Kuzey Avrupa şehirlerinin manzaralarını içeren ve Tijuana'ya oldukça yabancı bir kar küresi koleksiyonu uzayıp gidiyordu.

Esperanza karışıklığın içinde anahtarı bulamadan César, Doña Trini'yi tekerlekli sandalyesinde getirdi. Kadın ipek bir bornoz giymişti, saçlarını da havlu ile bağlamıştı.

Makyajsız ve yeni tıraş edilmiş gibi duran parlak yüzüyle Doña Trini, Esperanza'ya uskumruyu andırıyordu. Bir kez daha Doña Trini'nin gerçekte erkek olduğunu düşündü.

Bu karşılaşma üçünü de şaşırttı. César, ıslak gömlek kollarını, sinirli hareketlerle kıvırdı.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordu Doña Trini duygudan arınmış bir ses tonuyla.

"Sizi. Sizi kaybettim. Sizi arıyordum. Bay Haynes'in işimi beğenip beğenmediğini merak ediyordum," diye çabucak bir yalan uyduruverdi Esperanza. Doña Trini'nin gizli karargahına böyle izinsiz girdiği için iyi bir bahane bulmaya zamanı yoktu.

"Sana tapıyor," dedi Doña Trini daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Galiba Tlacotalpanlı kadınların içtenliğinden hoşlanıyor." Esperanza Doña Trini'ye bakıp samimi bir şekilde gülümsedi ve kapıya yöneldi, heyecandan karnına ağrılar girmişti.

"Bu arada, Esperanza, sadece kendi odana ve evin ortak alanlarına girme iznin var. César bunu sana söylemedi mi?"

"Söyledi, Doña Trini."

Esperanza odadan çıktı, bundan nasıl sonuçlar çıkarması gerektiğini düşündü.

"Neden Esperanza'ya bu kadar gevşek davranıyorsun, öğrenebilir miyim? Başka birini odada yakalasaydın, hemen kovardın."

"Bilmiyorum. Ondan hoşlandım. Uzun parmakları bana teyzem Concepción'un parmaklarını hatırlatıyor."

"Hükümet karşıtlarının diri diri gömdüğü teyzen mi?"

"Hayır, o Encarnación. Concepción hayatta kalanı. Ahırda saklandık. Bütün inekleri aldılar. Sadece ayağı sakat bir tanesini bıraktılar. Ona Birinci Felicitas adını verdim. Meşhur Birinci Felicitas'ın adını. Sonra yavrusu oldu. Ona da İkinci Felicitas ismini verdim. Yavrusu süt kardeşim oldu. Hayatla ilgili öğrenilebilecek her şeyi beraber öğrendik."

"Saldırı olduğunda kaç yaşındaydın?"

"Böyle sorular sorarak beni kandırıp yaşımı öğrenemezsin, seni bacaksız. Ama sana bir fikir versin diye söyleyeyim, iki ay sonra teyzem beni bir sepete koyup kasabaya götürdü ve Trinidad ismiyle vaftiz etti. Ama her zaman Trini adını kullandım."

"Vaftiz annen o mu oldu?"

"Evet. Diğer herkesi askerler öldürdü. Anneme tecavüz ettiler. Çiftliği yaktılar. Devrim altı ay önce olmuştu ama o alayın haberi yoktu. Teyzemle ineklerin arasında uyuyarak büyüdüm. Hiç duymamışsın gibi neden her hafta sana aynı hikayeyi anlatıyorum?"

"Biliyorum, alçak biriyim ama seni melankolikken görmeyi seviyorum. Kasıklarımı ovasım geliyor."

***

İlerleyen birkaç gün içinde Esperanza odasına tam bir sunak kurdu. Scott Haynes Avrupa'ya karısıyla tatile gitmişti, bu yüzden araştırmasını yoğunlaştırmak için bol zamanı oldu.

Aziz Judas Tadeo, Aziz Ramón Nonato, Aziz Pascual Bailón, Aziz Pafnucio ve San Martín de Porres'in heykelcileri, yine aynı azizlerin çıkartmalarıyla süslü novena mumlarıyla aydınlatılmış-

tı, içi kırmızı karanfillerle dolu üç vazo diğer her şeyle birlikte şezlongun üzerine dikkatlice dizilmişti. Daha büyük azizler arkada, küçükler öndeydi. Karanlıkta parıldayan Aziz San Miguel Arcángel. Tozlu ipek güllerle çevrelenmiş ve pembe lambalarla aydınlatılmış Virgen de Guadalupe. Kutsal su için Kutsal Kalpli bir kap. Yukardan asılmış bir haç bütün sunak üzerinde sallanıyordu. Başka azizlerin resimleri de duvar kağıdına iğnelenmişti. Ve tabii ki de Blanca'nın fotoğrafı Aziz Judas Tadeo'nun heykelciğinin sağ yanındaydı.

Geçtiği bu çileli sınanma döneminin alternatif sonuçlarına göre dualar yazdığı bir de defter tutuyordu. Gelenek olduğu üzere, bir teneke parçasının üzerine bir adak resmi çizmeyi planlıyordu çilesi hakkında. Blanca'yı bulunca Aziz Judas Tadeo'nun Meksiko'daki ünlü türbesini gidip bunu sunacaktı. Dua seçenekleri şu şekildeydi:

Birinci Seçenek: "Esperanza ve Blanca Díaz, küçük Blanca'nın bir doktor tarafından kaçırıldığı, satıldığı ve rızası dışında bir hayat kadını olarak çalıştırıldığı korkunç olaydan sonra sağlıklı bir şekilde yeniden bir araya geldiler. Felaket Esperanza ve Blanca Díaz'ın başına geçen Ağustosta geldi. Bütün Meksiko boyunca korkunç bir aramadan sonra, uzak şehir Tijuana'da noktalanan olayda, kız aynı zulme mağdur edilen diğer kızlarla birlikte Kızıl Oda adlı gizli bir yerden öz annesi tarafından kurtarıldı. Bu mucizevi kurtuluşa şükranlarımızı sunmak için bu adak resmini Aziz Judas tapınağının duvarına sunuyoruz."

İkinci Seçenek: "Bu mucizeyi kamuoyuna sunarım. On iki yaşımdaki kızım Blanca, geçen Ağustos'ta iyi bir şekilde geçirdiği basit bir ameliyattan sonra, öldü denilerek kötü kalpli bir doktor tarafından kaçırıldı. Aziz Judas Tadeo bana göründü ve bana kızımı bulmamı söyledi. Yetkililer bana yardım etmediğinden, bütün içtenliğimle azizime yakarıp kızımı kendim aramak durumunda kaldım, sonunda azizimin mucizevi yardımları sayesinde onu buldum. Kızım, iyi kalpli bir Amerikalının yardımıyla, başka kızlarla birlikte Pembe Saray'dan kaçmayı başardı. Onun güvenli bir şekilde geri dönüşünü Aziz Judas Tadeo'ya borçluyum, bugün burada ona teşekkür etmek için toplandık. Esperanza Diaz. Tlacotalpan, Veracruz."

Esperanza başka kızların olup olmadığını ya da Scott'ın yardım edip etmeyeceğini bilmiyordu. Blanca'nın Pembe Saray'da olup olmadığını dahi bilmiyordu. Gerçek sonu kızını bulup evine döndüğünde yazacaktı. Bir teneke parçası ile biraz boya alıp ona kızının öldüğünü söyledikleri o anı çizecekti ya da belki de doktorun yakasına yapışıp onu çektiği, Soledad ve diğer hemşirelerin onu uzaklaştırdığı morgdaki o anı çizerdi.

Kendi annesinin Virgen de la Candelaria'ya bir adak resmi yaptığını hatırladı. Resimde annesi ile birlikte kilisenin çan kulesinde durmuş, çığlık atıyorlardı, sokak sel sularıyla dolmuş, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, nehirde ise babasının cesedi ölü bir boğanın yanında yatıyordu. Esperanza o adak resminin önünde birçok kez dua etmişti, resim hâlâ kilisenin duvarındaydı. Orada yazanı ezberlemişti:

"Benim annem, sevgili Virgen de la Candelaria, bize sunduğun mucizeden dolayı sana sonsuz şükranlarımı gönderiyoruz, kocam Refugio'nun Papaloapan Nehir'inin sularına kapılarak hayatını kaybettiği ve cesedinin nehir yatağında bulunduğu sel felaketinde bana ve kızıma kilisenin çan kulesine gitmemizde rehberlik edip bizi kurtardın. Ailemden kalan tek kişiyi, kızım Esperanza'yı koruduğun için teşekkür ediyorum. Minnettarlığımla, sana bu adak resmini sunuyorum. Socorro Diaz, Tlacotalpan, Veracruz."

"Bazen azizler ve bakireler biz bilmeden mucizeler yaratırlar," demişti Esperanza'nın annesi bir keresinde, kızına her türlü mucizeye şükran duyması gerektiğini anlatırken. Böylece, Esperanza bisikletinden düşüp de yalnızca sol bacağını incitince, yolların koruyucusu Aziz Rafael Arcángel'e teşekkür etti, yere düşen küçük heykelini yeniden bisikletinin sepetine koydu. Nikah yemeği için karmakarışık bir tarifi olan yengeç dolmasını başarıyla yapınca, yemeklerin ve ev hanımlarının koruyucusu Aziz Pascual Bailón'a teşekkür etti ve mutfakta onun için sarımsak dişleri, doğranmış soğan ve on iki farklı biberden oluşan bir sunu hazırladı. Arabanın çarptığı kedisi hayatta kalınca, ev hayvanlarının ve vahşi hayvanların koruyucusu Aziz Francisco de Asís'e teşekkür etti ve onun heykelini (bir de kediyi) kutsa-

maya götürdü. Luis'in ona ilk evlilik yıldönümlerinde verdiği kolyeyi bulunca, kayıp insanların ve eşyaların koruyucusu Aziz Pafnucio'ya teşekkür etti. Şimdi kaçırılan kurbanların koruyucusu Azize Artelia'ya dua etmesi gerekecekti.

"Tanrı istese bunların hepsini tek parmağı ile yapabilir, ama patron O, istediği kadar yardımcı tutabilir," derdi Esperanza kızı Blanca'ya.

Ve geleneği sürdürerek Esperanza da Blanca'ya ihtiyaç duyduğunda azizlere dua etmesini ve başına gelen her iyi şey için onlara teşekkür etmesini öğretmişti.

Esperanza Pembe Saray'daki odana kurduğu sunağın önünde diz çöktü, azizlerine seslendi. "Azizciklerim, sevdiğim bütün küçük azizler, eminim şimdi Blanca da kendi sıhhati için dua ediyordur. Bize karşı her zaman iyi oldunuz. Ve şimdi biz böyle gerçek bir sorun yaşarken bizi hayal kırıklığına uğratmazsınız, biliyorum."

Esperanza, Santo Niño de Atocha'ya döndü. Aziz, Compostela zırhı taşıyan küçük kenarlı bir İspanyol şapkası takmıştı, sol elinde buğday mızrakları ve bir çift pranga taşıyordu, sağ elinde ise bir sepet dolusu solmuş kır çiçeği vardı. Küçük bir hasır sandalyeye oturmuştu, yüzünde huzur vardı. Esperanza'nın evinde yaşadığı altı yılda, salondaki büfe rafında, Soledad'ın kuş koleksiyonunun yanında beklemekten toz toplamıştı. Fakat şimdi Esperanza ile yollarda olduğundan, Esperanza'ya göre azizin çiçekleri yeniden canlanmış, yanakları da biraz allaşmıştı.

"Aziz Niño de Atocha, sen bizi her türlü tehlikeden ve kötülükten kurtardın, ne olup bittiğini biliyorsundur: Blancacığım büyük tehlike altında ve yardımına ihtiyacı var. Ona yakın mı uzak mı olduğumu bilmiyorum. Birkaç adım yakınımda da olabilir, binlerce kilometre uzağımda da. Bu çatının altında da olsa, başka yerde de olsa, ne olur ona mukayyet ol. Sana her zaman uyuşturucu lordlarının kurbanları için dua etmiştim, şimdi ise var gücümle kızım için dua ediyorum."

Esperanza kadife cübbeye dokundu ve hac işareti yaptı. Aziz Niño de Atocha'nın kır çiçekleri nemlenmiş, yaprakları çiğ tane-

leriyle dolmuştu. Ocağı yeniden ziyaret etme zamanıydı. Geride kalan iki haftada her sabah diğerleri uyurken mutfağa geliyordu. Odasından çıkıyor, kimsenin onu izlemediğinden emin oluyordu.

Doña Trini, yün halının üzerinde yürütecini ilerleterek bacak egzersizi yapıyordu. Bunu her gün güçlükle yapıyor, dengesiz adımları sendelemesine neden oluyordu.

"Doktor tavsiyesi, doktor tavsiyesidir," diye mırıldanıyordu yürüteci iterken.

Bu çabalar baş edebileceğinden zor görünüyordu ama kolları çok güçlüydü ve koridorun sonundaki salona açılan birkaç basamak hariç çok az şey onun tek katlı evde istediği yere gitmesini engelleyebilirdi. Esperanza onun César'a bir marangoz çağırtıp buraya bir rampa yaptırmasını söylediğini duymuştu. Tekerlekli sandalyenin bu basamaklardan inip çıkarken bir yerlere çarpması yüzünden omurgasının etkilenmeye başladığından şikayet ediyordu.

Doña Trini her Salı yaptığı gibi süt banyosunu yapmıştı. Esperanza, her şeyin kıt olduğu bu şehirde Doña Trini'nin bir küveti dolduracak kadar sütü nereden bulduğunu hep merak etmiştir. Belki de müşterilerinden birinin mandırası vardı. Sütçü ile arkadaş da olabilirdi.

Esperanza sessizlik içinde bir süre onu izledi. César'ın onu salona götürüşünü izledi, César elinde bir buket kaba yonca taşıyordu. Bir yabancıyla konuşuyordu. Doña Trini içeri girdiğinde, selamlaştılar. Nazikçe gülüştüler. Bir şeyler fısıldaştılar. Esperanza konuşulanları duyamıyordu ama onları çok net görüyordu. Adamın üstünde koyu mavi bir takım elbise ve bir Mickey Mouse kravatı vardı. Amerikalı yeni bir müşteri olmalıydı. Sadece Bay Haynes ile uğraşması gerektiği için mutluydu, fakat bu adamın Blanca'ya dokunabileceği düşüncesi onu rahatsız etti ve bunu düşünmemeye çalıştı. Mutfağa sızmayı başardı.

Ocak penceresi önünde yere oturdu. Ocağın kapısını açtı, içeri baktı, sonra yeniden kapattı. Her zaman yaptığı gibi cama farklı açılardan baktı, parmağının ucuyla küçük bir lekeyi kazıdı ama aziz yoktu.

Birden Flaca içeri girdi, kahve yapmak için su ısıtacaktı, Esperanza'yı ocağın karşısında oturur halde gördü.

"Bu boktan yerde niye oturuyorsun?"

"Ne yemek yapsam diye düşünüyordum. Burada oturmak ilham veriyor."

"Bir ara denerim. Gelsene, saçlarını keseyim." Flaca zamanında kuaförde çalışmıştı. Her ne kadar Esperanza bir fahişe yerine bir azizle buluşmayı tercih etse de Flaca'yı izleyip odasına geldi. Yarın yine ocağın önüne geri dönmeyi kafasına koydu.

Flaca saçlarını kestikçe, on üç yıldır ilk defa hafiflediğini hissetti. Luis öldüğünden beri ona hürmet olsun diye saçlarını kesmemişti. Luis en çok Esperanza'nın saçlarını severdi. Ama artık yoktu. Esperanza aynaya baktı, karşısındaki dul kadın gitmişti. Flaca, Esperanza'nın beline kadar gelen uzun saçlarını ortaya doğru değil de yana doğru taradı. Esperanza boynunu yeniden keşfetti, düşündüğünden uzundu. Flaca, Esperanza'nın makyaj kutusundan fondöteni çıkarıp ona sürdü. Sonra sırasıyla far, rimel, allık ve ruj sürdü. Zamanında bu işte maharetli olduğu belli oluyordu.

Aynada yansıyan kadının görüntüsü, Esperanza'nın var olduğunu ya da olabileceğini bilmediği bir kadının görüntüsüydü. Yüzündeki narin bir ışıltı, görüntüsünü buğulu gösteriyordu. Ayna mı islenmişti? Bir pamuk topuyla sildi ama görüntü hâlâ zarif bir ışık, soyut bir ışıltı yayıyordu. Flaca'nın kestiği örgülü siyah saçını aldı, kırmızı kurdele ile sarıp odasında sunağa koydu.

"Sevgili Virgen de Guadalupe, bunlar benim saçlarım. Size sunuyorum. Juan Diego'nun karşısına ilk çıkışınızdan bu yana, eminim ki bunun gibi kamyonlarca dolusu saç sunulmuştur. Milyonlarca kadın size saçlarını bırakmıştır ama bu saçlar kızım Blanca doğduğundan beri benim bir parçam olmuşlardı. Benim için anlamlılar. Lütfen, kızımı bulmama yardım edin. Yalvarıyorum."

***

Scott Haynes Avrupa'dan döndü, altı zarf dolusu resmi Esperanza'ya göstermek için getirmişti. Önce Esperanza'nın yeni saçlarına iltifat etti, sonra yatağa geçip resimlere baktılar.

"Bu Gladys, benim karım."

İsviçre'de dağlık bir manzarada küçük sarı bir noktayı işaret ediyordu. Sonraki resimde, sarı nokta, İtalya'da bir çeşme önünde duran sarı bir insana dönüşmüştü. Bir sonrakinde kadın bir beysbol şapkası ile siyah bir gözlük takmıştı. Bir başkasında, Fransa'da güzelce düzenlenmiş bir bahçedeydiler, Esperanza kadının şapkasının altından sarı gri renklerinde birkaç saç telinin çıkmış olduğunu gördü. Son resimde, kadının yalnız ve ihmal edilmiş durduğunu fark etti. Gülmüyordu. Her resimde takılı olan gözlükleri gözlerinin rengini gizliyordu.

"Gladys'i terk ediyorum," dedi Haynes son fotoğrafa bakarlarken. "Yanıma taşınır mısın?"

"Maalesef, olmaz," diye yanıtladı Esperanza. "Kızımı bulmalıyım, biliyorsun."

Scott gerdanını ovdu. Bu kadar net bir cevap gelmesini beklemediği açıktı.

Geziye çıkmadan önce, Esperanza ona kızının resimlerini göstermiş, ona neden genelevlerde ve diğer yerlerde bulunduğunu anlatmıştı. Şimdi adam da karısının resimlerini göstermeye cesaret edince, o da bir güven duygusu hissetti.

"Çocuk fuhuşu için kaçırıldı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Esperanza ona Aziz Judas Tadeo'nun ona nasıl göründüğünü anlattı.

"Bunların kesinliğinden emin misin?" diye üsteledi Haynes. "Mezarda gömülü olmadığına dair yeterince güçlü bir kanıtın yok."

"Mezarda değil. Tabut boştu. Lütfen, Bay Haynes, mahkemede değiliz. Kanıt bulmaya çalışmayın. İlahi emirler aldım ve onları izlemeliyim."

Haynes daha fazla tartışamayacağını anladı, konuşmayı bitirdi ve ona sarıldı.

"Bana Scott de."

Yan odadan bir bolero şarkısının melodileri geliyordu. Scott hafif bir dansla Esperanza'yı sarsmaya başladı. Esperanza bir anne gibi adamın kulağına hoş şeyler fısıldadı. Sunaktan tek bir ışık geliyordu. Sunak Scott gittiğinden beri iki kat büyümüştü. Daha fazla aziz, daha fazla çiçek, daha fazla mum vardı. Bir de daha fazla hürmet. Bir süre dans ettikten sonra Scott, bir paravan çekip sunağın önü kapadı. Azizler görünmez olunca, gömleğini rahatça çıkarabildi. Esperanza da soyundu ve onu kucağına aldı. Üç saat boyunca su yatağının üzerinde konuştular.

"Sen sevmediğin bir kadın ile yirmi altı yılını boşuna harcadın. Ben on üç yıldır kocamı özlüyorum." Bu, Esperanza için sıra dışı bir deneyimdi. Bir yabancı ile, üstelik bozuk İngilizcesiyle daha kolay iletişim kuruyordu. Soledad'la bile iletişimi o kadar kolay değildi.

Scott, sonraki gece elinde Esperanza için bir hediye ile yeniden geldi. Esperanza kutuyu dikkatlice açtı, kağıdını yırtmak istemedi. Uzun zamandır hediye almamıştı. Bir çift ayakkabı. İddialı, yüksek topuklu bir ayakkabı. Kırmızı kayışlar, koyu renkli bileklerinde parıldadı. Bu ayakkabıları mümkün olduğunca saklamaya söz verdi. Ne kadar yeni topuk ve taban gerekeceği önemli değildi.

Scott, San Diego'ya gidip Gladys'e boşanmak istediğini söyledi. Esperanza yeni ayakkabılarıyla koridor boyunca yürüyüp Flaca'nın odasına geldi. Sabah ışıkları pencereden içeri giriyor, bulutsuz bir günün haberini müjdeliyorlardı. César'ın bir koruma gibi Kızıl Oda önünde durduğu gözüne ilişti. Adam saatine bakıp eski duruşuna geri döndü.

Esperanza Flaca'nın kapısını çaldı. Flaca'nın kapıyı açması birkaç dakika aldı. Saçları karmakarışıktı. Takma kirpikleri allıktan kıpkırmızı olmuş yanaklarından birine yapmıştı. Esperanza bir an için bunun bir örümcek olduğunu düşündü ve neredeyse ona vuracaktı ki son anda gerçeği fark etti ve elini tam da havadayken indirdi. Flaca gözlerini bile kırpmadı. Gece içmişti ve alkol kokusu, kolonya, ter ve başka birinin nefesine karışarak bütün bedeninden yayılıyordu.

“Biraz daha uyumam lazım. Bitik haldeyim. Üç yıl sonra gelsen olur mu?”

“Daha sonra yanıma uğrar mısın? Seninle konuşmam lazım.”

Flaca Esperanza’nın odasına ancak sabah biterken gelebildi. Sunağı seviyordu ama biraz da ondan rahatsız oluyordu. Aziz Martín Caballero’nun at üstündeki heykelciğini eline aldı, cübbesinin altına baktı. Esperanza heykelciği ondan alıp saygıyla yerine koydu.

“İşinin rast gitmesini istersen, ona dua edersin,” dedi Esperanza.

Flaca, Esperanza’nın bu tür bir dekorasyonu müşterilerini şaşırtmak için koyduğunu düşünüyordu. Ona göre dini bir neden yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Flaca.

“Kızıl Oda’da ne olup bittiğini öğrenmem lazım.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Merak ediyorum.”

“Doña Trini bizim oraya girmemize izin vermiyor ve biliyor musun, umurumda da değil. Onun saçma hobisi.”

Doña Trini konuşmanın ortasında birden kapıyı açtı. Şaşırdılar.

“Esperanza, terapimden hemen sonra bir saat içinde beni gör.”

“Peki, Doña Trini.”

Doña Trini kapıyı kapamadan gitti, Esperanza kadının üzüntülü olduğunu hissetti.

“Sence bizi duymuş mudur?” diye sordu Flaca’ya.

“Hayır, korkma. İşitme duyusu gittikçe zayıflıyor.” Bunları söylemesine rağmen Flaca kaygılı göründü.

Flaca yanında olmasına rağmen bu bir saat Esperanza için geçmek bilmedi, Dr. Ortiz’i morgda beklediği o bir saat kadar uzun geldi.

“Burada tanıdığın en genç fahişe kim?” diye sordu Esperanza damdan düşer gibi.

“Reşit olmayan birinden mi bahsediyorsun? Belki tanışmışımdır, bilmiyorum. Herkes hesabını kitabını yapar. On sekizin üzerindeysen, işe alınırsın. On üç yaşın altındaysan, işten çıkarılırsın. “

Esperanza, Flaca ile Morena dışında diğer fahişelerle içli dışlı olmamıştı ama hepsine sorular sormuştu ama hiçbir ilerleme kaydedememişti.

Zamanı gelmişti, Esperanza koridor boyunca yürüdü, Doña Trini’nin kapısını yarı açık buldu. Açıklıktan içeride güçlü bir erkek kolu olduğunu görebiliyordu.

Kapıyı çaldı ve Doña Trini’nin, “kız geldi galiba,” dediğini duydu.

Esperanza sabırla bekledi. Nihayet Doña Trini biraz sesli bir tonla içeri girmesini söyledi.

Kadın karnı üzerine uzanmıştı. Kalın inek kürküyle örtülü bir masaj masasının üzerindeydi. César terapiyi bitiriyordu. Işıklar loşlaşmıştı. Oda bir sürü kumaşla doluydu: yatak örtüleri, çarşaflar, havlular. Hepsi pembeydi. Hava biraz boğucuydu. Merhem kokusu Esperanza’nın burnuna kadar geldi, burnu kaşındı. César, Doña Trini’nin geceliğini kıllı bacaklarını kapatması için aşağı çekti ve ona masanın yanında duran tekerlekli sandalyesine geçmesinde yardım etti. Doña Trini omuzlarına pembe bir şal atmıştı.

“Seninle doğrudan konuşacağım. Senin sunak meselesi başkalarının kulağına gitmiş, diğer müşterilerim de seni istiyor. Onlarla ilgilenmeni istiyorum. Aksi takdirde başka yere giderler.”

“Ama Bay Haynes ondan başka kimseyi görmememi söyledi.”

“Biliyorum. Öğrenmesine gerek yok.”

“Ama öğrenirse, başka yere gider.”

“Bak, bu kendine tahsis etme saçmalığı yüzünden iki müşteri kaybettim.”

Esperanza çabucak düşündü. Mickey Mouse kravatlı Ame-

rikalı gibi başka müşteriler görmek zorunda kalırsa, kesinlikle başka günahlar işlemek zorunda kalacaktı. Peder Salvador böyle bir günahtan rahatsızlık duyacaktır. Sonra birden aklına bir fikir geldi.

"Üzgünüm, Doña Trini, Bay Haynes'e yalan söylemem bir şeyi çözmez. Neden müşteri kaybettiğinizi bilmiyorum ama belki bu evin ruhani bir temizliğe ihtiyacı vardır, bizim geçmişte evlerimizde yaptığımız gibi."

Doña Trini, evinin kara büyü altında olma ihtimalini hiç düşünmemişti. Şaşırmış bir halde César'a baktı.

"Bu ara etrafta çok fazla cadılık işleri dönüyor. Kim bilir belki düşmanlarınız kara büyüyü size karşı kullanıyor." Esperanza Doña Trini'nin en az bir tane düşmanı olabileceğinden emindi.

"En az sekiz düşman ismi sayabilirim hemencecik," dedi Doña Trini, Esperanza'nın zihnini okumuş gibi.

***

Kor haldeki mangal kömüründen yayılan siyah duman duvarlarda leke yapıyordu. Özel şifalı bitkiler ve otlar barbekünün üstünde yanıyor, değişik kokuları havaya karışıyor ve kimi fahişelerin hapşırmasına neden oluyordu. Esperanza bütün on iki kadını çıplak halde duvara dizmişti, César da ordaydı.

Esperanza, Doña Trini'ye ruhani temizlik için soyunmasında yardım etmişti, ancak yaşlı kadın sutyeni ile külotunu çıkarmayı reddetmişti. Sıranın sonunda, Morena'nın sağında, tekerlekli sandalyesinde oturmuştu. Morena'nın bedeninde ciddi morluklar vardı. Bazı müşteriler sert oluyordu. Esperanza iki gece önce ağlama seslerini duymuştu. Bir uzay mühendisi sarhoş haliyle gelip onu dövmüştü.

"Dumanın evin içindeki her odaya gitmesi çok önemli." Esperanza Doña Trini'nin biraz sinirli olduğunu fark etti.

Ritüel başladı. Esperanza şimdiye kadar hiçbir ritüeli yönetmemişti ama çocukluğunda birçoğunda bulunduğu için ne yapa-

cağını biliyordu. Büyük annesi onu yılda en az üç dört kez Don Sabás'ı ziyaret etmeye götürürdü. Don Sabás ona civanperçemi, karaağaç ve birkaç damla sincap sidiğinden oluşan bir karışım içirerek alerjilerini tedavi ederdi. Sadece kötü ruhları insanlardan uzaklaştıran tanınmış bir şaman değildi, aynı zamanda çok da iyi bir hekimdi. Doktorlar bile onun tedavi yöntemlerini öğrenmeye gelirlerdi: deri altında çıkan şişlikler o dokununca geçerdi; aynı otlarla kabızlığı ve ishali tedavi ederdi; zuha otu ve kedi nanesinden yaptığı iksir uyku hastalıklarına iyi gelirdi; yabani tatlı patates ve rezene çayı karışımı mide gazlanmasını tamamen ortadan kaldırıyordu.

Diş ağrısı için, kirpi otu ve tavşan ciğeri merhemi. Eklem ağrıları için, siyah yılankökü ve kereviz tohumu kompresi. Saç dökülmesi için, kuş otuna şeytan pençesi ve iki damla regl kanı eklenmesi ile hazırlanan losyon. Kötü nefes için kasıkotu ve kırmızı yonca aşısı. Kadınlar için cinsel güç arttırıcı olarak damiana çayı. Erkekler için Hint otu ashwagandha. İktidarsızlık için takke, meyankökü, karahindiba ve çok fazla dua.

Don Sabás Catemaco'da yaşardı, burası ülkede büyücülüğün başkentiydi ve Tlacotalpan'a yakındı. Ülkenin her tarafından insanlar hastalıklarına şifa bulmak için, düşmanlarını öldürtmek için, ölmüş bir akrabaları ile iletişim kurmak için ya da gelecekllerini öğrenmek için buraya geliyorlardı. Don Sabás tıbbi sanatlarda uzmandı, ancak korku salan bir düşmanını yenmek için bedenini bir alev topuna dönüştürdüğünde trajik bir şekilde ölmüştü. Yanlış mantarları yemiş ve bir daha eski haline gelememişti. Kül yığınına dönen bedeni, küreğe süpürülmüş ve bütün şehre serpilmişti. Rivayete göre yeğenin rüyasına girip bunu ona söylemiş. Neyse ki Esperanza'nın alerjisi zamanla tamamen geçmişti ve daha fazla yardıma ihtiyacı kalmamıştı.

Esperanza evi ruhlardan arındırmayı ya da Doña Trini'yi kötü nefes almaktan kurtarmayı ummuyordu. Bu onun sahip olmadığı özel bir güç gerektiriyordu. Fakat en azından bu ritüel sayesinde Kızıl Oda'ya girip orada kimin kilitli olduğunu öğrenebilecekti.

Öncelikle herkese içinde üç farklı ot bulunan çayları verdi. Bunları önceki gün marketten almıştı, bu market yerel hekimin mekanıydı. Orayı Esperanza'ya hemen yan komşuları olan ayak-

kabı tamircisi söylemişti. Esperanza oraya ayakkabısının bir tekinin topuğunu tamir ettirmeye gitmişti. Esperanza daha sonra yapraklı bir okaliptüs dalını mangaldan çıkardı ve çıkan dumanı her bir fahişenin üzerine yönlendirdi, kadınların bedenlerine hafifçe vurdu. Bazıları daldan kopup yün halının üzerine düşen ateş parçasını görünce gülüştüler. Neyse ki halı alev almadı. Birkaçı çabucak orayı temizledi. Özellikle Morena, her ne kadar kulaklarına, bileklerine, bacak arasına ya da göğüs uçlarına parfüm sıksa da tiner gibi kokuyordu. Küçük bir kızken, boyacı olan babası gece işten dönünce ellerini yıkamadan, onu biraz abartılı bir biçimde, kucaklardı.

Esperanza bütün hayat kadınlarıyla işini bitirip onları odalarına yolladı. Yaralarının iyileşmesi için hepsinin birer saat uzanması gerekiyordu. Casimira, folklorik dans hocasını sevmişti ancak adam daha sonra aşık olduğu kadınla birlikte kayalıklardan atlayıp intihar etmişti. La Mojadita, altı yaşındayken büyük babası tarafından yaşlı bir kadına verilmişti. Yaşlı kadın ona oda parasını ödemesi için sokakta çiklet ve mendil sattırmıştı. Flaca, sevdiği adamı tamamen yanlışlıkla öldürmüştü. (Fahişe olmadan önce) Bir Cuma gecesi dışarı çıkmaya hazırlanıyorken, saç kurutma makinesini yanlışlıkla küvetin içine düşürmüş, o sırada da sevgilisi küvette duş alıyormuş. Tam da hayatlarındaki en güzel sevişmeyi deneyimlemişlerdi. Herkesin açık bir yarası vardı ve iyileştirilmesi lazımdı.

Esperanza büyük bir hürmetle, bir yumurta aldı ve Doña Trim'nin bedeni üzerinde yuvarladı. Sonra da bu yumurtayı bir bardak suyun içinde kırıp sarısı ile akını ayrıştırdı.

"Doña Trini, birisi sana küçük bir oyun oynamış."

"Bu Sansar olmalı," dedi Doña Trini. César başıyla onayladı.

Esperanza ismi tanımamış gibi yaptı. Sansar'ın Doña Trini'nin baş düşmanlarından bir tanesi olması onu şaşırtmadı.

"Fakat kötülük artık gitti. Görüyor musunuz?" Bardaktaki beyaz köpüğü işaret etti.

Doña Trini, tükürük benzeri plazmanın yüzüşünü iğrenerek izledi, kötülükten resmi olarak kurtulunca tekerlekli sandalyesine kapaklandı.

Esperanza, daha sonra evin içinde geri kalan kötü ruhları da kovmak için okaliptüs dallarını önce koridorda, daha sonra odaların her birine girerek dolaştırdı, hepsini yoğun duman altında bıraktı. İtaatkar fahişeler yataklarında kaldılar, oksijensizlikten başları dönmüştü. Doña Trini'nin odasına gelince ona giyinmesinde yardım etti.

"Şimdi kilitli odayı da açmanızı istiyorum. Mülkünüzde bulunan her türlü kara büyüyü çözmem lazım."

Kızıl Oda'nın kapısının önüne gelince, Doña Trini, pembe kurdeleli anahtarı göğsünden çıkardı.

"Az sonra göreceklerini gizli tutacağına dair söz ver," dedi.

Kimsenin etrafta olmadığından emin oldu ve kapıyı açtı. Odanın içinde, güçlü mü güçlü, şirin mi şirin siyah beyaz bir inek vardı. Odanın ortasında sessizce durmuştu. Dönüp onlara baktı. Duvarlarda kırmızı kadifeden kilimler vardı. Süslü sırma kumaşlar ve kırlent yastıklar her yerdeydi. Bir kenara bir şezlong yerleştirilmişti, tavandan kristal bir avize sarkıyordu. Tekerlekli sandalyeyi yerden bir metre kadar yükseltebilecek bir rampa köşede duruyordu. İnek, Esperanza'ya büyük ve manalı gözlerle bakıyordu. Gözlerinin çevresi dişil kirpiklerle sarılıydı. Esperanza'nın nutku tutulmuştu, Doña Trini'ye dönüp bir tür açıklama bekledi. Fakat Doña Trini ineğine şefkatle bakmakla yetindi, inek nazik nazik geviş getiriyordu.

"Altıncı Felicitas ile tanış."

"Merhaba Felicitas."

"Ona Feli diyebilirsin," dedi Doña Trini

Esperanza odanın çevresinde dolandı, dalları mekanik olarak dolaştırıyor, inek tezeğine basmamaya çalışıyordu.

"Kimseye bir şey söyleme, Esperanza. Onun gizli kalması lazım."

"Peki, Doña Trini," diye yanıt verdi Esperanza, ağlamak üzereydi.

Ne zincirlenmiş kızlar vardı, ne de Blanca.

***

Esperanza mutfağa daldı, azizinden yanıtlar talep etti. Ocak kapısını kavradı ve durmadan yumrukladı.

"Burada kilitli kız falan yok! Bana Blanca'yı bulmamda yardım etmiyorsun!"

Gazap doluydu, başı dönmüştü ve kandırılmıştı.

"Böyle bir destek mi görecektim?"

Ocağa vurdukça vurdu, ta ki kapı düşüp yerde paramparça olana kadar. Küçük cam parçaları pişmemiş pirinç taneleri gibi yere dağıldılar, hiçbir zaman temizlenmeyeceklerini bildikleri buzdolabı ve tezgah altlarına kaçıştılar. Burada kalması için hiçbir neden kalmamıştı. Blanca orada değildi. Aziz Judas Tadeo kırık bir ocakta ona görünmezdi. İlk defa kaybolmuştu.

Esperanza odasına koştu, kapısını kilitledi. Hiç düşünmeden sunaktaki fildişi haçı aldı. Bu haçı ona ilk kutsal komünyonunda annesi hediye etmişti. Ömrü boyunca bunu yanında taşımıştı. Onu göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki cildinde iz çıktı. Yatağına çöktü, haçı öpmeye çalıştı ama kabaran öfkesi buna izin vermedi, bunun yerine onu attı. Haç kaygan yatak örtüsünden aşağı kaydı, Esperanza onu yakalayamadan yere düştü ve tam da İsa'nın ayaklarının çivilendiği yerden kırıldı. Esperanza çabucak iki parçayı yerden aldı ve onları öptü.

"Özür dilerim! Affedin beni!" Esperanza utandı, ağladı. "Sizi sevsem mi, nefret etsem mi bilmiyorum. Neden önce Aziz Judas Tadeo'yu beni bu araştırmaya sevk etmesi için yolladınız ve daha sonra en çok ihtiyacım olduğu anda onu benden uzaklaştırdınız Yüce Tanrım? Beni terk mi ettiniz? Blancam nerede?"

Her sorudan sonra, haç ile yatağa vuruyordu, sonunda yatağı delindi. Yırtıklardan su fışkırdı, çarşafları ıslattı. Esperanza fışkıran suya bakakaldı. Haçı elinde bir hançer gibi tutmuştu. Delikleri parmaklarıyla kapatmak boşunaydı. Su bütün yatak örtüsünü ıslatmıştı. Yer de sırılsıklamdı. Su, kapının altından sızıp koridora geldi, halının yün liflerine sızdı ve tavşan çişi, yıllanmış sperm, ucuz parfüm ve hafif bir tekila kokusunu yeniden serbest bıraktı.

Esperanza haçı tutkalla eski haline getirdikten sonra, suyu git-

miş yatağının içine kıvrıldı, birkaç saat ıslak çarşafların içinde kaldı ve bir aşağı bir yukarı sallandı ta ki Doña Trini'nin adımlarını ve yürütecinin su üstünde ilerleyen teker seslerini duyana kadar. Doña Trini'nin kapıyı çaldığını duydu.

"Esperanza!"

Esperanza yanıt vermedi.

Doña Trini, belinden sarkan koca anahtarlığı çıkarıp kapıyı anahtarıyla açtı.

"Ne oluyor burada?"

"Yatağı deldim."

"Bana hemen söylemen gerekirdi. Halıyı değiştirmek zorunda kalırsam, maaşından keserim."

"Özür dilerim, Doña Trini."

"Mutfakta olanı da bildiğinden eminim. Ocağın camı kırılmış."

"Ah, Doña Trini, özür dilerim. Onu da ben yaptım. Yatağı deldim, ocağı kırdım. Tamir masraflarını ödeyeceğim, yemin ederim. Adet dönemim geldiğinde sağım solum belli olmuyor."

"Her ay hormonların azıtınca böyle yapacaksan, boku yedik. Bay Haynes senden bu kadar memnun olmasa, seni çoktan buradan kovmuştum."

"Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Bir daha da olmadı. Çünkü Blanca orada değildi. Çünkü Esperanza Pembe Saray'da daha fazla vakit kaybedemezdi.

Esperanza, Sansar'ın moteline giderken iddialı yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Makyajını milimetrik kesinlikte yapmıştı. Bir zamanlar Yuriria'nın olan külotu, o kadar dardı ki kırmızı rengi bir dövme gibi derisine işliyordu. Görünüşe göre Sansar'ı hayal kırıklığına uğratmak için azdıracaktı. Fakat esas yapmak istediği ona hedefine ulaşmak için her şeyi yapabileceğini göstermekti. Ve hedefleri zihninde o kadar açıktı ki El Atolladero'ya doğru yola koyulmuştu, yolculuğunu yeniden planlayacaktı. Belki Sansar daha fazlasını biliyordu ve sadece ona sorması lazımdı.

Elinde Bayan Domuzcuk ve Kurbağa Kermit resimli fincan olan yaşlı fahişe, barın önünden geçti, elinde çam sakızı vardı ve onu ısıtmak için mutfağa gidiyordu. Aynı, boya lekeli bornozu giyiyordu. Esperanza'nın gelişi onu şaşırtmıştı ama nazikçe gülümsedi, terliklerini merdivenin başına doğru sürüdü.

"Liborio! O geldi!" diye bağırdı kadın merdivenin başından. Sonra da tek kelime etmeden merdivenden çıkıp kayboldu.

Bir dakikadan kısa bir sürede, Sansar bara indi, gömleğini henüz iliklememiş, kemerini bağlamamıştı. Islak saçlarını çabucak parmaklarıyla taradı. Esperanza adamın kulak memesinde tıraş köpüğü damlası olduğunu fark etti. Ya merdivenleri ikişer ikişer indiğinden ya da Esperanza'yı yeniden gördüğünden olacak nefes nefese kalmıştı. Göğsü maraton yarışçıları gibi inip kalkıyordu. Belki gerçekten bir maraton koşucusuydu. Ya da ağırlık kaldırıyordu. Scott gibi onun da göbeği yoktu. Esperanza adamın başında küçük bir yara izi olduğunu fark etti. Bu iz, birkaç hafta önce tanıştıklarında kafasını masaya vurunca olan izdi.

Kendine bir bardak tekila doldurdu ve Esperanza'nın durduğu yere yakın bir tabure çekti.

"Bir bardak ister misin?" diye sordu, küçük ince bardağı koklarken. "Şirketten."

"Saat sabahın dokuz buçuğu."

"Evet, haklısın, tekila için biraz erken, ama portakal suyum yine bitti." Bir elindeki tuzu yaladı ve tekilasını bir dikişte içti.

"Orada iyi çalıştığını duydum. Dedikodu hemen yayılıyor. Kim inanırdı? Bay Haynes'e özel tahsis."

"Bunda bir sorun mu var?"

"Elbette, hayır. Dünyada tırmanışa geçtiğini görmek beni mutlu ediyor. Aslında, neden El Atolladero'ya tırmanmıyorsun?"

"Dünyada tırmanmayı böyle mi algılıyorsun?"

"Bak, Trini'yi tanıyorum. İnsanları sömürür. Sana ne kadar veriyor, üç bin mi? Daha fazlasını veririm. Hatta küçük sunağın için özel bir yer bile yaparım. Herkes senden konuşuyor, farkındasın, değil mi?"

Ellerini Esperanza'nın kolsuz bluzundan içeri soktu ve omuzlarını hafifçe ovdu, sutyen giyip giymediğini merak ediyordu. Giymişti. Esperanza hemen adamın elini kavradı, bir bez parçasıymış gibi kıvırdı ve tezgahın üzerine çaldı.

"Beni oraya neden gönderdin? Orası sadece vakit kaybı!" diye bağırdı. "Küçük kızları yok!" Esperanza'nın gücü bir hiçlikten geliyordu.

"Trini'nin yerine gitmek isteyen sendin. Ben sadece sana nasıl gideceğini anlattım. Hatta, kızlardan hoşlandığını bilmiyordum."

"Salak mısın sen? Kızlardan hoşlandığımı mı düşünüyorsun? Hayır, hoşlanmıyorum. Ben kızımı arıyorum. Kızım kaçırıldı."

Esperanza umutsuz bir şekilde Blanca'nın resmini uzattı. Kendine orada ne yaptığını sordu. Ne de olsa değersiz bir adamın karşısında duruyordu, ona bütün zayıflığını ve bütün çilesinin nedenini ifşa ediyordu. Bu saçma görüşmeden nasıl bir fayda sağlayabilirdi? Hiçbir şey bilmediği aşikardı.

"Onu kaçırmalarına şaşırmamak lazım. Yine de annesi çok daha güzel." Sansar kıza dokunuyormuş gibi fotoğrafın yüzeyini ovdu.

Esperanza iğrenerek fotoğrafı geri çekti.

"Nerede olabileceğini biliyor musun?"

Sansar bir süre düşündü.

"Yüzü tanıdık geliyor. Onu karşı tarafa götürdüklerine dair kalıbımı basarım."

"Yani Amerika'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Esperanza bir bardak tekila doldurup bir dikişte içti.

"Ne yapacağım? Hangisi daha kötü bilmiyorum, kızımın öbür dünyaya gitmesi mi, yoksa Birinci Dünya'ya gitmesi mi?"

Alkol boğazını yaktı. Gezegeni bütün tehlikeleriyle gözünün önünde getirdi. Artık sınırlar yoktu, kasabalar, kentler, eyaletler, ülkeler kıtalar. Nereden başlayıp nereden bittikleri belli değildi. Yerküre yavaş yavaş dönüyor, Blanca'nın olabileceği yerlerin

sayısını arttırıyordu. Meksika artık araştırmasının coğrafik sınırı değildi. Kızı her yerde olabilirdi.

"Los Angeles'ta ziyaret etmek isteyebileceğin bir yer var. Sahibi benim arkadaşım. Her yerle bağlantısı vardır. Herkesi tanır." Kırışık bir makbuzun arkasına adresi yazdı.

"Ama pasaportum bile yok."

"Ne zamandan beri bu bir problem?"

Sansar pencereden dışarı baktı, Esperanza köşede kayboldu. Yine kolları arasından gitmesine izin veriyordu ama onu kaybettiğini pek hissetmiyordu. Bir genelev yatağında dünyaya geldiğinden ve fahişeler tarafından büyütüldüğünden kadınları çok iyi tanırdı. Geri gelecekti. Kadınlar ona her zaman geri dönerdi, bu ister iş için olsun, ister zevk almak için. Esperanza, Los Angeles'tan bile dönecekti. Mesafe önemli değil, hem onu gönderdiği yer Pembe Saray'dan çok daha iyi bir yerdi. En azından onun alanının dışında olacaktı. Trini son zamanlarda çok güç kazanmıştı. Esperanza'ya sahip olmayı hak etmiyordu.

Sansar, aç bir aslanın bir geyik yavrusuna çekim hissetmesi gibi Esperanza'nın masumluğuna bir çekim hissetmişti. Ancak biliyordu ki bir avcının en tehlikeli avı kendi türünden olandır. İçgüdüleri ona tehlikenin bu kadının masumluğunun altında gizli olduğunu söylüyordu. Kadın yıkıp döküyordu. Mahvediyordu. Ağız sulandırıyordu. Bağımlılık yapıyordu. Ve yakın zamanda yanaklarındaki sivilce enfeksiyonu yüzünden çikolata yemeği bırakmıştı, bu yüzden bağımlık krizi had safhadaydı.

Kadının onu uzak durması için uyarması ve cinsel olarak ona hiçbir yakınlık duymaması, Sansar için sadece "belki daha sonra" anlamına geliyordu. Kadınlar böyledir. "Hayır" dediklerinde, "belki" anlamına gelir. "Belki" dediklerinde, "evet" anlamına gelir. "Evet" dediklerinde ise sıkıcılaşırlar. Esperanza'dan alacağı daha çok şey vardı. Kadının Trini'nin yerinde işin sırlarını hemen kaptığı açıktı, Sansar da onu deneyeme hazırdı. Yine de ona bir iki şey daha öğretebileceğinden emindi.

Bir bardak daha tekila doldurdu, ama bu sefer zevkini çı-

kara çıkara, damla damla içti, alkolün dokunuşu ile yanan tat alma duyularının mest olmasına izin verdi. Dili ve burnu ile Esperanza'nın bedeni üzerinde eninde sonunda deneyimleyeceği koku ve tat ziyafeti öncesinde biraz işkence her zaman iyidir. Tek yapması gereken beklemekti. Geri gelecekti. Bıyığını yaladı.

Esperanza, eğri büğrü kaldırımlar boyunca Pembe Saray'a hızlı hızlı yürüdü. Arabalarından kafalarını uzatıp "Saati ne kadar?" diye laf atan adamlara kulak asmadı. Bir tanesi gıcır gıcır bir Ford kullanıyordu. Başka bir tanesi radyodan trafik haberlerini dinliyordu ve o kadar sesli dinliyordu ki trafik kuyruğunda bekleyen herkes sınırı geçmenin neredeyse iki saat alacağını duymuştu. Bir üçüncüsü Virgen de Guadalupe'nin sunağını göstergesine yapıştırmıştı ve ön camında yanıp sönen yeni yıl lambaları vardı. Hepsini onu arabalarına bindirip bir motel odasına atmak istiyorlardı. Onlara gözünün ucuyla bile bakmadı. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Sonunda adamlar müzakere çabalarından pes edip kendi işlerine baktılar, "Saat çok erken. Herhalde henüz işbaşı yapmamıştır," diye düşünmüş olabilirler.

Yürüdükçe seçeneklerini gözden geçiriyordu, hepsi tek kapıya çıkıyordu. Los Angeles'a gidip Blanca'yı orada arayacaktı. Kızını orada bulamazsa, başka yere gidecekti. Aziz Judas Tadeo Tijuana'da onunla iletişim kurmuyordu. Belki Los Angeles'ta ona görünüp talimat vermeye razı olurdu.

Turist danışma bürosuna girdi, bir Kaliforniya haritası aldı, sonra gidip bir restoranda oturdu, bir bardak kahve ve tatlı ekmek aldı. Sarı bir keçeli kalemle, dikkatini çeken her şehrin adını işaretledi: San Francisco, San Luis Obispo, San Clemente, Santa Barbara, San Diego, San Juan Capistrano, Santa Monica, San Onofre, San Bernardino.

"Azizlerim Kaliforniya'da beni bekliyor," dedi yüksek sesle.

Pembe Saray yolu üzerinde, en sevilen azizlerin heykellerini ve yasadışı göçmenlerin gayri resmi koruyucusu olan Juan Saldado'nun bir çift heykelini aldı. Juan Soldado Esperanza için yeniydi, yine de sert bedenini sevdi, askeri üniforma giymiş genç bir fakir Meksikalıydı.

"Meksika'nın güneyinde çok bilinmiyor," diye açıkladı Esperanza kilisenin dışında dini eşyalar satan adama.

"Tijuana asıllı bir şehit. Bizim gibi mazlum biri. Çok fazla azize muhtacız burada. Dünyanın başka her yerinden daha çok."

Esperanza da daha çok azize muhtaçtı çünkü sınırı geçmeye teşebbüs edecekti.

"Görünüşe göre sınırı geçeceksin," dedi adam. "Şu Juan Soldado muskasını yanına al ve giysilerine, tam kalbinin üzerine bağla. Kayınbiraderim altı sınır devriyesinden kaçarken Juan Soldado'ya dua etmişti. Daha sonra af talebinde bulunduğunda, bunun gibi bir muska kullandı ve talebi onaylandı. Santa Ana'da bir kaportacılık yapıyor."

Esperanza muskayı aldı, bir toplu iğne ile bluzuna yapıştırdı, yaşamındaki yeni azizi selamladı.

Esperanza sabahın ilerleyen saatlerinde Pembe Saray'a döndüğünde, César'ı odasından ağır bir halı yıkama makinesi çıkarırken gördü.

"Halıdan çıkan koca balığı görmeliydin!" dedi, güçlükle nefes alıyordu.

"Teşekkürler, César, çok iyisin."

"Teşekkür mü? Hayır, şekerim, ben almayayım. Sana faturayı teslim ediyorum."

"Lütfen ama bir kazaydı."

César, aynanın önünde birçok kez provasını yaptığı bir ayıplama ifadesi ile ona baktı.

"Peki, tamam, Esperanzacık. Karşında seni izleyen bütün bu azizlerle odada ne yaptığını hayal bile edemiyorum, seni sürtük."

Esperanza onu daha önce bu kadar kızgın görmemişti. Belki de onu kıskanıyordur. Sinirinin nedeni yün halıya olan sevgisi olamazdı.

Esperanza onu böyle çıldırtan şeyin ne olduğunu merak etti. Belki o da adet öncesi sendromu yaşıyordur.

"Çok Cinsel sapkınlık gördüm ama sen manyaksın!" diye devam etti César.

Esperanza zihninde hâlâ Los Angeles'taydı. Yuriria gardırobunu bırakmıştı, Esperanza da halı yıkma faturasını bırakacaktı. Kim bilir yola çıktığında ne kadar paraya ihtiyaç duyacaktı, hem bu halının yıkanması zaten gerekiyordu. Doña Trini'ye bir iyilik yaptığını hissetti.

"Man-yak!" diye bağırdı César.

"Bu kadar kaba olmaya hakkın yok!" diye karşılık verdi Esperanza.

Esperanza yatak odasının kapısını sertçe kapadı, César 'ı koridorda durur halde bıraktı. Adam dışarıdan bağırıyordu, dudaklarını kapıya yapıştırmıştı, aynı Acapulco'da cam tabanlı teknelere yapışan mürekkepbalıkları gibi.

"Aşağılık kahpe! Ocağa tapan!"

***

"Scott?"

"Evet?"

"Yok bir şey. Boşver."

"Ne oldu? İyi misin?"

"Evet. İyiyim."

"Bütün gece sessiz durdun."

"Bana bir iyilik yapar mısın? Sadece bir tane."

"İstediğin kadar yaparım."

***

Yargıç Haynes, arabasını boş bir Tijuana sokağında park etti. Esperanza ile birlikte arabadan çıktılar. Adam bagajı açtı. İkisi de konuşmuyordu. Ayakkabılarını çıkarıp bagajın içine atladı, kendini ve azizler kutusunu yepyeni bir bavulun içine sıkıştırdı. Yargıç Haynes bagajı nazikçe kapadı, direksiyona geçti ve sını-

ra doğru arabasını sürdü. Müziği açtı. Eski şarkılar. Altmışların rock gruplarını dinlemeyi seviyordu. Ona kolej yıllarındaki marihuana günlerini hatırlatıyordu. Kolej Wilmington'dan hiç çıkmayan babasından uzak olması için bir bahaneydi. Scott emindi ki babasının onu bir asker gibi yetiştirmiş olması onun kariyer seçimini etkilemişti. Fakat kişiliğinin başka bir yönü, hukuk arzusunu gölgeliyordu. Ve bunu babasıyla paylaşmamıştı. Saygısından. Korkusundan. Özgürlüğü seviyordu. Özgürlüğü sınırda bulmuştu.

Meksiko ve Kaliforniya arasındaki zıtlığı seviyordu. Görkemli San Diego kusursuz golf sahalarıyla doluydu, onun hemen yanındaki çorak Tijuana'da ise toz şeytanları yerli temizlikçilere bir dakika nefes aldırmazdı. Scott, kimlik karmaşasının Mexicali ve Calexico gibi melez kasaba isimleri yaratmasından dolayı rahatlık duyuyordu. Burada Çinliler baharatlı köpekleri yeşil çay içerek yiyorlardı. Burada birisi kartvizitine "Juan Lopez-Kaçakçı" yazdırabiliyordu. Burada Minnesota eyaletinin Faribault gibi lüks bir şehrinde yetişmiş bir dişçi kendine Jalisco yakınlarında küçük bir çiftlikten gelmiş ve yasadışı yollarla göç etmiş Latin bir kız ile sevgili olabilirdi. Scott, Tijuana'da en lüks mahallelerde gecenin üçünde çığlık atmıştı. El Reventón'da birçok kez kavgaya tutuşmuş ve her seferinde birilerini bayıltmıştı. Bir masadan bir masaya geçip başkalarının kadınlarını öpmüştü. Sayısız defa kendisine olan saygı sınırını aşıp sarhoş olmuştu. Sonra da bu duygudan ve sınırdan tamamen kurtulmuştu.

Ne de olsa Amerika nihai özgür ülke değildi. Meksiko da değildi. Aksine burası, bir kişinin başka bir kişiyle kaçınılmaz bir kafa kafaya tokuşma sonucunda tanıştığı yerdi. Ancak sınırla ilgili asıl sevdiği şey, saygı gören, kanunlara uyan ve onları uygulayan bir kişiyken dakikalar içinde tanınmaz olup kimsenin doğru mu yanlış mı yaptığını umursamadığı bir yerde, bir fahişenin kolları arasında uyuyabilmesiydi. Ve şimdi Esperanza'yı sınırın öbür tarafına geçirirken, yaşamının paralel giden yanları birleşmek üzereydi. Haftada üç sefer Meksika'daki genelevlere geliyor, Gladys dışında, yaşamını paylaşabileceği bir kadın arıyordu. Sonunda Esperanza'yı bulmuştu. Ona âşıktı. Risk almaya gönüllü olmuştu. Babası da asla bilmeyecekti.

Elleri direksiyondan kaydı. Terlediklerini fark etti. Normalde böyle şeyler başına gelmezdi. Ne mahkemede ne de babası onu on altı yaşındayken sigara içerken yakaladığında... Hatta, Gladys'e onu artık umursamadığını söylediğinde bile. Elbette, onu Meksikalı bir fahişeye âşık olduğu için terk edeceğini söylemedi. Aslında, hatırladığına göre, elleri bütün ömrü boyunca hiç terlememişti. Ömrü boyunca da bir fahişeye sınırı geçmesinde yardım da etmemişti.

Elli civarı arabadan oluşan kuyruğa girdi, hepsi sınırı geçmek için bekliyordu. İşportacılar, taştan oyma kuş banyoları, Michelangelo'nun Davut heykeli taklitleri, dergiler, gazeteler, kısa ömürlü oyuncaklar, araba teypleri, *hit norteña* şarkılarının korsan kasetleri, saatler, arka aynaları, İspanyolca ve İngilizce tampon yazıları satıyorlardı.

İş sokak satıcılarına gelince, Meksika'daki herkes yazısız kuralları bilirdi. Sattıkları şeyi beğenmezseniz, her türlü göz temasından kaçının. En küçük bir ilgi kırıntısını fark ettiklerinde, en az üç kişi mallarını camınıza dikecektir, arabanız hareket halinde olsa dahi fark etmiyor. İyi koşucudurlar, ancak bazılarının ayakları geçen araçların altında kalıp kırılmıştır. Acının vergi ödemeye üstün geldiğini düşünüyorlardır, diye geçirdi aklından Scott. Sınırı geçmekte tecrübeli olduğundan, paçayı sıyırmayı biliyordu. Hatta gözleri hiç buluşmasa da bu işportacılardan bazılarını tanıyordu.

Beklerken, azizleriyle birlikte bagajda tıkılmış kalmış Esperanza'yı düşündü. Bu kadına neden bu kadar tutulduğunu hâlâ anlayamamıştı. Tamam, güzeldi ama o zaten bugüne kadar birçok güzel kadınla birlikte olmuştu. Ama bu kadın içtendi. Şefkatliydi. Bir anneden istenecek tüm özelliklere sahipti. Anne yarısı gibiydi. En çok da kadının bedeninin tadını seviyordu. Baharatlı, keskin, demirhindi şeker benzeri bir tadı vardı, özellikle de sol meme ucu çevresinde. Orayı yalamadan duramıyordu. Esperanza'nın yanından ayrıldığı her gece dili o kadar yanıyordu ki San Diego'ya gitmeden önce yirmi dört saat açık olduğunu bildiği bir restorana gidip tarçınlı bir horchata içiyordu, bardağa bolca buz da atıyordu.

Kadının gerçek bir fahişe olmadığını biliyordu. Onun, kızını aradığını da biliyordu. Birlikte geçirdikleri gecelerde, Scott'a ne aradığından bahsetmişti az çok. Azizlerin görünmesi. Hastane. Doktor. Mezarlık. Yetkililerin şüpheli tepkileri.

Yaşayanlar arasında bir ölüyü nasıl arayabilir? İşte bunu anlamıyordu. Esperanza'nın İngilizcesinin iyi olmaması ya da kendisinin İspanyolcasının hiç düzelmeyecek şekilde bozuk olması önemli değildi. Sadece iki insanın birbirini anlayabileceği bir iletişim durumuna geçmişlerdi. Bir ruhlar komünyonuydu bu. Ve Esperanza'nın ruhunu okuyabildiği için biliyordu ki Esperanza onu sevmiyordu. Ama Esperanza onunla kalırsa, Scott onun sunacağı kırıntılarla da yetinmesini bilecekti.

Esperanza, bagajın içinde Juan Soldado'ya dua ediyor, bir eliyle heykelini tutuyor, diğeriyle de kalbinin hemen üstündeki muskasına dokunuyordu. "Sevgili Juan Soldado, bu arabayı süren kişinin Meksikalı olmadığını biliyorum ama olabilirdi de. Lütfen, sınırı geçmeme yardım et. Seni uzun süredir tanımıyorum ama anlayabiliyorum. Binlerce göçmenin daha iyi bir yaşama kavuşması için yardım ettin. Ben bir göçmen değilim ama kızımla birlikte kendi şehrimde daha güzel bir yaşam istiyorum. Belki Aziz Judas Tadeo sana bunları anlatmıştır. Kızımı kuzeyde arayacağım. Onu bulursam geri döneceğim. Bulamazsam, başka yerlere bakacağım. Bu yüzden beni bir göçmen sayma, ama bana bir göçmenmişim gibi yardım et."

"Amerikan vatandaşı mısınız?"

"Evet, efendim."

"Belirtmek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

İşinden bıkmış genç göçmen memuru Scott'a ilerlemesini söyledi. Scott fazlasıyla gergindi. Heyecanını dizginleyemiyordu. Sakar bir hareketle gaza bastı, ama birden göçmen memuru onu durdu.

"Hey! Durun bir saniye!"

Scott frene bastı, tekerlekler çiyakladı. Esperanza'nın bir yerlere çarptığını duydu.

“Bir sorun mu var, efendim?”

Göçmen memuru Scott’ın arabasının içine baktı. Scott’ın yüzünü yakından inceledi. Ona öyle bir baktı ki normalde bir işportacıya asla böyle bakmazdı.

“Siz Yargıç Haynes değil misiniz?”

“Evet, Ben Yargıç Haynes’im.”

“Tabii ya! Sizi tanıyorum! Kardeşimi geçen yıl hapisten kurtarmıştınız! Çömlek kaçakçılığı yapmakla suçlanıyordu, hatırladınız mı?”

Scott hatırlıyormuş gibi davrandı. En iyi performansını gerçekleştirmeliydi. Kariyeri tehlikedeydi. Yakalanırsa, hapse atılacaktı. Esperanza da sınır dışı edilecekti.

“Evet! Hatırladım kardeşinizi.”

“Sizi yeniden görmek güzel.”

“Kardeşinize selamlarımı iletin, lütfen.”

“Salı günü onu ziyarete gidince söylerim. İşinin başına geri döndü. Ama bu sefer insan kaçırıyor.”

“Öyle mi?” Scott nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Evet, inanabiliyor musunuz?”

“Neden inanmayayım ki?”

Göçmen memuru Scott’ın terli elini sıktı. Savcı Haynes abartılı bir şekilde sırıttı ve gaza bastı.

Scott gereğinden fazla hızlı gidiyordu. San Onofre’yi geçtiklerinde Esperanza bagajdan çıktı. Las Pulgas yoluna geldiklerinde hâlâ kollarını ve bacaklarını ovuyordu. San Diego ve Los Angeles arasındaki farklı şehirlerin adlarının yazılı olduğu tabelaları okuyarak eğleniyordu: Del Mar, Escondido, Encinitas, San Clemente, San Juan Capistrano, Santa Ana.

“Görünüşe göre buraya alışmam zor olmayacak. Her şey İspanyolca.” Esperanza neşeliydi.

“Diyelim ki kızın gerçekten yaşıyor, neden onu genelevlerde arıyorsun?”

“Çünkü Aziz Judas Tadeo orada olduğunu söyledi. Bundan sana bahsetmiştim.”

"Bunu söylediğim zaman kerhane, genelev, tek gecelik motel ya da başka bir şey mi söyledi."

"Nasıl isimlendirdiğini hatırlamıyorum."

"Onun ağzından duydun mu?"

Esperanza kendini huzursuz hissetti. Azizin bunu söylediğini duymuş muydu, yoksa bu sonuca kendi mi ulaşmıştı? Kendi açıklamalarının dağınıklığı kafasını karıştırdı. Aziz Judas Tadeo'nun da arabada, arka koltukta oturup emniyet kemerinin el verdiğince uzanıp Esperanza'nın kulağına Scott'ın sorduğu sorulara cevaplar fısıldamasını diledi.

Konuşma onu rahatsız etmişti. Azizin görünmesini tümden yok sayan Soledad'ın aksine, Scott inanmak istiyordu ama sağlam kanıtlara ihtiyacı vardı. Esperanza biliyordu ki inanç meselelerinde sağlam kanıt diye bir şey yoktu. Öyleyse nasıl sağlam kanıt bulacaktı?

"İşte yine başladın, yargıç bey suçluyu soruşturuyor," diye iğneledi Esperanza konuyu değiştirmek ümidiyle.

"Belki sadece onun konuştuğunu hayalinde gördün."

"Blanca ölmedi, Scott."

"Eğer Amerika'da ise onu bulabilirim. Kayıp çocukları bulmaya çalışan birçok yardım kuruluşu var. Yalnız değilsin. Sadece yanımda kal, onu beraber ararız. Bir arama ekibi oluştururuz. Kızının resmini ülkede her süt kutusunun arkasına koydururuz. Milyonlarca broşür dağıtırız. Medyanın dikkatini çekeriz. Kızının yeri hakkında bilgi verenlere ödül vereceğimi ilan ederim."

"Üzgünüm, Scott. Bana karşı hep iyi oldun ama kızımı yalnız başıma aramalıyım. Blanca'nın vaftiz annesini işin içine katmaya çalışmıştım ve sonunda hiçbir şeye inanmamaya başladı. Rahibim her şeyi kendime saklamamı ve kimseyi işe dâhil etmememi söyledi. Bunun bir nedeni var. Yoksa Aziz Judas Tadeo sana da mı göründü?"

"Hayır, maalesef."

"İşte, gördün mü? Yine de sana çok teşekkür ederim."

Scott, Esperanza'nın böyle bir yardımı neden reddettiğini merak etti. Kızı hayattaysa onu bulma ihtimali, Scott ile kalırsa daha fazlaydı. Belki de rahibi haklıydı. Ancak dünya dışı, güçlü bir neden onun bu yardımı reddetmesine neden olabilirdi. Bu öyle bir nedendi ki kanıtlara dayalı olarak karar vermeye alışmış zihni bunu kavrayamıyordu. En nihayetinde bu Esperanza'nın gizli arayışıydı.

Scott, Los Angeles şehir merkezinde, Pico ve Union'ın köşesine gelince haritasına birkaç defa daha baktı. Yirmili yıllarda yapılmış bir tiyatro kuzeydoğu yönünü kaplamıştı. Fiesta Tiyatrosu. İspanyolcası bozuk bir tabela vardı: hoy funsión: OJO POR OJO.

Scott park eder etmez, Afro-Amerikalı genç bir adam elinde küçük bir kâğıt çantası ile ona yaklaştı. Scott hiç düşünmeden pencereyi indirdi, adam yirmi dolar verdi, çantayı aldı, koltuğunun altına sakladı. Son iki yıl içinde hiç marihuana içmemişti. Esperanza ile yaşadığı kriz, yeniden içmesi için başlı başına bir nedendi. Zaten bugün ofise gitmeye niyeti yoktu.

Esperanza, adamın en sevdiği siyahî aziz olan Aziz Martín de Porres olabileceğini düşündü. Belki de ona Fiesta Tiyatrosu'nun yönünü göstermek için bu adamın kılığına bürünmüştü. Bütün mağaza tabelaları yarı İspanyolcaydı. González Fırını. El León Marketi. Rosita Müzik ve Bilet Dükkânı. Sokak neredeyse boştu. Graffiti ile tıka basa doldurulmuş bir duvar gördü, üzerinde şu yazıyordu: no a la 187.

"Scott, gerçekten gitmeliyim." Fiesta Tiyatrosu'nun yan kapısı üzerindeki numara elindeki kâğıt parçasında yazan numaraya uyuyordu.

"Bir apartman dairesi kiralarız. Birlikte yaşarız."

"Senin Gladys'e yaptığını ben sana yapmayacağım. Üzgünüm."

Scott o zaman Esperanza'yı hiç kaybetmediğini anladı. İnsan

hiç kazanmadığı birini nasıl kaybedebilir ki? Sonra Esperanza'ya onunla kalması için aklına gelen her nedeni saydı. Onu seviyordu. Zengindi. Kaynakları vardı. Vanilya ve deri kokan son model arabasından inip neden bu kötü görünümlü yerde kaybolsun ki? Onu tutma ihtiyacı duydu. Anlayamıyordu. Ona verecek çok şeyi vardı. Onu nasıl sevemez?

Esperanza Scott'ın anlamadığını biliyordu. Gözleri öyle söylüyordu. Kirpiğindeki küçük gözyaşı aynı şeyi söylüyordu. Arenada yaşamını kaybetmek üzere olan mağlup bir boğa gibiydi. O, aynı anda ağlayan binlerce adam, mezara atılan son toprak parçasıydı.

Esperanza arabanın kapısını açmadan önce, Scott kartvizitinin arkasına bir isim ile telefon numarası yazdı ve onu altı bin dolarla birlikte Esperanza'ya uzattı.

"Bu seyahat ajansının sahibinin bana bir iyilik borcu var. Onu ara. Belki sana bir iş verir." Kartı uzattı.

Esperanza kartı aldı, parayı geri çevirdi.

"Gerek yok."

"Bu kadar gururlu olmana gerek yok, Esperanza. Bu paraya ihtiyacım."

"Tamam, sırf endişelenme diye alıyorum."

Esperanza elinde parayla haç işareti yaptı ve arabadan çıktı. Scott Esperanza'nın bavulunu ve azizler kutusunu kaldırıma koydu ve ayrılmadan önce son bir defa ona baktı.

***

Esperanza, Fiesta Tiyatrosu'nun sahibi Doroteo ile buluştuğunda, adam, elbisesi düşmekte olan ve göğüslerini gösteren bir portre çiziyordu. Resimdeki kadının çevresinde uçuşan binlerce kaş ve göz vardı. Şekilsiz bir zindanın içinde dolanıp gözlerini kadına dikiyorlardı. Büyük tuval tiyatronun yanındaki ambarın duvarına tutturulmuştu. Mekânda bozuk ve döşenmek için yalvaran bir koltuk, çeşit çeşit boya şişesi ve fırça ile dolu bir çizim

masası duruyordu. Arka duvara yaslı çerçeveli birçok tuval de vardı. Bir tanesinde, Virgen de Guadalupe ile önünde diz çökmüş ve şaşırmış halde bakan Juan Diego'nun o ünlü tezahürdeki halleri resmedilmişti. Boya lekeleri, ak duvarlara, kırık çimento zemine ve kapılara bulaşmıştı. Bir güneş ışını, bir bariyer gibi tam da Esperanza ile Doroteo arasına düştü. Adam narin bir tavırla, gökte uçuşan bir tüy gibi veyahut sahnede tüm hafifliğiyle dans eden bir balerin gibi resmine doğru ilerledi, attığı her adım önceden planlanmış ve üzerine çalışılmıştı ya da Esperanza'ya öyle geliyordu, hâlbuki bizzat bir balerin görmüşlüğü de yoktu. Eflatun rengi, dar ipek gömleği ve beyaz pantolonu ince ve atletik gövdesi ile sıkı poposunu ifşa ediyordu. Tlacotalpan'da onun gibi bir adam yoktu.

Eline bir sprey kutusu aldı ve resmin küçük bir alanını koyu maviye boyadı. Üzgün görünüyordu. Sonra yeşil sprey sıktı. Fazla değil. Ardından koyu sarı. Ve durdu.

"Demek, seni Sansar yolladı," dedi Esperanza'ya bakmadan.

"Evet. Arkadaşı olduğunuzu söyledi."

"O kemirgenin hiç arkadaşı yoktur. Lütfen ofiste bekle, birkaç dakika içinde yanında olacağım."

Esperanza penceresiz ofiste bir saat kadar bekledi. Ofisin duvarları eski Meksika filmlerinin posterleri ile doluydu. Çıplak bir kadının ve kanepede oturmuş onu izleyen bir adamın çizili olduğu duvara asılı küçük bir resim sıvadaki koca yarığı pek gizleyemiyordu. Ofisteki telefon birkaç kere çaldı. Her defasında telesekreterden Doroteo'nun sesi yanıt verdi: "Fiesta Tiyatrosu'ndan merhaba. Tiyatromuz Pico ve Union'ın kuzeydoğu köşesindedir. Gösteriler akşam sekizden gece bir buçuğa kadar her yarım saatte bir başlamaktadır. Biletler kapıda satılmaktadır. Yirmi bir yaş altı hiç kimse içeri alınmayacaktır. Kimliğinizi yanınızda hazır bulundurunuz. Dansçı kız olma başvurusunda bulunmak için ya da başka bir amaçla arıyorsanız, lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın." Sonra bip sesi geldi. Sonra sessizlik.

Esperanza köşede bir televizyon olduğunu gördü. Düğmelerine kırmızı ve yeşil boya bulaşmıştı. Aslına bakılırsa, her renkten

boya masayı, iki sandalyeyi ve lambayı kaplamıştı. Halının üzerinde bile çok renkli adımlar göze çarpıyordu. Televizyonu açtı, kanallar arasında gezindi. Üç tane İspanyolca kanal buldu, son bulduğunda durdu.

"Kaliforniya'da İngilizce konuşmana gerek yok," demişti Scott ona. "İnsanların yarısı İspanyolca bilir. Gel benimle. Orada birlikte yaşayalım."

Esperanza'yı birçok kere onunla Kaliforniya'da yaşamaya davet etmişti, fakat o Kaliforniya'da çok kısa kalacaktı, ta ki kızını bulana kadar. Yine de umduğundan daha uzun sürebileceğini de düşünüyordu. İlk yapması gereken, Aziz Judas Tadeo'nun rahatlıkla görünebileceği, uygun bir yer bulmak olacaktı. Onun rehberliğine ve desteğine ihtiyacı vardı. Şu anda, doğru yolda olup olmadığını bilmiyordu. Blanca'nın Fiesta Tiyatrosu'nda dansçı kız olarak çalışması düşük bir ihtimaldi, fakat Sansar Doroteo hakkında haklıysa, belki adam onun çevredeki fahişelerle iletişim kurmasını ve Blanca'nın nerede olduğu konusunda ipucu bulmasını sağlayabilirdi.

Esperanza bir pembe dizinin son sahnesini izledi ve Soledad'ın şu anda evde oturup bu diziyi izleyip izlemediğini merak etti. Diziden sonra reklamlar başladı. Avukatlar. Aile hekimleri. Biralar. Elektronik eşyalar. Tlacotalpan'da bu tür reklamları hiç görmemişti. Reklamlardan sonra yerel haberler başladı. Adını hiç duymadığı okyanus kıyısında bir tepede yangın çıkmıştı. İtfaiyeciler ateşi söndürmek için uçakla havadan su döküyorlarmış. Yaklaşık iki bin ev kullanılamayacak hale gelmişti. Başka bir sahnede, muhabir ağlayan bir kadına mikrofonu uzatmıştı. Arkalarından bir ambulans hızla geçti. Kadının oğlu arabadan ateş açan bir grup tarafından öldürülmüştü. Hiçbir çetenin üyesi değildi. Annesi feryat ediyordu: "Onun içeride uyumasına izin vermeliydim!" Bu tip şeyler Tlacotalpan'da olmazdı. Son olarak Guatemala başkanı ile bir söyleşi ekrana geldi. Önemli insanlar. Önemli olaylar. Blanca televizyonda gösterilmezdi. Kayıp bir kızın haber değeri yoktur ama Esperanza'nın değer verdiği tek varlık kızıydı. Gıcırdayan sekreter sandalyesinde rahat oturmaya çalıştı. Olmadı. Sandalye televizyon izlemek için ideal değildi.

Sonra birden, tıpkı deprem gibi önceden hiç haber vermeden, beyaz bulutlar ve altın rengi parıltılarla çevrelenmiş ışıldayan bir figür veyahut bir melek, Esperanza'nın karşısına çıktı, tüylü kanatlarını televizyonu kaplayacak kadar açtı, sanki televizyonun içine sıkışmıştı. Beyaz giysiler içindeydi, belinde çok büyük altın bir kemer vardı. Adamın güçlü bedeninin havadan aşağıya doğru yavaş yavaş indirildiğini görebiliyordu. Gözleri ve ağzı hariç yüzünü gizleyen parıltılı altın rengi şeritleri olan beyaz bir maske takmıştı. Esperanza heyecanlı bir mırıltı duydu ama dikkat etmedi. Parmaklarının ucuyla televizyon ekranına dokunmaktan kendini alamadı, sonra da haç işareti yaptı. Kilisede azizlerin cam dolaptaki heykellerinin önünde yaptıklarını yaptı. Aziz Judas Tadeo'yu fırının camında görünce de aynı şeyleri yapmıştı. Şimdi bir televizyon ekranı önünde ritüelini gerçekleştiriyordu. Sonra aynı mırıltıyı yine duydu. Zayıf bir mırıltıydı. Ses televizyondan geliyordu. Bu sesin spor yorumcusuna ait olduğunu anladı.

"... ve El Angel Justiciero, Tanrı'nın gönderdiği güreşçi, meydan okumayı kabul etti ve Calambre'yi yendi dün gece!"

Esperanza, spor yorumcusunun sözlerine bir anlam veremedi. Ekrandaki meleğe odaklanmıştı. Adam sonunda ışıklarla dolu ringe indi, onu havada tutan ipleri bıraktı ve onu çevreleyen insanların tezahüratlarını kabul etmek için ellerini kaldırdı. Esperanza bu meleği tanıyordu. Onu daha önce görmüştü. Paloma'nın güreş dergisinden yırttığı ve daha sonra Pembe Saray'da duvara astığı sayfayı çantasında aradı. İşte oradaydı, Esperanza'nın meleği. Meleğin resmi buruşuk kâğıdın üzerindeydi. Ekrana öylesine dalmıştı ki Doroteo'nun odaya geldiğini ve ellerini bir bezle temizlemekte olduğunu fark etmemişti. Birden meleğin görüntüsü yerini bir futbolcuya bıraktı. Adam gol atmıştı ve seviniyordu. Diğer oyuncular onu sırtlarına aldı. Bu sırada Doroteo televizyonu kapattı.

"Spor, yapacak daha iyi bir şeyleri olmayanlar içindir," dedi. "İşi istiyorsan, senindir. Senin özelliklerine sahip birini arıyordum."

"İş nedir?"

"Gel, sana bir tur attırayım."

Tropik renklerle boyanmış ve üzerinde her boyuttan gözlerin çizili olduğu büyük bir duvar tiyatroyu ikiye ayırıyor ve sahneyi gizliyordu. Seyirciler için ayrılmış alanda koltuklar yerine küçük odacıklar vardı.

"Bu tiyatronun eşi benzeri yoktur. Kendim inşa ettim. Müzeler gibi, sadece pazartesi günleri kapalı, diğer günler açık. Aynı anda altı şov birden yürüyebiliyor" Doroteo odacıklardan bir tanesine girdi. "Müşteriler, bu seksoskoplar ile istedikleri hayat şovlarını izleyebilirler. Bak istersen."

Seksoskop göz hizasına kurulmuştu. Duvarın bir tarafından diğer tarafına geçen teleskop benzeri bir boruydu, bir kaldıraca tutturulmuştu, kaldıraç, üzerinde beş durma noktası etiketli bir destek halkasına bağlanıyordu: Pencere, Anahtar Deliği, Kısımlar, Kaleydoskop ve Yaklaştırma. Esperanza bir göz attı. Duvarın diğer tarafında, şifonyeri ve yatağı olan küçük bir oda vardı. İçinde, siyahî bir kadın tırnaklarına turkuaz mavisi oje sürüyordu. Doroteo kaldıracı sırasıyla diğer noktalara çevirdi. Esperanza kadını görebildi, önce kadının siluetini gizleyen yarı saydam bir perdenin arkasından, sonra anahtar deliğinden, sonra bir prizma ile çoğaltılmış şekilde, sonra hareket eden ve Esperanza teleskobu döndürdükçe şekiller oluşturan kırık ve renkli cam parçaları arkasından.

Doroteo sonunda kaldıracı yaklaştırma modunda tuttu.

"Bu özellik ile kadının göğüs ucundaki kıvrımları bile görebilirsin," dedi.

Esperanza yaklaştırmayı arttırdı ve kadının parmak uçlarına odaklandı. Serçe parmağındaki tırnak derisini biraz törpülemesi lazım, diye düşündü Esperanza.

Esperanza bütün modları durmadan denedi. Siyahî kadın şimdi ayak tırnaklarını ojeliyordu.

"Peki, bunu şov yapan şey nedir?" diye sordu Esperanza, bu işteki cazibenin özünü merak ediyordu.

"Kadınlar verilen üniformayı giyip kimse onları izlemediğin-

de ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Giyiniyorlar, soyunuyorlar, saçlarını tarıyorlar, mastürbasyon yapıyorlar, kalçalarında selülit olup olmadığına bakıyorlar. Bilirsin işte."

"Bunun neresi ilginç, Doroteo?"

Esperanza'nın kulağına fısıldadı: "Mahremiyetin çiğnenmesi."

Doroteo, Esperanza'nın işi kabul etmesini sağlamak için ona tanığı bütün fahişelerin ve pezevenklerin isimlerini saymak durumunda kaldı. Bu insanlarla ilişkisini soruyordu. Hiç genç fahişe tanıyıp tanımadığını bilmek istiyordu.

"Genç bir arkadaşım var ve onu bulmak istiyorum," diye yalan söylemişti Esperanza.

Adam Esperanza'nın neden bu kadar meraklı olduğunu anlayamıyordu. Aynasız olamazdı. Bunun için fazla masumdu. Üstelik gitmesine de izin veremezdi. İzlemesi çok güzel bir kadındı.

"Ben hem Los Angeles'taki en iyi muralistlerden biriyim hem de fuhuş endüstrisinde en saygın işadamlarından biriyim," diyerek güven vermeye çalıştı Doroteo. "Fiesta Tiyatrosu, Amerika'daki kariyerinin başlangıç noktası olur. Giysilerini bile ben vereceğim. Ama önce Seksoskoptan nasıl göründüğüne bakmam lazım."

Esperanza küçük bir odaya girdi. İçinde bir yatak, bir komidin, bir şifonyer ve bir de tabure vardı. Doroteo ona çekmeceden giymelik bir şeyler almasını söyledi. Odanın henüz kendine has bir kişiliği yoktu ama Doroteo biliyordu ki Esperanza kendini rahat hissetmeye başlayınca, diğer şov kızları gibi o da odaya kendi dokunuşunu yapacaktı. Kadınlar yaşam alanlarını her zaman dönüştürürler. Carlota minyatür bir sınıf kurmuştu. Jazmín küçük bir mutfak yaptırmıştı. Micaela'nın yuvarlak bir yatağı vardı ve bütün duvarları aynalarla kaplıydı. Onlar fikir sunuyordu, Doroteo da yeterince ilginç olanlarına yapım ve dekorasyon sağlıyordu. Esperanza ona hazır olduğunu söyledi, Doroteo Seksoskopu ayarlarken, içten içe kadının nasıl bir dekorasyonla karşısına çıkacağını merak ediyordu.

Ayna ışıklarını söndürmüştü. Saçlarını bigudilere sarmıştı.

Seçtiği gecelik parlak ve koyu renkliydi, kalçalarını ucu ucuna kapatıyordu. Müzelerde güvenlik görevlileri bakmadığı sırada dokunmak istenilen pürüzsüz, uzun bakır heykeller gibi görünüyordu. Göğüslerini biraz daha kapatması için sutyenini çekiştiriyordu. Tabureye oturdu, ayaklarını şifonyere uzattı ve bedenine losyon sürüyormuş gibi ellerini bacaklarında gezdirdi.

Doroteo, Esperanza'nın gözünün ucuyla Seksoskopu aradığını fark etti.

"Kimse seni izlemiyormuş gibi davran," diye bağırdı Doroteo duvarın arkasından. "Seksoskopa bakarsan, onlar da baktığı fark ederlerse, bütün büyü bozulur."

"Bunu yapamam," dedi Esperanza Seksoskopun arkasındaki göze. "Biri beni dikizliyormuş gibi hissediyorum."

"İşte bütün mesele bu!"

***

Apartman dairesi atlattığı birçok deprem yüzünden ciddi şekilde çatlamıştı. Ufalanmış dış sıvanın altından çıplak tuğlalar görünüyordu. Yan duvarda en az altı kat anlaşılmaz grafiti vardı. Esperanza bunları kimseye güvenmeme uyarısı olarak aldı. Çift kapı, hırsızların eve girmesini engelleyemezdi. Bina, sahibinin ihmalkârlığından yorgun düşmüştü, bulanık bir okyanus manzarası ve ancak Los Angeles sisinin yaratabileceği turuncu bir günbatımı arayışındaki uzun ve ince dört palmiye ağacına yaslanmıştı. Mekân Esperanza'nın Fiesta Tiyatrosu'ndaki işinden kısa bir otobüs seyahati kadar uzaktı.

Konuşkan, yaşlı bir Meksikalı olan ev sahibi kadın apartman dairelerinden bir tanesinin anahtarı ile boğuştu. Eskimiş kilit ona eski evini hatırlattı.

"Bu lanet olası kapıları tamir ettirmenin faydası yok. Ne zaman bir deprem olsa kirişlerinden çıkıyorlar," diye şikâyet etti kadın.

Esperanza kapıdan gelen gıcırtıyı duyunca dişlerini sıktı. Do-

roteo Esperanza'nın küçük sahne odasında geçici olarak kalmasına izin vermişti fakat gece dolaşan farelerin gürültüsü yüzünden uyuyamamıştı.

Apartmandaki yan komşusu olan bir adam çıkageldi. Bir sigara yaktı, duman kokusu havasızlıktan koridoru doldurmuş diğer kokulara karıştı. Kızarmış tortilla. Kahve. Nem. Böcek ilacı. Adam kapının önünde ev sahibesinin yanında duran Esperanza'ya baktı. Bavulu ve azizler kutusunu fark etti, sonra da merdivenden hızlı adımlarla indi. Ev sahibesi anahtarı biraz daha sertçe salladı. Kapı açıldı.

"Bu daire, boş olan diğer odadan daha iyi, sokağa bakmıyor, bu yüzden daha güvenli ama kimse burada kalmak istemiyor çünkü zamanında bir adam burada öldürülmüştü. Sahibe halının üzerindeki koyu kahverengi lekenin üzerine bastı, ayakkabısı ile saklayamayacağı kadar büyüktü. "Fakat tam döşenmiş."

Esperanza girişten, içerinin tamamını görebiliyordu. Kadın ev için 'bekâr süiti' demişti. İsim başta Esperanza'nın hoşuna gitmişti, fakat isimle gördükleri uyuşmuyordu. Çökmüş yatakta hamak havası vardı. Evin tek penceresi, çöp tenekeleriyle dolu dar bir sokağa bakıyordu. Banyo fayansları pembe renkliydi, fakat çevreleri küfle sarılmıştı. Yemek masasının örtüsü üzerindeki sigara yanıkları, önceki kiracının uzun ve acelesiz sohbetlerinden kalan yegâne izlerdi. Mutfağın muşamba zemini bir zamanlar belki de parlak bir sarı renge sahipti, şimdi ise matlaşmış ve ölgünleşmişti. Büfenin bir kapısı eksikti.

Esperanza minik dairenin içinde, kesekâğıdı rengi iki kişilik koltuğun çevresinden dolanarak mutfağa yürüdü. Bir hamamböceği hızla ocağın altına kaçtı. Esperanza ocağı kontrol etti. Saygıyla ona dokundu. Pislik içindeydi. Parmağıyla bir parça kurumuş yağ çıkardı ve gülümsedi.

"Bugün taşınmak istiyorum."

***

O akşam, Esperanza daire kapısını kapadıktan sonra, anahtarını elinde sıktı ve bir kiracı gibi hissetmeye çalıştı, ancak daha çok bir misafir gibi hissediyordu. Davetsiz bir misafir. Ellerini kendi yatağının örtüsünde dolaştırmak istiyordu, hani şu Soledad'ın on bir sene önce diktiği ve şimdiye dolaptaki yerinde güvelerin kemirmiş olduğu yatak örtüsü. Evine, ağlarını daha iyi günlerle doldurmak için bekleyen balıkçıların heyecanını taşıyan akşam esintisinin kokusuna ihtiyacı vardı. Papaloapan Nehri'ne ayaklarını sokmayı ve ayak parmaklarının arasını dolduran çamuru hissetmeyi arzuluyordu. Kedisi Dominga'nın terlikleri kokladığını, komodinin altında durduğunu ve sallanan sandalyede uyuyup sırtının okşandığını rüyasında gördüğünü hayal etti. Soledad onu bütün sevecenliğiyle okşardı.

"Çok az kaldı."

Kendini Los Angeles'ta sadece Blanca'yı bulana kadar kalacağına dair inandırmaya çalıştı. Sonra kızını alıp Aziz Judas Tadeo'ya teşekkür eder, Tlacotalpan'a gider, olanları unutup kendi yaşamlarına bakarlardı. Blanca belki de cenazesine gelen çocukla evlenirdi. Ona gelince, o da Doña Carmenita'dan Peder Salvador'a bakma görevini devralırdı, Peder Salvador bir günah çıkarma seansında bunu ona önermişti. Yaşlı kadında emekli olmaya hazır görünüyordu zaten. Ayrıca Don Arlindo'ya gidip hırdavat dükkânındaki işini geri istemek onu cezp etmiyordu.

Çevreye bakındı. Apartmanın etrafında yeşillik yoktu. Kendi verandasını düşündü. Veranda, içinde tukan kuşları, maymunlar, iguanalar, her yerinde sık çalılar, dev filkulağı yaprakları ve karışık kökleriyle tropik bir ormana dönüş müdür, diye düşündü. Soledad'ın koridoru istila eden eğrelti otlarına dikkat etmeksizin oturma odasına geçip Esperanza'nın akıbetini, üzüntüden nasıl delirdiğini düşündüğünü hayal etti. Bu hastalığın tek belirtisi inkârdı.

Evin içindeki dolabın kolu kayıptı, Esperanza bu yüzden giysilerini bavulda bıraktı. Masaya oturdu ve bütün azizlerin dua kartlarını masanın üzerine serdi. Kartları karıştırıp yeniden serdi, iskambil oynuyor gibiydi. Bir mum yakıp ocak penceresinin önünde yere oturdu.

"Hayatım boyunca sana beslediğim sevgim ve saygım için, Aziz Judas Tadeo, yastığımın başında senin adına fısıldadığım bütün dualar için, şu pisliğin içinde görün ve bana doğru yönde olup olmadığımı söyle. Burası bir genelev değil, seni durduran şey oysa. Burası mütevazı bir ev, hem fırın fırındır, kim ne pişirirse pişirsin. Yağ lekeleri de dünyanın her yerinde yağ lekesidir. Pislik yapışacağı yeri umursamıyorsa ya da kimin temizlediği önemli değilse, şey olması… bilirsiniz, fahişenin biri, geceden kalmış birini ayıltmak için sarımsaklı tavuk yapmış ya da sekiz çocuklu bir kadının Noel için Veracruz usulü morina balığı pişirmiş önemli değil, yani önceki durumdaki görünmekten kaçınmamalısınız. Gücüm tükeniyor ve size açıkça söylemem gerekir ki sorumlu davrandığınızı hissetmiyorum. Bana Blanca'nın hayatta olduğunu söylediniz. Onu bulmamı buyurdunuz. Evimi terk ettim. Onu batakhanelerde aradım durdum ve bana rehberlik etmeye tenezzül etmediniz. Tijuana'da değildi kızım. Pembe Saray'da değerli zamanımı harcadım. Bana en azından bir ipucu vermeniz gerekirdi. Şimdi memleketimden uzaktayım. Burada evimde gibi hissetmem gerektiğini biliyorum. Ne de olsa Meksikalılarla kaynıyor burası, fakat yine de, bana ait olanları, şehrimi, Soledad'ı özledim. Evet, inanın bana, özledim onu. Bazen bu yolculuğa benimle çıkmış olmasını diledim. Ama sizin Blanca'yı kendi başıma bulmamı istediğinizi tahmin ediyorum. Ah sevgili Aziz Judas Tadeo, onu bu şehirde nasıl bulurum? O kadar büyük ki! Âmin."

Azizden ses seda yok.

***

"Alo?"

"Peder Salvador?

"Buyrun, benim."

"Ben Esperanza Díaz, ölen kızın annesi ama kızım aslında..."

"Tanrıya şükür, Esperanza! Neredesin?"

Konuşmasını dinleyen iki El Salvadorlunun yanında, ankesörlü telefondaydı.

"Los Angeles'tayım."

"Disneyland'in hemen yanında!"

"Evet, Kaliforniya'da."

"Sesin yakından geliyor."

"Ama çok uzaktayım. Buraya gelmem ne kadar zor oldu, hayal bile edemezsiniz. Soledad'ı görüyor musunuz?"

"Sen gittiğinden beri yaklaşık üç defa gördüm. Seni özlüyor. Ne zaman geri döneceksin?"

"Blanca'yı bulduğumda. Bir tiyatroda çalışıyorum, gündüz işi de arıyorum. Böylece yol paramızı karşılayacak param olacak."

"O zaman şu an iki işin var?"

"Henüz değil. Bu kadar kolay değil, Peder. Birkaç restorana gittim ama hepsi evraklarımı görmek istedi. İş biraz düzgün olunca hemen bunları istiyorlar."

"Hangi evrakları istiyorlar?"

"Yeşil kart. Çalışmak için yeşil kartınız olmalı. Fakat gün geçtikte hem kartın yeşil olmadığını hem de çalışmak için ona çok ihtiyaç olmadığını anlıyorum."

"Anlamadım."

"Yüz yüze geldiğimizde anlatırım. Bu bir uzun mesafe konuşması unutmayın!"

"Ah, doğru, sana bir servete mal olmalı!"

"Hayır, yanımda duran bu El Salvadorlulara yirmi doları peşin verdim, tam beş dakika konuşabileceğimi söylediler."

"Dünyada hâlâ centilmenlerin kaldığını duymak mutluluk verici."

"Yani, görünüşe göre herkes aynı işleri istiyor. Bir fırına, giysi fabrikasına ve çikolata fabrikasına gittim. Çok fazla başvuran var. Kimsenin işe almak istemediği çok fazla insan var. Tlacotalpan'da öyle değil. Orada her zaman iş bulabilirsiniz."

El Salvadorlular aynı anda saatlerine baktılar ve yanlış bir şey yapmış gibi çevrelerine kaygıyla baktılar.

“Peki, tiyatroda ne iş yapıyorsun? Bilet mi satıyorsun?”

“Ah, ben de size bunu soracaktım, Peder. İnsanlar beni çıplak görse günah işlemiş olur muyum?”

El Salvadorlular birden bire dikkatlerini Esperanza’da topladılar. Tıpkı gökyüzünde sinyal arayan bir çanak anten gibi.

“Efendim?” diye sordu Peder Salvador, neredeyse küçük dilini yutuyordu.

“Ben oyuncu değilim. Sadece kimse beni izlemiyormuş gibi davranıyorum. Bir nevi şov yani, tek farkı herhangi bir hareket ya da dans öğrenmeme gerek yok. Kimse de bana dokunmuyor. İnsanlar teleskop benzeri bir makine vasıtasıyla beni izliyorlar, ben de normalde yaptığım şeyleri yapıyorum. Cildime nemlendirici sürüyorum. Dirseklerim burada gerçekten çok kuruyor. Geriniyorum, egzersiz yapıyorum. Tırnaklarımı kesip törpülüyorum. El ve ayak tırnaklarıma oje sürüyorum. Giysilerimdeki sökükleri dikiyorum. Dua ediyorum. Yatağımda dergi okuyorum. Yani bazen giysilerimle de kalıyorum ama diğer zamanlarda çıplağım.”

“Esperanza, bunu erkekleri heyecanlandırmak için mi yapıyorsun?”

“Hayır, lütfen, Peder. Ben, şimdi o kelimeyi söylemek istemiyorum ama anlarsınız ya erdemi düşük kadınlarla ilgilenen adamlarla tanışmaya çalışıyorum. İlerlemenin en iyi yolu bu. Tiyatronun sahibi beni birkaç kişiyle tanıştırdı şimdiden. Bu mesleğin etkileri kişileriyle hem de. Tek yapmam gereken beni Blanca’ya götürecek olan doğru insanı bulmak. Burada çalışan başka bir kadın var, adı Carlota. Onun şovu daha kurgulu. Küçük sahnesinde bir öğretmen masası ile kara tahtası bile var. Bana küçük kızlarla ilgilenen bir pezevenk tanıdığını söyledi. Burada onların da pazarı varmış, şimdi beni o adama götürmesini sağlamaya çalışıyorum. Ben sadece Blanca’yı bulmaya çalışıyorum, Peder.”

“O zaman senin hedefin erkekleri baştan çıkarmak değil, bilgi toplamak.”

“Evet, doğru.”

“O zaman bunun ne kadar kötü bir günah olduğunu bilmiyorum. Sen ne düşüyorsun?”

“Ne kadar kötü olduğunu sadece Tanrı bilir. Bir günah olduğu kesin, Peder, bundan eminim. Ama buna değer. Ve Aziz Judas bana, ‘Ne pahasına olursa olsun kızını bul,’ dedi. Bu konuda uzman olduğunuzdan size sormak istedim sadece. Merak ettiğim bir şey daha var. Vicdan azabını gecikmeli olarak hisseden biri affedilir mi?”

“Bütün ömrüm boyunca, üzerine hiç düşünmeden bir günahı taşıyabilirsin. Sonra ölüm yatağında, günahın belleğinden gün yüzüne çıkar ve o anda pişmanlık duyarsın, tam da son nefesini vermeden önce ve hemen affedilirsin.”

“Bu gerçekten iyi bir anlaşmaymış. Peki, pişmanlık gelmeden önce ölüm gelirse, ne olur?”

“Bu, bir günahkâr olarak oynaman gereken bir kumardır. Bütün iş zamanlamada.”

“Umarım hemen pişman olurum. Pişman olduğumda ‘günah çıkarmak’ için ya da sizin deyiminizle ‘sırdaşlık etmek’ için sizi arayacağım. Şimdilik, Blanca’yı bulabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Asıl sorun, kızımın burada olup olmadığını bilemem, Aziz Judas Tadeo, şimdi ne yapmam gerektiğini söylemedi. Bu aralar pek güvenilir değil. Çok hayal kırıklığına uğradım, Peder. Gücüm tükeniyor, Peder.”

“Umudunu koru Esperanza. Aziz Judas Tadeo sana görünmese bile, seninle olduğunu biliyorum. Bu sessizliğinin makul bir nedeni vardır. Aramaya devam et, Blanca’yı bul ve hemen geri dön.”

“Bulacağım ve döneceğim, Peder.”

“Seni özledim, kızım.”

***

"Aklını mı kaçırdın?"

"Ekstra para istemezsek ne olacak ki? Bir şey mi olur yani?"

"On dakikadan fazla konuştu! Bir yirmi kâğıt daha kazanabilirdik!"

"Hey, adamım, kadının konuşmasını bölemezdim. Sen daha önce hiç, papazla uzun mesafeli konuşan bir fahişe gördün mü?"

"Apodaca haklıymış. Seninle iş yapmamalıyım."

"Öyle mi? Kimin telefon kartı bu ha?"

"Burada Mandy Schwartzberg yazıyor. Tipin Mandy Schwartzberg'e hiç benzemiyor."

"Lanet olası kartın üzerinde ne yazdığını sormadım. Kartın kime ait olduğunu sordum, kart benim! Be-nim! Kadının çantasını ben yürüttüm, sen değil. Unuttun mu?"

"Hastır!"

***

"Tanrım, sevgili Tanrım, pes ediyorum. Esperanza'yı bu tuhaf patikalara neden gönderdiğinizi siz biliyorsunuz. Ben ise anlamıyorum. Sözde Blanca'yı kaçıran doktor aynı hafta öldü. Hastaneden doğrulattım, Esperanza'ya söyledim. Üstelik yalnızca bu da değil. Blanca'nın okuldan arkadaşı Ramona, Blancacığın ölümünden sonraki hafta çok hastalandı. Bir virüs bu. Aziz Judas Tadeo neden Esperanza'ya kızını bulmasını söylüyor. Kadın neden bakması gereken yerlerin uzaklardaki genelevler olduğunu düşünüyor? Onu evine geri göndermenizi diliyorum. Ama belki onu bu kadar uzağa göndermenizin nedeni, benim ayartılmamı engellemektir. Emrinizden çıkmamdan mı korkuyorsunuz? Ben de korkuyorum. Bu sabahki telefon görüşmesinden sonra, farklı bir yaşam istediğime dair eminim. Ondan uzak olduğum gün sayısı kadar onunla olmak istiyorum. Ancak ölene kadar size hizmet edeceğime dair söz verdim. İki şeyi aynı anda yapamam. Bana yardım edebilir misiniz? Bana güç verebilir misiniz? Sizin yolunuzdan çıkmak istemiyorum. Ama aynı zamanda onun kili-

seye gelmesini iple çekiyorum, parıltılı ve hilesiz. Onu siyah bir kıyafet içinde resmedebilirim. O içeri girince tavana resmedilmiş her küçük meleğin yüzü kızarsa da yalnız olduğunu biliyor. Işık yoğunlaşıyor. Her bir mum yanıyor. Koridorda parmak uçları üzerinde yürüyünce, rüzgâr gelip içeride asılı durmuş havayı birden alıp götürüyor vahşi toz şeytanlarıyla. Tek bir ayakkabı giyiyor. Çarkıfelek çiçeği kırmızısı renginde bir sandalet. Ayakkabının topuğu yere değip ses çıkarıyor, diğer ayakkabından gelecek sesi bekliyor. Nafile. Monolog devam ediyor. Bana sizinle konuşmalarımı hatırlatıyor. Ön sıradaki oturaklardan bir tanesinde diz çöküyor, sonra bu güne kadar hiç görmediğim bir gelişigüzellikle sizinle konuşuyor, çantasından nemlendirici çıkarıyor, dirseklerine biraz sürüyor ve yavaş, ritmik ve yumuşak dokunuşlarla ovuyor. Küçük aynasından kendine bakıyor, kaşlarını parmaklarıyla düzeltiyor. Tırnaklarını kesip törpülüyor. Ayağındaki tek sandaleti çıkıyor ve ayak tırnaklarına kırmızı oje sürüyor. Ben de izliyorum. Günah çıkarma kabinindeki küçük pencereden. Orada olduğumu bilmiyor. Koridora uzanıp mekik çekmesini sabırsızlıkla bekliyorum, ama bunun yerine perdenin arkasında birinin nefes aldığını hissediyor ve doğrudan günah çıkarma kabinine bakıyor, sanki orada, onu izlediğimi biliyor. Benim günah işlediğimi biliyor. Ah, sevgili Tanrım, artık o kadının ne yaptığını bilmek istemiyorum. Bu aramalar çok tehlikeli. Belki kilise bu yüzden uzun mesafeli günah çıkarmaları kabul etmiyor. Âmin."

***

Esperanza, Peder Salvador ile konuştuktan sonraki gün işe erken gitti. Doroteo lobide bir duvar resmi yapıyordu. Renk patlaması içinde gözlerin çılgınlığını resmediyordu. Sprey tenekeleri, bezler, fırçalar, boya kovaları her yerdeydi. Esperanza ona Blanca'nın resmini gösterdi.

"Bu kızı tanıyor musun?"

"Bu kızı ne yapacaksın?"

“Onu bulmak için emir aldım.”

“Komik, ilk geldiğin günden beri senin gizli polis olabileceğinden şüpheleniyordum, böyle bir şey olamaz değil mi?”

“Gizli polise benzer bir halim mi var?”

“Gizli polislerin gizli polise benzer bir yanının olmaması gerekir.”

“Polis değilim. Merak etme. Bu kız benim kızım. Onu bulmam gerekiyor.”

Doroteo fotoğrafa yine baktı.

“Yerinde olsam, şehir merkezinin yakınındaki barınaklara bakardım. Evden kaçan tonlarca çocuk en az bir iki günlerini geçirmek üzere oraya gidiyor.”

Doroteo’nun Esperanza’ya daha fazla ipucu veremeyeceği belliydi. Adam Blanca’nın bir fahişe olarak çalışıyor olabileceği ihtimalini bile düşünmemişti. Fakat sonra,

“Belki senin yolundan gitmiştir. Fahişe çocukları hep öyle yapar, bilirsin. Kanlarında var,” dedi Doroteo.

Esperanza sinirli adımlarla uzaklaştı. Doroteo omuz silkti ve resmine döndü. Yardımı dokunmuyordu. Blanca bir sığınakta olamazdı. Aslına bakılırsa, Blanca özgür olamazdı, özgür olsa eve dönmeye çalışırdı. Yine de her ihtimale karşın ilerleyen birkaç günde altı farklı barınağa gitti. Rahibelerle, gönüllülerle, sosyal yardım çalışanlarıyla ve kaçak çocuklarla konuştu. Genç fahişelere bakma konusunda uzmanlaşmış Normandie ve Pico’ya birkaç sefer gitti. Blanca’nın fotoğrafını herkese gösterdi. Kimse onu tanımıyordu. Hatta Carlota’nın bahsettiği ve yasal yaş altı fuhuşla uğraşan pezevenk ile görüşmek üzere Los Angeles Belediye Hapishanesine bile gittiler. Fakat artık çok geçti. Adam üç gün önce başka bir mahkûm tarafından boğularak öldürülmüştü. Mesele daha yumuşak yastığı kapmakmış. Carlota haberi duyunca ağladı, ama çok fazla değil. Adama çok bağlı görünmüyordu, yine de gözyaşları adama karşı hislerinin karışık olduğunu gösteriyordu. Esperanza’nın kafası karıştı. Çantasından bir mendil çıkarıp Carlota’ya uzattı.

"Neyse, pisliğin tekiydi," dedi Carlota sümüğünü silerken. "Hatta bana elli kâğıt borcu vardı."

Vedalaştılar, Carlota başka bir şey söylemeden otobüse bindi.

Esperanza karmakarış çevre yolu boyunca yürüyüp evine geldi. Çok fazla araba vardı. Bisiklet hiç yoktu. İnsanlar pek yürümüyordu. Hepsi arabalarıyla nerelere gidiyordu? Onun gibi kızını arayan başkası var mıydı? Arabaların motorlarından öte, insanların iradeleri çalışıyor, onları bir yerlere götürüyordu. Kadınlar manava gidiyor, erkekler boşanmaya. Önemi yoktu. Kimse dönüp bakmıyordu ona. Dakikada ortalama kırk civarında yüz görüyordu. Tlacotalpan'dan farklı olarak, kimsenin adını bilmiyordu. Tanıdık bir yüz görmeyi diledi.

Birden bir üst geçidin altında, Virgen de Guadalupe'nin duvar resmi ile karşılaştı. Bir kırmızı gül tarlasında parıldıyor, üzeri kanla kaplı bir mezarı koruyordu. Bir tarafta iki silah vardı. Diğer tarafta ise tanımadığı bir sürü isim. Resmin tepesinde, yeşil üstüne siyah renkle şunlar yazılıydı: "Seni unutmayacağız, Filiberto Esparza, kankamız ve yoldaşımız." Esperanza hemen kaldırımın üzerine diz çöktü.

"Demek senin de yolun buraya düştü?" diye sordu Virgen de Guadalupe'ye sesli bir şekilde, yoldan gelen gürültüye rağmen sesini duyurmaya çalıştı. "İnsanın çocukları için yapabilecekleri inanılmaz, değil mi?"

Virgen de Guadalupe, Esperanza'ya dik dik baktı. Birden duvardan gül kokuları çıktı. Esperanza derin bir nefes aldı, ciğerlerini doldurdu, umutsuzca anlam arıyordu. Uzun bir süre kendini evde hissetti. Verandasındaydı, manolya çiçeklerinin narin taç yapraklarına dokunuyordu. Blanca'nın neşeli sesini içeriden duyar gibi oldu. Başı dönmeye başlayana kadar nefes vermedi. Verdiği anda, gül kokusunun yerini yoldan gelen gaz ve karbon monoksit kokusu aldı ama umursamadı. Artık Los Angeles'ta kendini ede hissedebileceğini biliyordu, en azından Blanca'yı ararken.

Sokak Meksika'daki sokaklara benziyordu. Bütün işyeri tabelaları İspanyolcaydı. Neredeyse her dükkândan duyulan mü-

zik sesi de İspanyolcaydı. Yanından gelip geçenler de aynı dili konuşuyordu. Gazete bayiinde satan gazeteler de İspanyolcaydı. Tako kokusu sokakları doldurmuş, insanları Meksika restoranına gitmeye teşvik ediyordu. Ama Broadway'i gerçek Amerikalı yapan bir şey vardı. Belki de kısalık aurasıydı. Burada hiçbir şey uzun sürmüyor gibiydi. Tiyatrolar kilise olmuş. Kiliseler bitpazarına dönüşmüş. Mekânın on yıl sonrasını hayal etti, bütün tabelalar Korece olacaktı. Aynı onun komşu sokağı gibi. Sonra geride kalan birkaç yılı gözünün önüne getirmeye çalıştı, konuşulan dil İngilizceydi, onun da öncesinde İspanyolcaydı. Ve ilk defa Amerikalıların ne kadar hızlı hareket ettiklerini fark etti, tarihlerini çabucak yaratıp dünyanın geri kalanını yakalamaya çalışıyor gibiydiler. Esperanza'ya göre Amerika maddi tarihten yoksun olduğundan, iki yüz yılını önemsiz şeylerle verimli bir şekilde doldurmuştu. Ona göre hava hoştu. Herkesin sırtında üç yüz yıllık derin bir tarihi taşıdığı karmakarışık bir ülkeden gelmişti, Amerika'da kendini hafif ve huzurlu hissediyordu.

Esperanza adrese baktı. Viajes Paseo. Bu, Broadway'in güneyinde, üçüncü blokta çok küçük bir seyahat acentesiydi. Kapıyı açtığında zil çaldı, birinin geldiğini haber veriyordu. Telefonda konuşmakta olan bir kadın ona içeri gelmesini ve sandalyeye oturmasını işaret etti. Kadın kocamandı, neredeyse Esperanza'nın iki katıydı, başında tersten takılmış bir beysbol şapkası vardı, ön tarafından saç spreyi ile sertleştirilmiş dalga benzeri bir saç tutamı fışkırmıştı.

Esperanza oturup bekledi. Bütün duvar sahil, kalıntı, orman ve tatil mekânlarının posterleri ile kaplıydı. Arka duvarda, gerçek boyutlarda bir güreşçi resmi vardı, adam parlak turuncu ve mavi mayo giymiş, yüzüne bir maske takmıştı. Sarı, kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Tehditkâr bir poz vermişti. Aşağıda sahne adı yazıyordu: "Sarı Dev"

Esperanza, üzerinde 'Bir Tane Alınız' yazan broşürden aldı. Fotoğraftaki sofra tuzu kadar beyaz bir sahil ve çok yapay duran turkuaz rengi deniz ergenliğe yeni girdiği sıralarda Cozumel'e yaptıkları okul gezisini hatırlattı. Güneşin batmasına yakın, kumdan kale yapmaktan sıkılıp gruptan uzaklaşmıştı. Eline de-

niz kabukları almıştı, bir ayakkabı bağı için kavga eden martıları izlemişti, okyanusun kenarında eteğini ıslatmıştı ve insanlar yengeçler gibi yan yan yürüseler, nasıl olurdu diye düşünmüştü. Sonra birden şeffaf deniz suyunda çıplak yüzen onun yaşlarda iki çocuğu fark etmişti. Bu erkekleri giysisiz gördüğü ilk seferdi. Bakmaktan kendini alamayıp bir kum tepesinin ardına gizlenmişti. Ciltlerinin esmerliği ve kalçalarının beyazlığından normalde şort giydiklerini çıkarabiliyordu. Oyun oynuyorlardı. Birbirlerine su sıçratıyorlardı. Çocuklardan bir tanesi dalgaların arasına koştu ve Esperanza'nın orada durduğunu fark etti. Esperanza'yı çağırdı, onu suya davet ediyordu, penisi ince bacaklarının arasından sarkıyordu. Birkaç saniyeliğine hareketsiz durdu, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu, sonra var gücüyle grubun yanına koştu. Kumun içinde koşmak neredeyse imkânsızdı. Şimdi ise elinde broşürler, Blanca'nın ilk defa bir çıplak adam gördüğünde nasıl hissedeceğini düşünüp korkuyordu. İlk göreceği kişinin sarı gömlekli çocuk Celestino olmasını ruhunun bütün gücüyle diledi. Her zaman kızının seks ve aşkın aynı şey olduğuna inanmasını istemişti, tam da Luis ile evliliği gibi. Fakat şimdi Esperanza daha iyi biliyordu.

"Sizi yarın ararım. Görüşmek üzere." Kadın telefonu kapattı, sigarasını içti ve Esperanza ile konuştu, "Demek, seni cennete göndereceğiz?"

"İlanınızı gördüm."

Esperanza üzerinde kırmızı ile yuvarlak içine alınmış bir düzine iş ilanı olan bir kâğıt parçası gösterdi.

"Ah, harika! Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Vicenta Cortés, Viajes Paseo'nun sahibi ve her işini yapanım." Esperanza'nın elini nazikçe sıktı.

"Bir iş arıyorum. Muhasebe biliyorum."

"Seni işe alırdım, şekerim, ama maalesef diğer adaylarla görüştükten sonra karar vereceğim."

"Hemen öğrensem iyi olur, ona göre Bay Scott Haynes'e haber vereceğim."

Vicenta ismi duydu ve heyecanlı bir şekilde şapkasını düzeldi?

"Bay kim?"

Esperanza ona Scott'ın kartını uzattı. Bunun ona son başvurusu olacağına dair kendine söz verdi. Scott'a daha fazla minnet borcu olmasını istemiyordu, fakat ilanı görüp seyahat acentesinin adını fark ettiğinde, bu tesadüfün Aziz Judas Tadeo'dan bir işaret olduğunu düşündü.

"Bay Haynes buraya gelip sizi görmemi söyledi, iş bulurum diye."

"Keşke bunu baştan söyleseydin." Fazlasıyla iyi davranmaya başlamıştı. "Bay Haynes'i nereden tanıyorsunuz?"

"Çok yakınız, akraba sayılırız."

"Bay Haynes beni çok boktan bir deneyimden kurtardı. Hapsi girmiştim, çıkmamı sağladı. Benim mahalle bakkalı soyguncusu bir adam olduğumu düşündüler, şerefsizler. İnanabiliyor musun?"

Esperanza kadının bir adamla karıştırılmış olabileceğine gerçekten inandı. Vicenta ayaklarını yaymış bir şekilde oturuyordu, sigarası başparmağı ile ortaparmağı arasındaydı, Esperanza'ya bakıyordu.

"Her neyse. Geçmişte kaldı. Ben buralarda her şeyden biraz yaparım: bilet kesme, doğrulama, gelir vergisi, pezo-dolar bozdurma, Meksika'ya para transferi, nakit çekleri, beysbol maçlarına, güreş maçlarına, konserlere, özel organizasyonlara bilet satma. Saat on bir ile altı arası çalışırım. Yarın görüşürüz."

Vicenta Esperanza'nın elini sıktı. İşe alınmıştı.

***

2 Şubat,

Sevgili Soledad,

Umarım sağlığın sıhhatin yerindedir. Bugün özellikle seni düşünüyorum. Candelaria festivalini kutladığınızı biliyorum. Bu yıl boğaları sokağa saldılar mı? Boğalar Eustaquio Cantu'nun oğ-

lunu ezip öldürdüğünden beri bu etkinliği iptal etmeyi düşündüklerini hatırlıyorum. Tlacotalpan'dan ayrıldığım için deli olduğumu düşünüyorsun. Çok fazla mektup yazmıyorum, fark etmişsindir belki ama her gün keşke Blanca'yı arayışımda yanımda olsan, diye düşünüyorum. Los Angeles'ta şehir merkezine yakın bir yerde, bir apartman dairesi kiraladım (elbette, evimiz gibisi yok) ve bir iş buldum. Gündüz, bir seyahat acentesinde bilet satıyorum ve insanların paralarını Meksika'daki akrabalarına yolluyorum. Saat altıda tiyatroya gidiyorum ve şov kızı olarak çalışıyorum. Yani onun gibi bir şey. Beni yanlış anlama. Dans etmiyorum ve yetenek gerektiren hiçbir şey yapmıyorum. Hatta şu an oradayım. Tek yaptığım yatağa uzanıp mektup yazmak. İç çamaşırlarımla duruyorum ama her şey yolunda. Kapılar kapalı. Tek görebildiğim teleskop yardımı ile bana bakmaya çalışan adamların gözleri. Sanırım buraya sıkça gelen bir adam var. Adamın duvarın arkasında burnundan soluduğunu duyuyorum. Domuz gibi homurdanıyor. Ama yakınıma gelemiyor. Beni sadece izleyebiliyor. Tiyatronun sahibi müşterilerinin tek isteğinin bu olduğunu söylüyor. Buranın sahibi Doroteo. Adam ressam. Bana küçük bir oda tahsis etti ve içine istediğim her şeyi koydu. Şifonyer üstünde kendi sunağım bile var. Azizler için yakmak üzere yirmiden fazla novena mumu aldım. Bütün dua kartlarını aynaya iliştirdim ve heykelcikleri makyaj malzemelerinin yanına koydum. Dua tespihi yatak direğinde. Küçük bir kazada kırılan haçımı yatak başının üzerine koydum. Doroteo müşterilerin sunağımı sevdiğini söyledi.

Blanca'yı bulma planlarıma gelince, bu tiyatroda ipucu bulabileceğimi düşünüyordum; fakat bütün çabalarıma rağmen bir şey bulamadım. Yakın zamanda ilerlemeye devam edeceğim, ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Aziz Judas Tadeo'dan işaret bekliyorum. Şu sıralar her an bana görünebilir. Dairemdeki ocağın penceresindeki yağ lekelerini görsen iğrenirdin; fakat azizim burada görünmeyi tercih ediyor. Ocağın önünde oturup saatlerimi geçiriyorum, bana görünmesi yakındır diye.

Blanca'yı bulur bulmaz, onun odasını düzeltmen için sana bir telgraf yollayacağım. Yapabilirsen, ona kenarları dantelli,

perdelerle uyumlu yeni bir yatak örtüsü yap. Odanın duvarlarını da pembeye boyat. Hırdavat dükkânına git ve en pembe olan pembeyi bul. İyi para kazanıyorum, bu masrafları karşılayacak parayı sana yollarım. Şunu sana söylemek istiyorum çünkü yüz yüzeyken söylemesi zor geliyor: Sen benim arkadaşımsın. Kızımın vaftiz annesisin. Kızımın nerede olduğu konusunda farklı düşünmemiz hiç önemli değil.

Seni özlüyorum,

Esperanza

Not: Zarfın üzerindeki adrese mektup gönderebilirsin. En az bir süre daha buradayım.

23 Şubat

Sevgili Esperanza,

Sana mektup yazmakta zorluk yaşıyorum. Üç defadır yeniden başlıyorum; bu son kâğıdım ve kırtasiye bu saatte kapanmıştır, umarım buraya yazdığım hiçbir şeyden pişmanlık duymam, ama durum böyle. Öncelikle, ne yaptığını sanıyorsun? Erkeklerin iç çamaşırını görmesine izin mi veriyorsun? Ne tür hastalıklı adam senin iç çamaşırlarını teleskopla seyreder? Umarım yanlış anlamışımdır. Eğer yanlış anlamamışsam, bil ki teleskoplar yıldızları seyretmek içindir, sutyenleri değil. Her şey çok tuhaf Esperanza. Annen bu davranışın hakkında ne düşünürdü? Seni cennetten izlediğini unutma. Blanca'nın hayatta olduğuna hâlâ inanıyorsan ve onu aramaya devam etmeye niyetliysen, tek söyleyebileceğim şey, kendine gel ve polisi ara ya da detektif tut. Sadece zaman kaybetmekle kalmıyorsun, kendi değerini de düşürüyorsun. Şerefin nerede? Önceden erkekler görür diye sutyenini dışarıya asmaya bile cesaret edemezdin. Şu anki haline bak. Yabancılara külotunu gösteriyorsun.

Bir an Amerika'ya gelip seni geri götürmeyi düşündüm ama Peder Salvador beni vazgeçirdi. Yeşil kart olmadan sınırı geç-

menin imkânsız olduğunu söyledi. Sonra tehlikelerden bahsetti. Bunu yapmak için hayatını tehlikeye atmış olmalısın. Seni sınır muhafızlarından kaçarken, kanalizasyon borularında saklanırken, gece yürürken ve hırsızların saldırılarından korunmaya çalışırken hayal edebiliyorum. Aynı Los Angeles filmi gibi. Geçen yıl birlikte izlemiştik ve ne kadar vahşi olduğunu düşünmüştük. Şimdi ise sen gittin ve bunları yaptın. Tek başına güvende değilsin. Neden böyle tehlikeli kararlar alıyorsun anlamıyorum. Birilerinin seni incitmesinden korkuyorum. Herkes senin gibi iyi kalpli değil. Dünya gaddar. Tlacotalpan'da ise güvendesin. Lütfen geri gel. Söz veriyorum, ayakkabılarımı salonda bırakmayacağım, Dominga'yı besleyeceğim, eve telefon bağlatacağım böylece evden istediğin insanları arayabileceksin, haftada iki defa giysilerimizi ütüleyeceğim. Birlikte yaşamak için kolay bir insan değilim biliyorum. Çok fazla şikâyet ediyorum. Hatta ev işlerine senin istediğin kadar yardım edemiyorum. Ama Blanca'yı kızımmış gibi çok seviyorum. Kader bizi beraber savurduğundan beri, ailemsin, en iyi arkadaşımsın, beni seninle ve Blancacıkla beraber yaşamaya davet ettiğin için sana her gün dua ediyorum. Sabah üçte uyanıyorum ve odama gidiyorum. Yatağında oturuyorum. Blanca'nın bebeklerini öpüyorum. Luis'in mumunu yanıt tutuyorum. Blanca için de bir tane aldım, tam resminin yanında duruyor. Geçen hafta da ona gül kokulu bir tane almıştım. Senin ve onun manolya ağacı altındaki bir resminizi çerçevelettim. İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz. En kısa zamanda geri döneceğini umuyorum hâlâ. Sadece güven içinde geri dönmeni ve yaşamlarımıza devam etmemizi istiyorum. En azından yarı mutlu olabiliriz, biliyorum.

Tanrı seni korusun,

Soledad

***

Esperanza ve Vicenta telefondaydılar,Viajes Paseo'nun tek masasında yan yana oturmuşlardı. Vicenta ahizeyi eliyle kapadı ve Esperanza'ya talimatlar verdi.

"Doğrudan uçuşlara bakacağını ve ona geri döneceğini söyle."

Sonra telefonun diğer ucundaki kişi ile konuşmaya devam etti. "Evet, Bay Peña, El Paso'ya gitmek vergiler ve her şey dâhil seksen dokuz dolar. Fakat sonra Chihuahua'ya dört saatlik bir otobüs yolculuğu gerçekleştirmeniz gerekecek, Aerolíneas de la Sierra uçağına binmezseniz. Korkuyor musunuz? Ne demeye çalışıyorsunuz? On iki koltuklu! Evet, çok güvenli. Mennonitler bile biniyor. Tamam, siz bir düşünün, sonra beni arayın. Görüşürüz."

Vicenta telefonu sertçe kapadı.

"Aptal pısırık!"

Sonra telefon yeniden çaldı.

"Sence bu piç beni duymuş mudur?" dedi Esperanza'ya, telefonu açmadan kendi kabalığına güldü.

"Viajes Paseo, iyi günler. Evet efendim, bugün şanslı gününüz. Birkaç biletim kaldı. Yirmi beş dolar."

Vicenta çekmecesinden birkaç güreş maçı bileti çıkardı. Telefonda konuşurken biletleri parmaklarının arasında ovdu. Esperanza El Angel Justiciero'nun bilet arkasındaki resmini fark etti. Doroteo'nun ofisinde televizyonda gördüğü güreşçiydi bu.

Vicenta konuşmaya devam etti, sesi tedirgin gibiydi. "Saat altı." Saatine baktı. "Çabuk olun!"

Esperanza biletlerin üzerindeki resme daha dikkatli bakmaya çalıştı.

"Vay Canına! Bunları neredeyse satamıyordum!" Vicenta rahatlamıştı.

"Elinde kaldıysa, ben bir tane alırım," dedi Esperanza hiç düşünmeden. Amerikan güreşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha önce bir arena görmüşlüğü bile yoktu. Aslına bakılırsa, hiçbir spor dalına bugüne kadar ilgi göstermemişti. Ama bu mükem-

mel adamı bizzat görme fikri onu ilginç şekilde heyecanlandırıyordu. Ancak kendi gözleri ile gördüğünde onun etten kemikten bir insan olduğuna inanacaktı. Bugün Fiesta Tiyatrosundaki işine gitmemenin ne sonuçlar doğuracağını umursamıyordu.

"Sen de mi güreş hayranısın! Dünyada ondan iyisi yoktur. Seksten bile iyidir!" Vicenta onun zevkini paylaşan birini gördüğüne sevinmişti. "Yalnız gidecektim ama La Migra'nın pestilini nasıl çıkaracaklarını görmek istersen, benimle gel."

Vicenta çekmeceden iki bilet daha çıkardı ve bunlarla yüzünü yelledi.

"İkisinin parasını ben öderim," dedi Esperanza.

"Git işine! Bunlar bedava bilet. Nerede çalıştığını zannediyorsun?"

Esperanza, Vicenta'nın arkasında, kalabalığın içinden spor salonuna doğru yürüdü. Vicenta'nın hemen arkasında olduğundan onun koca kütlesinin, yıkılmaz gladyatörvari varlığının ardında korunuyordu. Hiçbir şey Vicenta'yı durduramazdı. Tereddüt etmiyordu. Alanının nerede bittiğini evrenin geri kalanının nerede başladığını biliyor gibiydi. Benlik bilinci o kadar keskindi ki saçlarının kaç santimetre olduğunu ya da poposunun ne kadar geniş olduğunu söyleyebilirdi. Vicenta gürbüzdü. Esperanza ise çıt kırıldım. Yine de Esperanza arkadaş olabileceklerini hissetti.

"Ben bir deri bir kemikken annem beni yemek yemeğe zorladı. Şişmanladığımda, beni diyete soktu. Bu yüzden bu, benim ona sevdiği ve sevmediği şeyleri umursamadığımı anlatma tarzım," demişti Vicenta bir keresinde, göbeğindeki kalın yağ tabakasını çimdikleyerek.

Merdivenlerin başında, Vicenta iki minder aldı ve Esperanza'yı koltuklara doğru yönlendirdi, yolları üzerindeki insanları iterek. Güreş konusunda uzman olduğu belliydi. Üstelik kendisi de güreşçi olabilirdi. Esperanza heyecan ve şaşkınlıkla çevresine baktı. Tek istediği o güreşçinin Doroteo'nun televizyonunda parıldarken gördüğü gibi bir aurasının olup olmadığını öğrenmekti. Çok büyük görünmüştü. Çok erkeksiydi. Çok fazla.

Ring kenarında koltuklarda oturacaklardı, tam da takım el-

biseli, güreşçilik federasyonu amblemi taşıyan bir grup adamın önünde. İnsanlar açık tribünleri çabucak doldurdular. Yetmişlerinde bir kadın Esperanza'nın yanında oturdu. Kadının, bir şişe saç spreyinin püskürtülmesi ile yapılmış gibi duran büyük bir topuzu; topuzun tepesinden omuzlarına dökülen sarı bukleleri vardı. Esperanza, iki koltuk aşağıda, La Curva'da müşteri olmuş olabilecek üç adam gördü. Bir tanesinin kulağının yarısı yoktu. Birkaç sıra yukarıda, bir aile gördü, dört çocukları vardı, hepsi erkekti. Heyecanla maçın başlamasını bekliyorlardı. Vicenta'ya göre sezonun maçıymış. La Migra, El Angel Justiciero'ya meydan okumuştu. Bu ikisi arasındaki düşmanlık, bütün taraftarlar arasında bilinen bir gerçekmiş. Esperanza soyunma odası girişine baktı, kararnlık ve sessizdi, bir sırrı saklayan bir mağara gibiydi.

"Yarı ağır sıklet canavar… La Migra!" diye bağırdı ringteki bir adam, sesi bütün salonda yankılandı.

Üstünde koyu yeşil şort, göçmen memuru şapkası ve kızılötesi gözlük olan maskeli bir mamut ringe atladı. Küstah tavırları fanatiklerce pek hoş karşılanmadı. Çoğu yuhaladı. Mini etekli polis kızlar etrafını çevreledi. Güreşçinin çevresini sardılar, sırayla pazularından öptüler. Kalabalık, 'Son duanı et' diye bağırdı, sonra 'Kaybedeceksin!" diye kükrediler ve havaya kâğıt bardaklarını fırlattılar.

"Ve Cennetten gelen adam… El Angel Justiciero!" diyerek anonsuna devam etti ringteki adam.

Birkaç saniyeliğine arenayı sessizlik kapladı. Ringe doğru gelen hiçbir güreşçi yoktu. Projektörler delirdi, şaşkına dönmüş seyircilerin üzerinde rasgele dolaştılar. Esperanza kör olmuştu. Vicenta heyecanla onun elini sıktı. Karanlığın içinde, nihayet şanslı bir projektör ışığı sonunda kanatlı silueti buldu, bir ipe asılı halde aşağı iniyordu. Aşağıda ağ yoktu. Esperanza El Angel Justiciero'yu tanımıştı. Sis makineleri duman yaydılar, dumanlar ışıklara karıştılar, güreşçi meleğin çevresini sardılar, ona ait gibiydiler, ringin ortasına inene kadar.

Kalabalık çıldırdı, çığlıklar, ıslıklar ve alkışlar. Kesin favori oydu. Tüylerden yapılmış büyük beyaz pelerinini açtı, beyaz

çorap, altın sarısı şort ve belinde altın madalyonlu kemeri ile bedenini gösterdi, parıltılı, yeşil, beyaz ve kırmızı renkli bir bot giymişti, Meksika bayrağına benziyordu.

"Aşkım benim! diye bağırdı Vicenta.

Esperanza, güreşçi meleğin gerçek dünyada çok daha güzel olduğuna karar verdi ama bunu Vicenta ile paylaşmadı. Bunun yerine, maskenin ardında parıldayan gözlerine odaklandı. Maskeyi parçalamayı çok isterdi. Bu terbiye edilmemiş, güçlü, vahşi ve orantısız yaratığın geri kalanını görmek istedi. Kusursuz, parlak ve baştan çıkarıcı tenine dokunmak için dayanılmaz bir istek duydu.

El Angel Justiciero zarif bir hareketle pelerinini çıkardı ve La Migra ile muhteşem şekilde kareografisi yapılmış dövüşe başladı. Karından esnetme, güç bombaları, bilek kilitleme, ipin üstünden dalış, günbatımı vuruşu, vücutla çarpma, yandan katlama, deve pençesi, boğma vuruşu, mezartaşı vuruşu. Esperanza bu kavramları daha önce hiç duymamıştı, ne zaman ringde biri uçsa, düşse, vursa ya da yaralansa bu sözler Vicenta'nın ağzından çığlık çığlığa çıkıyordu.

"La Migra sen pis bir orospu çocuğusun!" diye bağırdı Vicenta, şatafatlı dövüşü izlerken bir saniye gözünü kırpmıyordu. "Ama melek temiz bir canavar!"

Esperanza temiz mi kirli mi dövüştüklerini anlayamıyordu. Ona göre, vahşi bir dans içinde birbirlerini dövüyorlardı. Hareketin büyük çoğunluğu ringde ya da arena zemininde gerçekleşiyordu.

"Kemiklerini un ufak et, Melek!" diye çığlık attı topuzlu kadın.

La Migra, El Angel Justiciero bacağını kıstırdı, çok acı verici bir kilitleme biçimi olacak ki hakem bağırdı ve Esperanza'nın anlayamadığı bir şeyler söyledi. Esperanza Vicenta'ya döndü, kaygılıydı, adamın kurtulması için neredeyse dua edecekti.

"Bir şey yok, ölmeyecek," diyerek Esperanza'yı rahatlattı Vicenta.

Sonra La Migra, El Angel Justiciero'yu havaya kaldırdı ve ringin dışına, ön sıraya fırlattı. Adam Esperanza'nın ayaklarının önüne düştü. Rastlaşmalarının ilk saniyesi bitmişti ki adam Esperanza'nın uzun topuklu ayakkabılarını, bacaklarını fark etti, gözleri bütün bedeni dolaştıktan sonra, yüzünde noktalanmıştı. Birbirlerinin gözlerine baktılar, adam ringe yenilenmiş bir enerji ile tekrar zıplamadan önce Esperanza'ya gülümsedi. Vakit kaybetmeden, iplerin arasından ringe daldı.

"Uçan balta hareketi yapıyor!" diye bağırdı Vicenta.

La Migra yere kapaklandı, bilincini kaybetmek üzereydi ama El Angel Justiciero'nun ayakkabılarından bir tanesini hızlıca çekmeyi başardı, ayakkabıyı seyircilere attı. Yarı kesik kulaklı adam ayakkabıyı yakalamaya çalıştı, ama Vicenta daha hızlı davranıp ayakkabıyı aldı. Adam ayakkabıyı çekmeye çalıştı ama Vicenta izin vermedi.

"Bu benim!" Çok ciddiydi.

Karşılıklı çekiştiler, sonunda kızgın adam Vicenta'yı itip ayakkabıyı kaptı.

"Anlaşılan sen Vicenta'nın kim olduğunu hiç duymamışsın, aşağılık herif!" Vicenta birkaç basamak geriden bağırdı.

Adam yürüyüp giderken, Vicenta sıçrayıp adamı gömleğinden yakaladı. Adam dönünce, Vicenta onun burnuna yumruk attı. O da Vicenta'nın sırtına vurdu ve bir yumruk kavgasına tutuştular. Diğer seyirciler de kargaşaya katıldılar, karşılarına kim çıkarsa vurmaya başladılar. Herkes botu istiyordu. Kâğıt bardaklar, sandalyeler, minderler havada uçuşuyordu. Esperanza karışıklıktan kaçmayı başardı. Şimdiye kadar hiç yumruk kavgasına tutuşmamıştı ve tutuşmaya da niyeti yoktu. Güreş maçı devam ediyordu. Ringdekiler aşağıdaki karışıklığı önemsemiyorlardı.

Birden Vicenta'nın başının kanadığını gördü, ona yardım etmek için koltuğuna geri döndü, fakat kargaşa kontrolden çıkmıştı ve Esperanza ilerleyemiyordu. İlkyardım ekibi geldi, Vicenta'yı ve dövülen, baygın seyirciyi farklı sedyelerde götürdüler. Esperanza, ambulansın arenayı terk ettiğini belli eden sirenleri duyunca, yalnız başına kaldığını anladı.

Birkaç dakika sonra, El Angel Justiciero ikinci ipten uçup La Migra'yı yere serdi. Adam meleğin ayaklarına çöktü. Çığlık atıp çırpınan La Migra merhamet dilendi.

On üçten geriye sayıldı. Melek galip ilan edilince, birkaç poz verdi, sonra La Migra'nın maskesini çıkardı, sarışın, kırmızı yüzlü bir adamdı. Kalabalık sevindi, alkışladı, muzaffer güreşçi tebrikleri kabul etti, kollarını havaya kaldırdı, ganimet olarak aldığı maskeyi havaya kaldırdı. Menajeri ringe çıktı. Güreşçi meleğe tüylü pelerinini verdi. Esperanza ringe çıkmak istedi. Şampiyonu sarabilirdi ama bunun yerine meydan kavgasının bitmesini bekledi.

Esperanza boş oturak sıraları arasında yürüdü. Çöpleri süpüren salon görevlisinden başka kimse kalmamıştı arenada. Vicenta'nın nereye götürüldüğünü merak eden Esperanza, salon görevlisinin meleğin ayakkabısını çöpe attığını gördü. Görünmeden ayakkabıyı almaya koştu. Ayakkabıyı çıkardı. İçindeki sos artıklarını temizledi, üzerindeki ketçap lekelerini kâğıt mendille sildi. Ayakkabıyı geri götürüp, güreşçi meleğin gözlerine daha yakından bakacaktı. Ondan sonra Vicenta ve eve nasıl gideceği konusunda kaygılanabilirdi. Şehri ya da otobüs güzergâhlarını bilmiyordu. Çok geç olmuştu. Yorgundu. Taksi çağırabilirdi. Ama ayrılmak istemiyordu. Botu kolunun altına koyup soyunma odalarının önünde bekledi. Meleğin henüz çıkmadığına emindi. Koridorun sonundan sesler geldiğini duydu. Birkaç kapıyı gözetledi, sonunda aynanın karşısında kravatını düzeltmekte olan menajere rastladı.

"Güreşçiyi arıyorum. Botu bende."

Yer yer kel başında yağlı sarı saç ilmekleri olan kilolu menajer soyunma odaları yönüne seslendi.

"Melek, uygun musun?"

"Duruma göre değişir." Sesi yumuşak, hatta ürkekçeydi. Görünüşüne uymuyordu.

"Burada seni görmek isteyen bir hanım var."

Güreşçi melek başka bir kıyafet ile soyunma odasından çıktı. Gala kıyafeti olduğu belliydi, beyaz bir badi ve şort giymişti, tüylü pelerini kıyafeti sarmıştı. Gözlerinin ve ağzının çevresini saran altın işlemesiyle beyaz maske hâlâ yüzündeydi. Ne Esperanza ne de melek bir şey dedi. Birbirlerinin gözlerine baktılar ve iki çocukluk arkadaşının içtenliğiyle gülümsediler. Menajer onları yalnız bırakması gerektiğini anladı, güreşçiyi selamladıktan sonra, gitti.

"Buna ihtiyacın olmayacak mı?" Esperanza botu meleğe uzattı.

"Kendimi Sinderella gibi hissettim," diye şaka yaptı. "Neden beni orada yakalamadın?"

"Tanışmıyorduk."

"Angel Justiciero. Tanıştığıma memnun oldum."

"Esperanza Diaz."

Melek, Esperanza'nın elini nazikçe sıktı, normal bir sıkışmadan biraz daha fazla elini tuttu.

"Seni arabana kadar geçirebilir miyim?" diye sordu.

"Arabam yok. Aslına bakarsan, eve nasıl gidebileceğimi de bilmiyorum. Arkadaşım…"

"Seni bırakabilirim. Ama bir yere kadar kısa süreliğine uğrayabilir miyiz? Menajerim ve diğer çocuklar zaferi bir dans kulübünde kutluyorlar."

Esperanza istemsizce başını salladı. Kafası karışmıştı, heyecanlanmıştı. Luis'ten bu yana, kimse onu dansa davet etmemişti. Zaten, melek de onu gerçekten davet etmemişti. Sadece onu eve bırakacaktı, bırakmadan da bir yere uğrayacaktı. Bu, ayakkabıyı getirdiği için ona minnettar olduğu anlamına gelmiyordu. Bir anlamı da yoktu. Dahası, Esperanza ile ilgilendiyse bile, niye umursasın ki?

"Fakat darbe almadın mı?" diye sordu.

"Bütün gece dans edebilirim."

Esperanza'nın kolunu tuttu. Esperanza izin verdi. Boş salondan geçip meleğin kamyonetine gittiler. Esperanza sırtında bir

karınca kolonisinin yürüdüğünü hissetti. Papaloapan deltasında bir adadan diğerine giderken Luis onu öptüğünde de aynı gıdıklanmayı hissettiğini hatırladı.

***

Dans kulübü dans eden ve bira içen Meksikalı genç göçmenlerle doluydu. Tavanda sevgililer günü kalpleri ve aşk tanrısı resimleri vardı. Aziz Patrick Günü dört yapraklı yoncası, altın küpleri ve cüce cinler. Meksika Bağımsızlık Günü bayrakları ve süslemeleri. Cadılar bayramından cadılar ve hayaletler. Ölüler gününden kâğıt hamurundan iskeletler ve şeker kafatasları. Noel çoraplar, piñatalar, Noel Babalar ve rengeyikleri. Bir yıl içindeki bütün bayramlar ve tatiller duvara işlenmişti.

"Yediğin bu kadar darbeden sonra dans edecek gücü nasıl bulabiliyorsun?" diye sordu Esperanza. Meleğin yanındaydı ve hâlâ maskeyi yırtmak istiyordu.

"Yediğim darbeler mi?" diye sordu. "Peki, o zorba kırmızı kafaya vurduğum darbelere ne demeli?" Onu daha sıkı tuttu.

Menajer en arka köşedeki masada, El Angel Justiciero'ya saygı duyan iki genç güreşçiyle oturuyordu. Acemi olduklarından sokak kıyafetleriyleydiler ama maskelerini takmışlardı. Onun gibi şampiyon olmak istiyorlardı. Esperanza ile dans edebiliyor olmak istiyorlardı. Kadın sade ve güzeldi. Sözlerin ötesinde. Onu süzdüler. Onu dans salonuna hareket ederken izlediler. Bir tanesi, mavi saten bir maske takmıştı ve bedenini Esperanza'nınkine dayamak istiyordu.

Esperanza ve melek iki saat dans ettiler, ta ki bir ritim değişikliğinde adam Esperanza'nın ayağına basana kadar. Ayağı acıdı ama umursamadı. Topallayarak dans alanından çıktı, melek arkasından geldi.

"Çok özür dilerim!" Melek kaygılıydı, hiç istemediği halde büyük zarar verdiğinin bilincindeydi.

"Önemli değil. Çok acımıyor." Gözyaşlarını tuttu.

"Ayağını ovayım."

Melek kokteyl masanın altına eğildi, Esperanza'nın ayaklarını buldu. Ayakkabıları soymak için izin almadan soydu.

"Soyma!"

"Utanıyor musun? Benim pis kokulu ayakkabımı arenanın içinde taşıdın."

"Gittiğim yerlerde ayakkabı kaybetmekten korkmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Bunlar da en sevdiğim ayakkabılarım."

"Burada kaybolmazlar. Melek kırmızı ayakkabıyı kolunun altına koydu ve Esperanza'nın ayak bileklerini nazikçe ovdu. Gözlerini Esperanza'nınkilerden alamıyordu. "Biraz morarmış ama iyileşeceksin. Seni eve götüreyim."

Esperanza ve melek dans kulübünden çıktılar. Kimseye haber vermediler. Bir an genç güreşçilerin yanında oturuyorlardı. Bir an sonra başka bir çift onların yerini almıştı, menejer bile meleğin nasıl böyle gözden kaybolduğunu anlayamamıştı.

Melek 1957 model Ford kamyonetini Esperanza'nın apartmanının önüne park etti, kamyonetin iki tarafına kanatlar çizilmişti. O saatte dışarıda olmaması gereken iki genç durup hayran hayran arabaya baktılar. Teybin sesini kapattı, Esperanza'nın elini tuttu.

"Sana bakmaktan kendimi alamıyorum."

Esperanza'yı uzun uzun öptü, maskeye rağmen ya da maske sayesinde çok şehvetli bir öpücüktü. Esperanza için bu farklı türde bir öpücüktü. Luis'in, Sansar'ın ya da Scott'ınkinden farklıydı. Dudakları birbirine değdiği anda, Esperanza bunun tekilliğe ulaşmak arzusuyla birçok kadının peşine düşen bir adamın öpücüğü olduğunu anladı. Masumdu. Yüceydi. Mutlaktı.

Birlikte kamyonetten indiler. Melek, Esperanza'yla kapıya kadar yürüdü. Yine öpüştüler ve vedalaştılar. Sonra Esperanza kapıyı kapayıp binaya girdi.

Melek hızla kamyonetine yöneldi. Fakat yarım blok sonra, kamyonu durdurdu, geri döndü ve aynı yere yeniden park etti.

Esperanza daha merdivenlerin yarısını inmemişti ki geri dönüp ön kapıya indi. Son adıma yetişmesine saniyeler kala zil çaldı. Gelen melekti.

“Geri döndüğüne sevindim, maskeyi çıkaracaktım daha,” diye uyardı Esperanza.

“Yap da görelim,” diye fısıldadı.

Melek tüylü pelerinini açtı, Esperanza’yı havaya kaldırdı ve merdivenleri çıktı.

“Sen dövülmemiş miydin?” diye sordu. “Bir de o kadar dans ettin.”

“Seni bütün gece boyunca merdivenlerden indirip çıkarabilirim.”

Esperanza’nın küçük bir kasetçaları ve yatağının yanında yerde duran birkaç kasedi vardı. Kasetçalar, Los Angeles’a geldiğinde aldığı ilk şeydi. Yalnızlık için iyi bir ilaçtı, parasına değerdi. Eski boleroları dinlemeyi severdi, Agustín Lara’nın bestelediklerı en sevdikleriydi. Ona karşı özel bir ilgisi vardı, çünkü o da Tlacotalpanlıydı. Şarkıları ne zaman duysa ağlardı. Her dinlediğinde aklına Luis ile bisiklete binip gün doğmadan nehre gittikleri zamanlar gelirdi. Bir sabah denizde yüzmüş, sonra kıyıdaki çimlerin üzerinde sevişmişlerdi gün doğmadan ve her tarafları çamur olmuştu. Yataklarını özlememişlerdi, yine de yatakları kalın bir aşk kataloğu idi onlar için. Yatak sayvanını da. Sayvan onları tropik haşerelerden ve kâbuslu gecelerden korurdu. İki boğa onları yosunların arasında dönerken izlemişti. Esperanza o gün, Blanca’nın anne karnına düştüğüne inanıyordu.

“Bunu seveceksin: Aventurera,” dedi güreşçi meleğe.

Müziği son ses açtı. Gözyaşlarının gözünden akmasını bekledi, fakat ağlamadı.

Güreşçi melek, kolunu Esperanza’nın beline doladı ve yavaşça dans etmeye başladı, sanki bütün gece yeterince dans etmemişti. Santimetre santimetre yatağa ilerlediler. Esperanza’nın sunağındaki mumların ışıkları lamba kadar büyümüştü. Heyecanla yanıyorlardı ve odayı turuncu ışıkla dolduruyorlardı. Melek, Esperanza’yı öptü. Esperanza da onu. Pelerinini çıkardı ve tüylerin zarar görmesini umursamadan yere attı. Esperanza ellerini

onun omuzlarına dokundurdu ve daha sonra çıplak göğsüne doğru kaydırdı, her parmağı kasları hissediyordu. Melek Esperanza'nın bluzunun düğmelerini çözdü. Esperanza onun kemerini söktü. Melek şortunu ve çoraplarını çıkarmaya çalıştı. Ama çok dardılar. Deyim yerindeyse, onlarla güreşti. Tökezleyip yere düştü. Sonra çevik bir hareketle sıçrayarak kalktı. Esperanza bu hareketin de bir adı vardır, diye düşündü, "trambolin zıplayışı" gibi bir şey olabilirdi. Vicenta bilirdi. Yatağa oturup soyunmak zorunda kaldı. Esperanza semere oturmuş gibi onun dizlerine oturdu. Adam Esperanza'nın eteğini kaldırdı. Ve "Aventurera" bitmeden hemen önce, Esperanza, bir zamanlar uzak kabul ettiği ve şimdi ona yakın gelen bir şehirde, bir zamanlar evim diyemediği şimdi ise bağrına bastığı apartman dairesinde, tanımadığı ama sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissettiği bir adamla sevişiyordu. Henüz yüzünü bile görmemişti.

***

Bolero kaset bitti. Yatak gıcırdadı. Bir komşu yan duvara vurdu. Sokaktaki silahlı çatışma birkaç dakika sürdü. Polis gelip gitti. Çöp kamyonu her zamanki rahatsız edici sessiyle geçti. Şafak söktü. Başka birinin kahvesinin kokusu pencereden içeri girdi. Fakat ne Esperanza ne de El Angel Justiciero bir şey fark etti. Sabahleyin hâlâ sevişiyorlardı, bedenlerinin yarısı tüylü tüylü pelerinle kaplıydı. Nihayet Esperanza, güreşçi meleğin maskesinin iplerini arkadan söktü ve yavaşça çıkardı. Karşısında, kırklardaki Meksika filmlerinden bir adamın güzelliği vardı. Fakat adam, büyürken televizyonda izlediği ve hayranı olduğu yakışıklı adamlar gibi siyah beyaz değildi. Renkliydi. Üç boyutluydu. Açık tenliydi. Saçları siyahtı. Gözleri parıldıyordu, burnunda küçük bir yara vardı, güreşten olabilirdi.

"Benim adım Angel Galván. Seninle tanışmak inanılmaz bir zevk."

Sonra uyardı, "Kimse benim El Angel Justiciero olduğumu bilmiyor, Esperanza."

Esperanza'yı uzun uzun, derin derin öptü.

"Bu öpücükle," dedi Angel törendeymişçesine, 'dudakların mühürlenmiştir."

Yeniden seviştiler.

"İşte şimdi yoruldum," dedi öğlenleyin.

Esperanza, Angel'in yanında uyudu. Angel onu izledi ve dün gece olanları hayal edip etmediğini merak etti. Maçı. Gece kulübünü. Sevişmelerini. Karşılaşmalarının ne kadar önemli olduğunu kadının fark edip etmediğini kendine sordu. Ona göre, kadın yağmur ormanlarının toprağı gibi büyülü, bereketli ve doğurgandı. Heyecanını bastıramıyordu. Kadına âşık olduğunu fark etmek zorunda kaldı. Kendine inanmak için fısıldadı: "Âşık oldum." Emin olmak için bir daha fısıldadı. Bu sözleri söylediğini daha önce hiç duymamıştı. Celia'ya bunları söylememişti. Carmela ile bu sözleri hiç kesiştirmemişti. Lidia'ya bunları söyleyemezdi. Fakat Esperanza'ya gelince, evlilik, ev ve çocuklardan başka söyleyebileceği tek sözlerdi bunlar. Ama bu kadar acele edemezdi. Bunları söylemek için bir hafta beklemeliydi.

Esperanza uyurken bir elini kulağının üstüne koymuştu, kaçabilecek bir düşünceyi engellemek istiyor gibiydi. Angel bu düşüncenin, 'Bu güreşçiyi istiyorum,' olmasını diledi çünkü ona kalbine, akciğerlerine, midesine ve karaciğerine ihtiyacı olduğu kadar muhtaçtı. Ona muhtaçtı, başkasına değil, hem de kadınları fark etmeye başladığı ilk zamandan beri. O andan itibaren, ölene kadar her gece bu kadının hayalini kuracaktı. Kadın şimdi yanında uyuyordu, hem bir rahatlama hem de korku hissetti. O da onu sevecek miydi? Sadece birkaç saattir tanıdığı bir kadına âşık olmanın riskli olduğunun bilincindeydi. Ama bir yabancıya âşık olmanın tehlikesi umurunda değildi.

Angel, Esperanza'nın gözlerinin hızlıca hareket ettiğini fark etti. Onlara dokunmamak için kendini geri çekmesi gerekti. Nasıl öpüştüklerini düşündü. Parmaklarının yeni yollar keşfeden seyyahlar gibi birbirinin teninde nasıl dolaştığını gözünün önüne getirdi. Daha sonra Esperanza huzur içinde yanına uzanmıştı, bir şeyi bölmemiş gibiydi. Aslında bölmüştü. Sevişirlerken, Angel

göğsünde bir çatırdama sesi duymuş, ne olduğunu merak etmişti, sonra yaşamının ikiye ayrıldığını fark etmişti. O andan itibaren, yaşamındaki her şey, "Esperanza'dan önce" ve "Esperanza'dan sonra" olmak üzere ikiye ayrılmıştı.

Angel gittiğinde, Esperanza mutfağın yanındaki yemek masasında yalnız başına oturdu. Azizin görünmesi için sessizce bekledi. Soluk bir görüntü bile yeterli olacaktı. Sunağından Aziz Judas Tadeo'nun ve çiftleri eşleştirmeden uzman olan Aziz Antonio'nun dua kartlarını aldı. Resimleri parmaklarının ucuyla ovdu ve dua etti.

"Aziz Antonio, bu Melek adam ile bana kötü bir şaka yapma lütfen. Bilmeni isterim ki ben koca arayan diğer kadınlar gibi senin resmini asla ters çevirmedim. İşe yaradığını biliyorum. Teyzem Virginia, Sotero eniştemi heykelciğini ters çevirdikten üç hafta sonra buldu. Bu çok etkileyici bir hareketti, teyzemin ne kadar zor bir insan olduğu düşünülürse. Hem de çabucak yaptın. O rahatsız durumda çok fazla kalmak istememişsindir. Fakat ben senden bana bir adam bulmanı istemedim. Ya Angel geçip giden biriyse? Ya ona âşık olursam ve giderse? Ya ben gitmek zorunda kalırsam? Böyle bir şeye ihtiyacım yok, bu yüzden lütfen üstüme gelme. Bütün bu yılları yalnız başıma yaşadım. Luis için dini matem tuttum. Yaşamımın geri kalanında böyle yapmaya devam edebilirim. Ve sen, sevgili Aziz Judas Tadeo, benim Aziz Judişçığım, umutsuz durumdakilerin koruyucusu, beni Blanca'yı aramaya sen teşvik ettin, sonra da beni ortada bıraktın, şimdi de Aziz Antonio'yu Angel Galvan'ı yoluma çıkarması için yolluyorsun. Bu başka bir engel mi? Yoksa o beni Blanca'ya götürecek mi? Hem Blanca'yı arayıp hem de âşık olamam aynı anda. Siz ikiniz neden birlikte çalışmıyorsunuz?"

Her zamankinden fazla bir coşkunlukla, dua kartlarını öptü, haç işareti yaptı ve kartları sunaktaki yerlerine dikkatlice koydu.

İki saat geçmemişti ki Angel Esperanza'nın apartmanına geri döndü. Evine duş almaya ve günlük kıyafetlerini giymeye ve tabii parıltılı olmayan günlük maskesini takmaya gitmişti.

Esperanza'yı Boyle Heights'teki bir Meksika restoranına götürdü, orada yemekler Chihuahua'da büyük annesinin yaptığı yemeklere benziyordu. Büyük bir keşifti bu.

Angel'in parmakları ile kelimeler yazmak gibi bir huyu vardı. Tozlu araba camlarına, pisliklere, yatak örtülerine, sahildeki kuma, tabağına ama asla bir kadının tenine değil. Tabii, o Pazar'a kadar. Restoranda yemek beklerken, Esperanza'nın kolunu alıp 'Cennet' yazdı. İlerleyen günlerde Esperanza'nın bütün bedenine bir şeyler yazdı. Göbek deliğinin çevresine 'Patlama' yazmıştı. Üst dudaklarına 'Ateş'. Boynuna 'Zonklama'. Kaburgasının alt tarafına 'Vahşi'. Omurgası boyunca 'Menderes'. Göğüsleri arasına 'Sen'. Sol yanağına 'Portre'. Avucunun içine 'İsim'. Kasıklarındaki kılların üzerine 'Ruh'. Kürek kemiklerinin üzerine 'Kanatlar'. Sol gözkapağına 'Uyku'. Sağdakine 'Daha Az'. Bacakları arasına 'Kâinat'. Her yerine 'Umut' yazmıştı.

Restorandaki o gün, harika bir chiles en nogada yediler, Angel Esperanza'ya onunla yedi gün yirmi dört saat birlikte olmak istediğini söyledi. Fakat Esperanza kızını aramayı bırakmayı reddetti. Esperanza boş zamanının çoğunu evsiz barınaklarını, genelevleri, gece kulüplerini, hapishaneleri arayarak ve pezevenklerle, sosyal toplum görevlileriyle, barmenlerle, kaçak çocuklarla ve fahişelerle konuşarak geçiriyordu. Angel'e arayışından ya da Fiesta Tiyatrosu'ndaki işinden bahsetmek için henüz hazır değildi. Belki daha sonra.

"Yoğun bir programım var, Angel."

Gece yarısı ile sabah arasında bir zamanda Fiesta Tiyatrosu'ndaki işinden çıkar çıkmaz, Angel ile buluşup Los Angeles'tan Downey'e otobüsle gidiyorlardı. Burada Angel'in üç yatak odalı ve geniş bir bahçeli bir evi vardı. Bahçesinde pembe renk ağırlıklı jakaranda çiçeği vardı, yabanı otlarda istemli olarak çıkıyorlardı. Esperanza çevreye pek özen gösterilmediğini fark etti, Angel'e birkaç sardunya çiçeği getirdi. Bunları boş gününde bir fidanlıktan toplamıştı.

"Bu evin Yerli kırmızısı kapılar ve pencereler üstüne sömürge mavisine boyanması gerekiyor gibime geliyor," dedi ilk gece,

küvetin içine girdi, göbeği bir ada gibi köpüklerin üstüne çıkmıştı.

"Evet, haklısın," dedi Angel dalgın dalgın, evin bej rengini düşündü. Sonra sıcak suya zıpladı, hâlâ giyinik olduğunu unutmuştu.

İşte o gece Esperanza'nın göbek deliğinin kenarında tehlikeli şekilde asılı duran küçük beni keşfetti. O zamandan sonra, bu küçük cilt parçası, dünyadaki en favori yer oldu onun için. Her an onu düşündü, vahşi bir rakibi ile antrenman maçı yaparken bile. İşte o vakitlerde menajeri performansında bir düşüklük olduğunu fark etti.

"Bot kadın mı?" diye sordu Angel'e bir maçtan sonra.

"Özel olarak göbek deliğine düşmek üzere olan ben," yanıtını verdi Angel.

Menajer daha fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu.

Esperanza'nın sardunyaları getirip avluya diktiği üçüncü gecede, Esperanza ve Angel evin en büyük odasında seviştiler. Odada mobilya yoktu. Sadece birkaç dambıl ve bir egzersiz matı. Duvarlarda El Angel Justiciero'nun ve El Santo ve Mavi Şeytan gibi efsanevi güreşçilerin posterleri vardı. Maçlardan kazandığı ganimetlerden bir tanesini, açık pencerelerin yarattığı hava akımı yüzünden kapanan kapının önüne onu durdurmak için koymuştu. Matın üzerine uzanan Esperanza ve Angel önce yüzlerini batıya dönüp seviştiler. Sonra güneye döndüler. Ardın doğu ve son olarak kuzey. Dolabın üzerindeki aynalı kapılarda yansımalarını yeterince göremiyorlardı.

"Bu yaraları nasıl aldın?" diye sordu Esperanza, Angel'in alt kaburgalarından başlayıp göğüs kafesinin ortasına doğru giden ince çizgiyi işaret ediyordu.

"Biri bıçakladı. On üç yaşımdaydım. İşin raconunu zor yoldan öğrendim."

"Peki ya kaşının üstündeki."

"Trafik kazası. Bana iki nesnenin aynı anda aynı yerde olamayacağını kanıtladı."

“Ama biz aynı anda aynı yerde olduk bütün gece. Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“Bu başka. Kuralda bir istisna. Biz artık biriz.” Birimiz diğerini incitmeye karar verene kadar, diye düşündü.

“Güreş yüzünden bir yaran var mı?”

“Şu küçük olanı, burnumdaki. Öneki menajerimle tartıştım. Benim tarzımı sevmiyordu. Adam Meksika güreşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.”

“Başka bir güreşçi sana hiç zarar vermedi mi?”

“Pek sayılmaz. Sadece bir keresinde serçe parmağım kırıldı ama yara içten. Dışarıdan belli olmuyor.”

“Böyle yaralar genellikle daha çok acır.”

“Emin olabilirsin.”

Angel’in aklına ‘kaybetmek’ kelimesi geldi ama hiçbir yere yazmaya cesaret edemedi.

***

“Bir dakika, bir dakika, baştan alalım. Bugünkü öğle antrenmanına bot kadın yüzünden mi gelmeyeceksin?”

“Ne diyebilirim ki?”

“Bu deliliğinin kariyerine nasıl bir etkisi olduğunun farkındasındır umarım.”

“Beni başka kadınlarla gördün. Birçok kadınla. Sen ve ben beraber çalışmaya başladığımızdan beri, en az yedi kadınla ilişkim oldu.”

Yedi! Celia’yı saydığını hiç bilmiyordum.”

“Sırf kuzenin olduğu için mi?”

“Onunla sadece birkaç ay çıktın.”

“Yine de sayılır. Hepsi sayılır. Ama Esperanza başka.”

“Fakat konsantreni kaybediyorsun. Birçok defa senin için önemli olan tek şeyin güreş olduğunu söylemiştin. Sana hatırlat-

mam gerekir mi? Chihuahua'dan ayrılıp Meksiko'ya antrenman için geldiğinde ne kadar acı çektiğini düşün. Ailenle olanları düşün. Onlara güreşçi olmak istediğini söylediğinde ne düşünmüşlerdi? Unuttun mu? Annen sana küstü. Teyzelerin. Büyükannen. Kız kardeşin. Köpeğin. Şimdi bunların hepsini bir kadın için çöpe mi atıyorsun."

"O sadece bir kadın değil. Benim kadınım! İsa aşkına, sadece iki saati kaçırıyorum! Kanepe alıyoruz. Onun seçmesini istiyorum."

"Bunun kontrolden çıkmasından korkuyorum sadece. Götüne tekmeyi yemeni istemiyorum. Neredeyse zirvedesin. Babanın yukarıdan seni seyredip bütün bunlar hakkında neler düşündüğünü hayal et. Başarısız olursan gazete başlıklarını düşün: 'Karısının ve çocuklarının gözleri önünde ringde cesurca ölen Büyük Máximo Max'ın oğlu, bir kadının aşkının peşine düşmek için güreş kariyerini bıraktı.' "

"Seni ringde hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır."

"Babamın hatırasını hiç ezip geçtim mi?"

"Hayır."

"İşte görüyorsun. Şimdi bırak da yeni kanepemi almaya gideyim."

***

Bir göz Seksoskoptan Esperanza'ya bakıyordu. Bu, geride kalan iki haftada ona bakan gözdü. Kısa bir gecelik giymiş, yatakta güreş dergisi okuyordu, ara sıra çantasından tortilla kızartması çıkarıp yiyordu. Sunağının boyutu büyümüştü. Daha fazla çerçeveli aziz. Daha fazla haç. Kırk iki novena mumu. Altmış sekiz dua kartı. On dokuz farklı kutsal figürün heykelciği. İçi karanfil dolu üç vazo. Virgen de Guadalupe'nin çerçeveli resmi. Gece parıldayan Aziz Miguel Arcangel. Ona pek yer kalmamıştı.

Göz kırpıldı. Esperanza uzun bir yan bakışla duvardaki deliği

aradı. Sakince kalktı, şifonyerin önüne oturdu, yüzüne temizleyici krem sürdü ve onu mendille sildi, kapanıp açılan göze doğru yürüdü, ayakkabısını çıkardı ve diğer taraftaki görüntüyü engellemek için sivri ucu deliğe soktu. İşten artık bıkmıştı. O gün işi bırakacaktı ve Blanca'yı başka yerde arayacaktı. Yine bir çıkmaz sokaktaydı.

"Sürtük orospu'" diye bağırdığını duydu bir adamın duvarın arkasından.

Adamı umursamadı, yatağına geri döndü, fakat adam birden odaya daldı, neredeyse kapının kolunu kırıyordu. Kudurmuş ziyaretçi onu sarsarken ve odanın köşesine doğru iterken onu tanıdı. Bu Sansar'dı.

"Seni kaltak! Los Angeles'tan ta buraya yığınla para döküp buraya neden geldiğimi düşünüyorsun? Lanet olası bir topuk görmek için mi?"

Esperanza'nın yüzüne tokat attı. Esperanza sunağın üzerine düştü. Novena mumu şamdanları yerde dağıldı. Azizler kırıldı. Dua kartları etrafa saçıldı.

"Duvarın arkasında benim olduğumu biliyordun! Değil mi?" Ona yine vurdu.

Esperanza, yerde, darbelerden korunmak için kollarıyla başını sardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yoktu.

"İşte seni böyle görmek istiyorum, sürtük!" Kemerini çözdü. Donunu indirdi.

Nereden nasıl geldiği belli olmayan bir güç, belki de Luis'in cennetten onu izleyen ruhundan gelen bir güç, bir öfke dalgası olarak içinde belirdi, bedenini kımıldadı ve yumruklarında bitti. Aziz Martín de Porres'in kırık heykelciğini eline aldı, 'Üzgünüm, seni daha sonra tamir ederim,' diye fısıldadı ve Sansar'ın testislerine vurdu. Adam acı içinde kıvranırken başına komodini attı, onu neredeyse baygın halde bıraktı. Şimdi başında bir yarası daha olacaktı, bu seferki tam sağ gözünün üstünde, önceki yaranın yanında. İyileştiğinde, başında iki boynuz varmış gibi görünecek, diye düşündü Esperanza.

“Aşağılık orospu!” Nefesi kesilmişti.

“İşte seni böyle görmek istiyorum, röntgenci!” diye bağırdı Esperanza.

Hemen giyindi, söndürebildiği kadar mum söndürdü, kalanları sunağın üzerine koydu, azizleri de yatağa attı, yatak örtüsünün dört köşesini birleştirip bir bohça yaptı. Odadan çıkarken, Sansar’ın başına vurdu.

“Bu da zamanımı Fiesta Tiyatro’sunda boşuna harcamama neden olduğun için! Burada da genç kızlar yok!”

Aziz Pascual Bailon ve Aziz Martin Caballero yatak örtüsünden düştüler, onları almak için geri döndü. Kapıya doğru yürürken, Doroteo’yu gördü, lobinin duvarını boyuyordu.

“Aman Tanrım! Sana ne oldu?”

Şaşkınlıktan geriye doğru birkaç adım attı, neredeyse bir boya tenekesini döküyordu. Duvar resmi gerçekten girişi istila etmişti.

“Tijuana’dan bir arkadaşımla biraz tartıştık.”

Esperanza çantasında odasının anahtarını aradı, bir yandan da yatak örtüsü, dua kartları ve kırık azizleri aynı anda taşımaya çalışıyordu. Masumları koruması ile ünlü Güçlü El’i betimleyen mum elinden düştü ve yerde parçalara ayrıldı. Sonunda anahtarı buldu ve adamın avucuna koydu.

“İstifa ediyorum.”

“Lanet olsun!”

Doroteo anahtarı havaya fırlattı. Anahtar kabul masasının cam zemine çarpıp düştü.

“Tam da ünlü oluyordun!”

Esperanza yanıt vermedi. Koşarak tiyatrodan çıktı ve köşeye doğru yürüdü. Zeminin engebeliğinden anladı ki ayakkabıları orada kalmıştı. Zaten en sevdiği ayakkabıları da değildi. Geriye baktı ve Sansar ile Doroteo’yu onu yakalamaya çalışırken gördü. Yetişmelerine bir iki metre kala, Esperanza otobüse atladı.

“Aşağılık orospu!” diye bağırdı Sansar, kaldırımda nefes nefese kalmıştı.

Doroteo tam kapı kapandığı sırada bir kova attı, kovadaki kırmızı boya otobüsün üstünde reklamın üzerine saçıldı. Reklam içinde dev mutant hamamböcekleri olan bir korku filminin reklamıydı.

"Kadınlar!"

"Kadını böyle uyuz edecek ne yaptın?"

"Tijuana'dan kalma küçük bir meselemiz vardı. Şimdiye kadar hiçbir kadın benden kaçmadı, bu kadın ise iki defadır kaçıyor."

"Sana bir şey söyleyeyim, hiçbir erkek kadınlarla konuşmamalı. Onları sadece Seksoskoplarla izlemeli."

"Orospu. Benden bu kadar. Onunla işim bitti."

"Bence onun senle işi bitti. Şimdi müşterilerime ne diyeceğim? Herkes onun saçma sunağını görmek istiyor."

"Çiz bir tane."

Esperanza'nın aynada gördüğü görüntü onu korkuttu. Sağ gözü yanağının üzerindeki morluk yüzünden neredeyse kapanmıştı, sol kaşının üstünde de küçük bir kesik vardı. Kendini savunmak için hareket etmişti, vicdan azabı duyarken bunları göz önünde bulundurmalıydı.

Stratejisini yeniden düşünmesinin zamanı gelmişti. Pembe Saray ve Fiesta Tiyatrosu'nda başarısız olmuştu. Azizi her zamankinden sessizdi. O da korkunç görünüyordu. Böyle bir halde seyahat acentesine gidemezdi. Angel'in yanına gidip o sırtına masaj yapıp saçlarını okşarken ağlamak istedi.

Birden kapı çalındı. Sansar onu eve kadar takip etmiş olabilirdi. Çabucak mutfağa gitti, komik derecede küçük bir bıçak buldu. Tek bıçağı buydu. Gözetleme deliği yoktu. Kulağını kapıya dayadı. Gürültü yoktu. Bir tıklama daha. Yanıt gelmedi.

"Esperanza!" Bu, Angel'di.

Mor gözünü saçları ile kapatıp kapıyı açtı, içi rahatlamıştı ama Angel morluğu ve yarayı hemen fark etti.

“Sana ne oldu?” Saten maskesini çabucak çıkardı ve gömleğinin cebine koydu.

Esperanza yanıt vermedi. Sadece ona sarıldı ve omzunda ağlamaya başladı. Esperanza’nın gözyaşları Angel’in gömleğinden aktı. Angel Esperanza’ya masaj yaptı, saçlarını okşadı.

“Anlatmak zorunda değilsin.”

Esperanza bir süre ağlayıp sızladıktan sonra yaranın üzerine tavukgöğsü koymayı kabul etti. Angel’e kalırsa, bir biftek daha iyi olurdu ama eldeki de işe yarardı. Kırmızı et pahalıydı.

“Bu, işe yarar. Görürsün. Morluklar konusunda uzmanım.”

Angel, Esperanza’ya dikkatlice baktı, onu gözleri ile tedavi etmek istiyor gibiydi. Esperanza huzursuz hissetti.

“Soğuk tavuktan fazlasına ihtiyacın var. Hemen geri dönerim,” dedi Angel. “Bir yere kaybolma.”

Angel daireden çıkar çıkmaz, Esperanza’nın içini korku kapladı. Babasını selde, kocasını trafik kazasında kaybettiğinde hissettiği korkunun aynısıydı bu, ikisi de onu kontrol edemeyeceği durumlarda bırakmışlardı. Angel’in sağlığı için kaygılandı. Angel de istemediği halde onu bırakacak mıydı?

Angel geri geldiğinde, Esperanza tam onun bıraktığı yerdeydi, hâlâ tavuğu başına tutmuş, kızını arayışının ortasında nasıl âşık olabildiğini düşünüyordu.

Angel kamyonundan içinde parlak mavi bir merhem olan bir şişe getirmişti.

“Bunu her zaman torpido gözümde taşırım. Hayat bazen sert tosluyor ve hazır olman gerekir.”

Merhemi tavukgöğsünün altına ve morluğun geri kalanına sürdü.

“Kaç yıldır burada yaşıyorsun?” diye sordu Esperanza, acıyı düşünmemeye çalışıyordu.

“On dört yıldır.”

“Demek ki çizburger ve patates kızartmasından daha gringosun.”

“Evet, ama çok fazla jalapeño ile. Meksikalı olmaktan geri duramıyorum, yani amfibi oldum. Duruma göre Meksikalı ya da Amerikalı oluyorum.”

Angel şişeyi cebine koydu.

“Tijuana’da bunu alabileceğin en yakın yer yarış pistinin yanındaki veteriner eczanesi. Kas ağrıları ve morluklar için birebir. İstediğin ata sor.”

Esperanza gülmeye çalıştı ama acı hissetti.

“Ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?” diye sordu Angel, tavukgöğsünü dikkatlice bastırdı.

Esperanza’nın sesi yorgunluktan ve üzüntüden çatırdıyordu. Sonunda ona Blanca’yı arayışından bahsetti. Anlattıkça anlattı. Aziz Judas Tadeo’yu. La Curva’yı. El Atolladero Moteli’ni. Pembe Saray’ı. Fiesta Tiyatrosu’nu. Sansar ile kavgasını.

Angel maskesini kullanarak Esperanza’nın gözyaşlarını sildi.

“İstemiyorsan, bana inanmak zorunda değilsin,” dedi Esperanza ağlayarak.

“Sana inanıyorum.”

Esperanza ağlamayı kesti.

“Her şeye?”

“Her şeye.”

“Aziz Judas Tadeo ile ilgili olan bölüme de mi?”

“Aziz Judas Tadeo ile ilgili olan bölüme de.”

“Garip.”

“Tam tersine, ben bir gariplik göremiyorum. Başka nasıl bir şey yaptıklarını yapmanı tetikleyebilirdi? Yukarıdan gelen güçler olmalı.”

“Ama hayal kırıklığına çok uğruyorum.”

“Kızını er ya da geç bulacaksın.”

“Ama azizimle iletişimim koptu. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Sana nasıl görünüyor?”

“Yüzü ocak camının üzerinde oluşuyor.”

“Burada mı, yoksa memleketinde mi?”

“Memleketimde.”

“Kimseye bunu anlattın mı?”

“Cemaatimin rahibine, arkadaşım Soledad’a ve San Diego’dan Amerikalı bir arkadaşıma.”

“Bir de bana.”

“İşte sırrım bu. Seni korkuttum mu?”

“Hayır, tabii. Artık beni hiçbir şey korkutamaz. Vaca Sagrada bile. Adam ringde maskemi çıkarmak için çabalıyor ama bunu asla başaramayacak. Bende Meksika kondisyonu var, onda yok.”

“O zaman mum yakmalıyız.”

“İki mum. Bir tane dövülmemem için, bir tane de senin kızını bulman için.”

“Şimdiden bir sürü yaktım, bir tane daha yaksam sorun olmaz. Belki Aziz Judas Tadeo görünmek için biraz daha muma ihtiyaç duyuyor. Sunağımı görmesini istiyorum,” dedi Esperanza, burnunu sildi.

“Çok etkilenirdi, eminim.”

“Her şekilde görüntüsü var bende. Akrilik piramidinin içinde, anahtarlığımda, çantamın içindeki küçük gözde, arkalarında farklı dualar olan her boydan dua kartında, yolda olanlar ve umutsuz durumdakiler için,” diye saydı, her şeyden bahsetmeye çalışıyordu.

“Plastik, kil ve her tür malzemeden aziz heykelciklerim de var. Aziz Judas Tadeo her zaman yeşil cübbe giyiyor ve kafasının üstünde ateş yanıyor. Bir tanesinin başının üstünde küçük bir lamba var ve mum gibi yanıyor. Sürekli pilini değiştirmem gerekiyor. Gerçek kirpikleri bile var. Bak işte orada.” Sunağını kurduğu masayı işaret ediyordu.

“Senin için yeni bir şey mi?” diye sordu Angel.

“Çocukluğumdan beri santito’ları* sevdim. Ama bunların ço-

* Küçük azizler, azizcikler.

ğunu o bana göründükten sonra topladım.

"Bunları kilisenin dışındaki tezgâhlardan mı satın alıyorsun?"

"Çoğunu Tijuana'dan aldım. Çok büyük bir Aziz Judas Tadeo piyasası var. Orada çok fazla umutsuz insan var. Fakat burada yenilerini bulmama lazım. Tiyatro müşterisi ile tartışmamız sırasında birkaç tanesini yitirdim."

Tiyatro müşterisi. Bir süre Sansar'ı düşündü. Sonra Scott'ı. César'ı. Doroteo'yu. La Curva'daki uzun herifi. Blanca'yı ararken tanıdığı bütün erkekleri. Bazen artık kendini tanıyamıyordu. Belki Angel ona bütün bu deneyimleri anlamasında yardımcı olabilirdi. Fakat o an, olayları irdelemek için çok erkendi. Olayları parçalara ayıracak, üzerlerine çalışacak ve sonra yeniden birleştirip yaşamının bir parçası olarak kabul edebilecekti. Şimdi ise fazlasıyla yakındılar ve tek gördüğü bulanıklıktı. Yüzünün birkaç santimetre uzağındaki Blanca'nın resmine yakından bakarken de böyle oluyordu. Ayrıntıları görmek için uzaklaşması gerekiyordu.

"Gerçek boyutlarda güzel bir Aziz Judas Tadeo heykeli olan bir kilise biliyorum. Bazı insanlar onlara yanıt verdiğini söylüyorlar. Yarın orayı ziyaret etmek ister misin?" diye sordu Angel.

Esperanza başını salladı ve kanepenin üstünde Angel'e sarıldı. Angel de ona sarıldı. Uyuya kaldılar. Sabah iki buçuk gibi uyandılar, soğuktan donuyorlardı. Angel'in sırtı ağrıyordu. Esperanza'nın boynu tutulmuştu ve yüzü zonkluyordu. Tavukgöğsünü çöpe attı. Yatağa girdiler. Seviştiler. Angel, evlenme teklif etti.

"Esperanza, sen benim her günümsün, enerji kaynağımsın, Duracell'imsin, Aguila Negra'msın. Evlen benimle. Bir oğlumuz olsun istiyorum. Ya da kızımız. Ya da en iyisi, ikizler."

Gelecekteki çocuklarına isimler önererek yanıt verdi: "Daniela. Natalia. Ximena. Fernanda. Andrea. Diego. Rodrigo. Santiago. Nicolás. Sebastián." Yine uykuya daldılar.

***

Esperanza sessizce seyahat acentesine girdi. Küçük bir bantla yanağını kapatmıştı ama gözü hâlâ şişikti. Vicenta telefondaydı. Esperanza onu rahatsız etmek istemedi, ama kapıdaki zil onu ele verdi. Vicenta sigarasını küllüye bıraktı, küllük izmarit doluydu.

"Tamam, anneniz için bir koltuk ayırtacağım, ama onu başka bir sırada oturtmak istediğinizden emin misiniz?" Telefonda konuşurken bir yandan eliyle dökülen külleri temizliyordu. "Evet, biliyorum, boktan bir durumdur. Kusan bir kişi daha tanıyorum. Tamam, nasıl isterseniz, görüşürüz."

"Özür dilerim, geride kalan birkaç günde işe gelemedim."

"Sana ne oldu?" diye sordu Vicenta, Esperanza'nın yarasına parmağının ucuyla dokundu.

"Küçük bir kaza."

"Ben de seni merak ettim. Evine git, canım. Böyle çalışmak istemezsin." Sonra kendi kendine konuştu, 'Benimki boktan bir iş sahibi değilsen. Öyle olsan kendini gerçekten heba ederdin.'

"Seveceğini düşündüğüm bir şey getirdim sana." Esperanza El Angel Justiciero'nun yeşil, beyaz ve kırmızı renkli botunu bir poşetin içinden çıkardı ve Vicenta'nın masasının üzerine koydu.

"Bu nadide parçayı nasıl aldın?"

"Melek ile görüşüyorum, oldukça sık, dün güce ona senden bahsettim ve bot için nasıl kavga ettiğini anlattım, o da alabileceğini söyledi. Tabanında imzası var."

Vicenta sesli sesli okudu, 'Vicenta'ya sevgilerle. El Angel Justiciero," sonra botu sardı. "Cennete gideceksin, şekerim!"

Esperanza, Aziz Judas Tadeo'nun gerçek boyutlarda heykelinin bulunduğu kiliseye yalnız gitti. Scott'tan farklı olarak, Angel içgüdüsel olarak bu arayıştan uzak kalması gerektiğini anlamıştı, yine de ona oraya nasıl gideceğini anlatmıştı.

Bu kilisedeki esas görüntü Virgen de Guadalupe idi. Meksiko'daki tapınağın sunağında asılı duran orijinal resimden bileşik karelerle oluşturulmuştu. Fotoğraflar yan yana yapıştırılmıştı. Parçalı görünüyordu ama aynı zamanda bütündü. Bazı yerler bi-

raz bozuktu, kasti yapılmış olabilirdi. Modern bir yorum, bugüne kadar gördüklerinde farklıydı ama sevdi. Tabanda farklı solma safhalarında olan dokuz nikâh çiçeği duruyordu, gelinler bunları geçen hafta Virgen de Guadalupe'ye sunmuştu. Luis ile Meksiko'daki tapınağa gidip kendi buketini nasıl sunduğunu hatırladı. Onunki büyükbabasının bahçeye ektiği ortancalardan mor bir demetti. Onlar kiliseye gitmeden, son anda Soledad çiçeklerin gövdelerine beyaz bir kuşak bağlamıştı.

Meksiko'daki tapınakta Virgen de Guadalupe'yi ziyaret eden binlerce cemaat mensubu arasında, Esperanza nikâh çiçeğini sunmuş ve uzun ve aşk dolu bir evlilik için dua etmişti. Tek çocuk olduğu ve ailesini küçük yaşta kaybettiği için büyük bir aile için de dua etmişti. En az üç çocuk. Minimum seviye buydu. Evini neşe ile doldurmaya yeterdi. Arada kavga gürültü olurdu ama bu doğaldı. Fakat şimdi Virgin'in bu yeni görüntüsü önünde, dualarının yanlış bir viraj alıp cennete giderken bulutların arasında kaybolduğunu düşündü.

Şimdi uzak bir kilisede, tek kızının geri dönmesi için dua ediyordu. Ailesi buncacıktı. Ya bütün yaşamı Blanca'yı aramakla geçerse, bu düşünce onu korkuttu. Kızını ölmeden en az bir gün önce bulabilmeyi umdu. Sadece birkaç saat yeterdi. Sonra ölürdü. Azizini kemerli bir oyuğun içinde buldu, oyuk onun için fazla küçüktü. Bu, Aziz Judas Tadeo yepyeniydi, Tlacotalpan'daki gibi değildi. Yeşil tunik üzerindeki altın nakışlar ışıldıyordu. İnce eller, bacaklar, evler, arabalar, çocuk ve yaşlı resimleri giysisine yapıştırılmıştı. Gözleri parıldıyordu. Mermer değil gerçek görünüyorlardı. Saçları bir bebeğinki gibi sentetikti. Sandaletleri ayağına biraz büyüktü. Esperanza bir mum yaktı ve derin sadakatle diz çöktü. Belki şimdi konuşurdu.

"Biliyorsunuz, gördüğüm her ocağın önünde sizinle iletişim kurmaya çalışıyorum. En kirli olanlarını aradım. Genelevlerde. Restoranlarda. Kiralık apartmanlarda. Boşuna. Evimi, yurdumu terk ettim. Eski tarz basit bir görünümde bana kolayca verebileceğiniz bilgileri öğrenmek için erkeklerin arzularına katlandım. Bulmacanızı çözmeye çalıştım. Evet, Blanca ölmedi. Anlıyorum. Ama nerede? Evimdeki ocakta bana görünecek misiniz?"

Tam sözlerini bitirdiği sırada, pembeye boyalı camdan göz kamaştırıcı bir ışık gelip yüzüne vurdu. Pencereye doğru baktı, gözlerini kıstı. Hava bulutluydu, diğer pencereler karanlıktı, ama mor ışık ağustos ortasında ışığın vurduğu gibi vuruyordu. Çatıda bir koronun şarkı söyleyen sesi soluk bir şekilde geliyordu. "Şükürler olsun! Şükürler olsun!" Koro üyelerinin çatıdan sarkan çörtene tutunup şarkı söylediklerini hayal etti. Baritonlar. Sopranolar. Tenorlar. Sadece Esperanza'nın duyabileceği mutluluk ilahisini söylüyorlardı. Aziz Judas Tadeo'nun tuniği kutsal odanın kapısından gelen hava akımı yüzünden uçuştu, kafasındaki ateş parıldadı ve ayaklarının sandaletlere uyacak şekilde nasıl büyüdüğünü gördü Esperanza. O an gördüklerinin azizinden bir mesaj olduğunu fark etti.

"Evdeki ocağımda," diye tekrarladı.

Esperanza çabucak ayağa kalktı, Aziz Judas Tadeo'yu ayaklarından öptü, haç işareti yaptı ve kiliseden koşarak çıktı. Adımları kilisenin duvarlarında yankılandı.

***

Esperanza, Angel'e veda etmedi. Seyahat acentesindeki işinden istifa etmeye bile zamanı yoktu. San Ysidro otobüsüne bindi ve sınırı yürüyerek geçip Meksiko'ya gitti, yasadışı yabacıların koruyucusu Juan Soldado'yu göğsünde taşıyordu. Amerika'ya kıyasla Meksika'ya geri dönmenin ne kadar kolay olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

Tlacotalpan'a giden otobüste, Vicenta'nın böyle mantıklı bir çalışanın mantıklı bir açıklama olmaksızın ortadan kaybolmasını merak ettiğini düşündü. "Bu haftaki parasını bile almadı!" Vicenta'nın kendine bunu söylediğini duyar gibiydi.

Angel'in onu ziyaret edeceğini de düşündü, aynı her gün yaptığı gibi. İçinde kira parası ve apartman anahtarı olan zarfı bulacaktı. Ona yönelik bir not arayacaktı. Lanet olası bir not için bütün evi alt üst edecekti, şöyle yazmalıydı: "Sevgili Angel, geri döneceğim." Ama öyle bir not yoktu. Esperanza neden böyle

aceleyle gitmesi gerektiğini anlatmak istemediğinden değil, acelesinden. Eve gider gitmez ona yazacaktı. Onu ne kadar sevse de ona hiçbir söz veremezdi. Azizinden emir bekliyordu. Otobüste sessizce oturmuş dua ediyordu.

"Sevgili Aziz Judas Tadeo, beni kendi evimdeki ocaktan başka bir yerde ziyaret etmeyeceğini neden daha önce söylemedin? Kızımı yanlış yerlerde arayarak aylarımı heba ettim." Bir aile boyu kâğıt mendil kutusundan bir mendil çıkarıp son birkaç saattir akan gözyaşlarını sildi. "Bu gezi planın bir parçası mıydı? Gerçek istikameti öğrenmek için gidip geri gelmem mi gerekiyordu? Umarım bu sefer bana gerçek ipuçları verirsiniz. Kızımın ölmediğini söylemek yetmiyor. Onu kimin alıkoyduğunu, nerede olduğunu ve onu nasıl geri getirebileceğimi bilmem gerekiyor."

Mendillerin açık pencereden bir bir uçmasına izin veriyordu. Mendiller dışarıdan güvercin gibi görünüyorlardı. "Dünya çok büyük. Unuttunuz mu? Bir zamanlar etten kemikten olduğunuzu unuttunuz mu? Yürüyerek dolaşır, Mezopotamya boyunca vaaz verirdiniz, Persleri Katolikliğe ikna ederdiniz. O zamanlar dünyanın çok büyük olduğunu düşündüğünüze eminim. Küçük bir kızı bulmaya çalıştığınızı hayal edin. Onu genelevlerde bulmaya çalıştığınızı bir düşünün."

Esperanza'nın yanında Chiapas'tan bir adam oturmuştu. Bir avcılık rehberiydi. Ormanı avucunun içi gibi bildiğini Esperanza'ya söylemişti. Sağ elinin avucu, yani. Sol elini birkaç yıl önce kaybetmişti. Zehirli bir yılan çamurun içinden çıkıp elini başparmağı ile işaret parmağı arasından ısırmıştı, o da sol elini kendi kılıcı ile kesmek zorunda kalmıştı. Ölümcül zehirden ancak böyle kurtulabilirdi.

"Beni de bir yılan ısırmıştı, kötülük yılanı," dedi Esperanza.

Esperanza şimdilik vicdan azabı duymuyordu, ama birkaç güne başlardı, bütün bu adamlara yalan söylediği, onları aslında olmadığı kişi olduğuna inandırdığı için duyacaktı. Azizinin ona, 'Ne olursa olsun, kızını bul,' dediğini net bir şekilde duymuştu. O zaman, Aziz Judas Tadeo onu böyle karışık durumlara bilerek soktuysa? Ya amacı onu Blanca'dan geçici olarak uzak tutmak-

sa? Sırf giysi ütülemeye biraz daha acı katmak için memleketinden uzaklara, kötü yerlere sürüklenmiş olabilir miydi? Azizler bazen insanlara cehennemi deneyimletip cennete olan sevgilerini arttırırlar.

Otobüsteki elsiz adam, olmayan eli için ağladı. Mendil kutusunu paylaştılar. Birkaç saatliğine arkadaş oldular. Ama Veracruz'da indi. O Tlacotalpan'a devam etti.

***

Kasaba nehrin kıyısında uzanıyordu. İki gün önce tropik bir fırtına vurmuş, demişti başka bir yolcu Esperanza'ya. Yol kapalıydı. Arabalar kırık kaldırımın kenarında terk edilmiş duruyorlardı. Şeker kamışı tarlaları dağılmıştı. Ama Esperanza için dışarıda gördüğü yıkım sevinç vericiydi. Evindeydi.

Güneş batarken otobüsten inip onu karşıya götürecek bir botun gelmesi için köprünün yanında bekledi. Uzakta, sokakları doldurmuş suların arasında parıldayan ışıklar gördü. Bu, selin geçmişteki kadar şiddetli olmadığı anlamına geliyordu. Elektrik kırk sekiz saatten kısa bir sürede gelmiş. Bu, bir enerji şirketinin büyük başarısıydı. Bu da şüpheliydi çünkü felaket o kadar büyük değildi. Esperanza'nın tahminine göre, Tlacotalpan birkaç güne sokaklarına yeniden kavuşabilirdi, nehir de eski haline dönerdi

"Sadece bir kişiyi alabilirim!" diye bağırdı küçük filika ile yaklaşmaktaki adam.

Esperanza çevresine bakındı. Ondan başka kimse yoktu.

Azizler kutusunu eline aldı, böylece kutunun suya düşme ihtimali olmayacaktı. Şehrin ışıkları gittikçe yaklaştı. Bu ışıklardan bir tanesinin onun evinden geldiğini biliyordu. Soledad'ın dizi izleyip izlemediğini merak etti. Uyumuş da olabilirdi.

Esperanza iskelede indi, ağır kutusunu başında taşıdı. Su sadece ayak bileklerine kadar geliyordu. Yavaşça yürdü. Sokaklar öncesine göre daha dar göründü. Evlerin renkleri daha parlaktı, akşam karanlığında bile. Los Angeles'ın koca sokaklarından çok

farklıydı ve Amerikalılar evlerinin duvarlarını çok soluk renklerle boyuyorlardı.

Sol ayakkabısının kayışı çıktı. Sağ ayakkabısındaki ıslak taban, deriden ayrıldı. Bir kez daha ayakkabısını değiştirmesi gerekecekti. Kutu daha da ağırlaştı. Belki de azizler eve yaklaştıkça daha çok anlamla doluyorlardı. Esperanza hırdavat dükkânını geçti. Kapalıydı. Sarı gömlekli çocuk Celestino'nun evinin önünden geçti. Mezarlık kasabanın diğer tarafındaydı. Sabah yapacağı ilk iş oraya gitmek olacaktı.

Birkaç sokak ve patikadan sağlı sollu dönüşler yaptıktan sonra, neredeyse evini geçiyordu. Rengi artık yumurta sarısı ve begonvil pembesi değildi. Leylak moru ve kapının çevresinde cennet kuşu turuncusu ile boyalıydı. Güçlü bir şekilde kendini rahatsız hissetti. Bu renkleri seçmemişti. Boya kataloğunun bir sayfasını dahi çevirmemişti. Hiçbir pigment kombinasyonu yapmamıştı. Renklerin mahallede eşinin olmadığından emin olmamıştı. Eve tekrar baktı. Aynı evdi ama başkasının gibi duruyordu.

Perdeler kapalıydı. İçeriyi göremedi. İçeri bakmaya çalışırken kendini suçlu hissetti. Kuru verandaya yürüdü. Azizler kutusu güvendeydi. Kapıyı çaldı. Anahtarı yoktu. Uzun bir dakika geçti. Kapı açıldı.

"Tanrım! Aman Tanrım!" Soledad beş yıl yaşlanmış görünüyordu. Saçları daha griydi, gözünün çevresindeki kırışıklıklar artmıştı. Ve kaygılı görünüyordu.

"Şu haline bak! Bak sadece!"

Sarıldılar. Ağlaştılar, Esperanza'nın nikâhında çiçeği düzeltirken de böyle ağlamışlardı.

İçeri girdiler. Büyükbabasının ortanca ve orkideleri çok büyümüşlerdi. Artık saksılarına sığmıyorlardı. Manolya ağacının budanmaya ihtiyacı vardı. Ebegümecinde örümcek ağları oluşmuştu. Esperanza çiçeklerinin ilgisizlikten bu hale geldiğini biliyordu ama o kadar mutluydu ki Soledad'a bundan bahsetmedi. Salonda oturdular, ikisinin elinde sineklik vardı, bu konuda uzmanlarmış gibi sinekleri öldürdüler, uzun ayların aralarına açtığı boşluğu doldurdular.

“O kadar genelevde ne yaptın?” Soledad kızgındı.

“Blanca’yı aradım. Daha önce söylemiştim sana.”

“Bunun için fahişe olarak mı çalıştın?”

“Onu ancak böyle bulabilirdim.”

“Neden normal bir insan gibi çevreni aramadın?”

“Onu da yaptım.”

Esperanza, davranışını Soledad’ın kabul etmeyeceğini biliyordu. Onu ikna etmeye de çalışmayacaktı zaten. Oturma odasındaki lambanın ışığın ayarttığı böcekler duvarlara çarpıyordu. Sinekler kadının kulağının dibinde ölüme meydan okurcasına vızıldıyorlardı. Cırcırböceklerinin her zamankinden daha rahatsız edici olan seslerini duymadılar. Bir komşunun gürültülü radyosu sıcak kasırgayla ilgili son bilgileri veriyordu. Her zamanki gibi Florida’yı vurmak üzere kuzeye yönelmişti. Esperanza bu sesleri duymasından büyük heyecan duyuyordu. Onu evinde hissettiren de tam da bu sessizliğin yokluğu, bu sonsuz vızıltıydı.

“Esperanza nasıl bir duygu bu?” diye sordu Soledad neredeyse fısıldayarak ve biraz da utanarak. Belki de Esperenza’nın bile onun ne sorduğunu anlamayacağını düşünüyordu. “Yani nasıl hissediyorsun? Luis’ten başka bir adamla beraber olmak nasıl bir duygu?”

Esperanza sinekleri ezmeyi bırakarak Soledad’ın gözlerine baktı.

“Bir melek gökyüzünden düşüp hemen yanına indiğinde, yeniden sevme şansına sahip olduğunu fark edersin.”

“Bir melek mi? Bu sefer de melek mi göründü yoksa?”

“O bir insan. O bir melek. Ve onun adı Angel. Bu adamın her santimetresini betimleyebilirim sana.”

Soledad, hâlâ nostaljik, ama boyun da eğmiş bir tonda “Ben Alfredo’nun gözlerinin rengini bile hatırlayamıyorum,” dedi.

Akmayan birkaç gözyaşı bekleyerek Esperanza onun elini tuttu.

“Blanca’nın gitar öğretmeni Don Remigio Montano’yu ha-

tırlıyor musun?" Soledad'ın sesi değişmişti ve birdenbire normal ses tonuna tamamen yabancı olan bir neşelilik ipuçları vermeye başlamıştı. "O bana her gün kırmızı bir karanfil getiriyor. Bana bir şarkı besteledi ve çalıştığı restoranda her gece söylüyor bunu. Adı 'Kalbime Hoş geldin, Soledad'. Bana evlenme teklif etti."

"Kabul edecek misin?"

"Sana bunu söylemek için uzun zamandır bekliyordum. Sen gittikten sonra teklif etti. Seni terk etmek istemedim. O zamanlar Blancacığın ölümü seni çok kötü etkiliyordu. Bana ihtiyacın olduğunu düşündüm ama senin geri gelmediğini gördüğümde evet dedim. Emekli bir mariachi'ye evet dediğime inanabiliyor musun?"

"Yıllardır senden duyduğum en iyi haber bu."

"Endişelenmiyor musun?"

"Neden endişeleneyim ki?"

"Belki endişelenmesi gereken benim. Madem ki geri geldin, seninle mi kalmalıyım yoksa Remigo ile mi evlenmeliyim hiç bilmiyorum."

"Bana sürekli göz kulak olamazsın, Soledad. Ben iyiyim. Hasta değilim. Aynı durumdaki başka herkesin davranacağı gibi davranıyorum."

"Ama seninle ilgili kaygılarım var."

Esperanza yolculuktan yorgun ve Soledad'ın haberlerine de şaşkındı. Mutfaktaki ocağa da bakmak istiyordu. Bu nedenle bir mazeret buldu.

"Bununla ilgili konuşmamız gerek. Bize biraz su getireyim. Burada bekle."

Doğrudan ocağa doğru gitti ve onun tertemiz edildiğini fark etti. En ufak bir yağ damlası ya da kir lekesi yoktu.

Esperanza dolabın içini araştırdı ve leke sökücüyü buldu. Onu kaptığı gibi oturma odasına gitti, tam da Soledad azizler kutusunu açmaya başlamıştı.

"Ocağa ne yaptın?" Esperanza çok kızgındı.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bilmemezlikten gelme. Bununla!” Esperanza elindeki leke çıkarıcıyı bir silah gibi tutmuştu.

“Temizledim, bununla başka ne yapabilirim? Çok yağlanmıştı, neredeyse alev alacaktı.”

Esperanza öfkesine hâkim olamadı ve leke çıkarıcıyı pencereden dışarı attı, pencerenin camı paramparça oldu.

“Şimdi hapı yuttum!”

“Esperanza! Aç kapıyı!”

“Hayır!”

“Sonsuza dek banyoda kalamazsın!”

“Kalabilirim.”

“Lütfen girmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Özür dilerim. Ocağı temizlememeliydim ama çok kirliydi.”

“Bilerek yaptın. Aziz Judas Tadeo ile konuşmamı istemiyordun. Blanca’yı bulmamı istemiyorsun. Bana inanmıyorsun. Hiçbir zaman inanmadın. Her şeyi kafamdan uydurduğumu düşündün. Beni rahat bırak!

“Esperanza, inandığına inanıyorum. İnancım yettiğince seni destekliyorum, umarım senin için yeterlidir. Şimdi seni anlıyorum. Lütfen affet beni. Tanrı’nın bütün çocukları aynı derecede inanca sahip değillerdir. Sen inanç konusunda şanslısın. Benden fazlasını bekleme lütfen. Söz veriyorum durumu ikimiz için zorlaştırmayacağım.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Beni yargılamayı bırakacaksın?”

“Yemin ediyorum. Şimdi kapıyı aç.”

***

Güneş çıktı, su birikintilerinde buharlar göğe çıkıp minik bulutlar oluşturdular, bulutlar bir fırtınaya dönüşmekten korkuyor gibiydiler. Esperanza'nın eve gelişinin üzerinden bir hafta geçmişti. Kaldırımdan aceleyle yürüdü. Ayaklarında yeni ayakkabıları vardı. Ayçiçeği sarısı yüksek topuklu ayakkabılar. Eski patronu Don Arlindo, önünden geçip gitti, onu tanıyamadı. Esperanza biliyordu ki adam dönüp kalçalarına bakacaktı. Bu yüzden hemen sırtını döndü ve adamla yüz yüze geldi. Don Arlindo utandı, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Esperanza gülümsedi. Bu adam şimdi çok küçük görünüyordu. Zamanında ondan nasıl korkmuştu?

Kiliseye girdi. Bütün azizler oradaydı. Aziz Pascual Bailón'a termitler saldırmıştı, iki parmağı eksikti. Aziz Martín de Porres'in siyah cübbesi solmuştu. Virgen de la Candelaria mermer gözlerinden birini kaybetmişt, göz çukuru boş duruyordu. Hiçbiri Esperanza'nın önünde canlanmadı. Zangoç Fidencio orgu temizliyordu. Aşağı baktı, Esperanza'nın geldiğini gördü. Tam Esperanza'ya seslenecekti ki dilsiz olduğunu hatırladı. Peder Salvador'un yanına koşup onu uyaracak zamanı yoktu. Kadın doğrudan kutsal odaya gidiyordu. Fidencio onu takip etti ve kapının dışında durdu. Bu günah çıkarmayı kaçıramazdı.

Esperanza, Peder Salvador'u Niño de Atocha'nın sandalyesini tamir ederken buldu. Odada birkaç aziz daha tamir edilmeyi bekliyordu. Televizyonda bir pembe dizi vardı. Peder onu izlemiyordu.

"Yüce Tanrım!"

Don Arlindo'nun aksine Peder Salvador Esperanza'yı hemen tanıdı.

"Seni çok özlemiştim!"

Onu saygı ile kucakladı. Çok uzun bir kucaklama oldu. Telefonda yapamadıklarını telafi etmek istiyordu.

"Nerelerdeydin, çocuğum?"

"Son konuşmamızdan bu yana, Los Angeles'ta. Ama geri döndüm. Geri döndüğüme mutluyum."

"Tanrıya şükür! Ama sana ne olmuş böyle?"

Esperanza'nın yeni görüntüsünden büyülendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Milimetrik makyaj, neredeyse belli olmayan. Saç kesimi, parlak ve şıktı. Ona aşkının sınırlarına henüz ulaşamadığını da itiraf etmesi gerekti.

"Günah çıkarmak ister misin?"

Her şeyi bilmek istiyordu. Kuzeyde ne gibi sorunlar yaşamıştı? Fidencio'ya çıkmasını işaret etti.

"Bu noktada neyin günah neyin günah olmayan olduğu konusunda kafam daha da karışık. Eminim ki çıkarmam gereken çok günahım var ama bunun için gelmedim." Esperanza televizyonu kapadı, bir sandalye çekip karşısına oturdu. "Buraya Blanca'yı bulduğumu söylemeye geldim."

"Ulu Tanrım." Peder Salvador günah çıkarma odasındaki vantilatörün burada olmasını diledi. Nutku tutulmuştu. Esperanza böyle bir haberi nasıl bu kadar düz bir şekilde verebilirdi? Bir gün onun yüreğine indirecekti.

"Onu bu haftanın başlarında buldum. Eve kirli ocağımın karşısına geçip azizimin emirlerini almak için gelmiştim ama ocağın tertemiz yapılmış olduğunu dördüm. O kadar temizdi ki camında kendi yansımamı görebiliyordum. Soledad onu pırıl pırıl yapmıştı, Peder. Buna nasıl cüret edebildi? Benim ocağım. Benim pisliğimdi!"

"Eminim, niyeti senin iletişimini kesmek değildi."

"Ama kesti, Peder. Ona bağırdım. Daha önce hiç bağırmadığım kadar. Çok kızgındım. Kendimi banyoya kilitledim.

"Özür diledi mi?"

"Bundan ötesini yaptı. Benim inançlarıma bir daha karışmayacağını söyledi."

"Onun için büyük bir adım, Esperanza."

"Biliyorum. İşte bu yüzden banyo kapısını açtım. Sarıldık ve birbirimizi affettik. Uzun yolculuktan ve onunla kavga etmekten çok yorulmuştum, ona kendisi yemek hazırlarken banyo yapacağımı söyledim. Banyom çok büyüktür, eski evlerdeki böyle

büyük banyolara girmişsinizdir muhakkak, alt yarısı fayans kaplı büyük bir duvarları oluyor. Tam soyunuyordum ki bir güç dalgası beni karanlıkta bıraktı. Aziz Judas Tadeo'nun işi olabilirdi. Ben de mum yaktım. Uzun süre orada kaldım. Suyun içinde kalmaktan parmaklarım büzüştü. Soledad gelip sırtımı keseledi. Ocağı temizlediği için çok pişmandı, eminim. Sonra sandalyeye iki havlu koyup 'Ben gidip masayı hazırlayayım. Soğuk alma,' dedi. İşte o zaman olanlar oldu. O çıkınca, yeni doğranmış papaya kokusu banyoyu doldurdu. Burnum kaşındı ve hapşırdım. Bu, Blanca'ydı. O kadar net bir şekilde duydum ki orada hemen yanımda durduğunu zannettim. Her tarafa baktım. 'Anneciğim,' dedi tekrar, ama bir şey göremedim. Sonra duvar tarafına ve küvet deliğine baktım. Su sızdıran bir borunun yarattığı büyük bir pas lekesi var banyoda, ecza dolabının yanına ve aşağıya fayanslara su damlatan. Bu lekede, Blanca'nın yüzünü gördüm. Harika bir Jarocha kostümü giymişti. 'Anneciğim, sen ve ben sonsuza dek birlikte olacağız,' dedi. Ah Peder Salvador, şimdiye kadar hiç tesisatçı çağırmadığım için tanrıya şükrediyorum. 'Her zaman senin yanında olacağım, Anneciğim,' dedi bana yeniden.

"Ah, Ulu Tanrım!"

"Peder, anladınız mı? Artık Aziz Judas Tadeo'nun ne demek istediğini biliyorum. Blanca ölmedi. O yerde duruyor. Onu orada bulmalıyım. Keşke Aziz'in cümlesini bitirmesine izin verseydim. 'Blanca ölmedi…' dedikten sonra, 'Blanca hayatta değil' diyecekti. Şimdi kızımın nerede olduğunu biliyorum.

Peder Salvador, Esperanza'nın Blanca'yı arayışının takdis ile biteceğini hiç düşünmemişti.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, biraz pragmatik olmaya çalıştı. "Vatikan'a haber verecek misin?"

"Blanca'nın görünmesi dünyanın geri kalanını ilgilendirmiyor. Sizce neden Aziz Juan Nepomuceno'nun altı yıl önce yaptığı gibi köprüde bütün insanların önünde değil de banyoda benim karşımda göründü? Çünkü bu görünme sadece ikimizin arasında. Lütfen hiçbir yazışma başlatmayınız."

"Peki tamam. Buna bile paramız yetmez. Aziz ilan etme mas-

raflarının ne kadar olduğunu biliyor musun? Kızınla ilişkin istediğin kadar özel kalacak. Söz veriyorum."

"Teşekkürler, Peder. Ben de kimseye söylemeyeceğim. Sadece sen ve Soledad bileceksiniz. Ona sızıntıyı tamir ettirmeyi yasakladım. Ona söyledim, o da dokunmayacağına dair söz verdi.

"Şimdi, mezarlığa gitmeni öneriyorum."

"Gittim, Peder. Ama önce hırdavat dükkânına gidip en parlak fuşya renk boyayı aldım. Blanca'nın mezarına gittim. Güneş yeni yeni doğuyordu. Kızımın dinlenme yeri bıraktığım gibi durmuyordu. Hatta önce yerini bulamadım. Gevşek toprak gitmişti. Yerinde yosunlar vardı. Kır çiçekleri mezarların her tarafını süslemişti. Bu aralar mezarlığa gittin mi, Peder? Yılın bu zamanında çok güzeldir. Bu hafta sonu gidip piknik yapabilirsin."

"Kim benimle gitmek ister ki?" diye sordu Peder Salvador, bunun Esperanza olmasını diledi ama olmayacağını biliyordu.

"Doña Carmelita'ya söyleyin. Sizin için bir şeyler pişirebilir. Sevdiğiniz şeyleri. Ben oradayken melek gibi giyinmiş beş çocuk anneleriyle birlikte dede ve nenelerinin mezarlarına geldiler ve piknik yaptılar. Blanca'nın mezar taşından en uzun yosunları çıkarırken onları gördüm. Masa örtülerini mezar taşının üzerine açtılar ve bütün yemeklerini koydular. Saklambaç oynadılar. Kızlardan biri melek kanatlarını mezar başındaki haça sıkıştırdı. Gidip ona yardım edecektim ama Blanca'nın mezar taşındaki haçı temizliyordum. 'Blanca Díaz'ın anısına' yazıyordu üzerinde. 'Eğer Buradaysa'nın üzeri karalanmıştı. Soledad, Blanca'nın mezarının çevresine yaptırmak için dört çimento blok sipariş etmişti. Bir de küçük bir cam bölme var, içinde Blanca'nın resmi ve ona hastaneden çıkacağım gün vermeyi planladığım güzel broş var. Cama parmağımın ucuyla dokundum ve haç işareti yaptım. Blokları boyamayı bitirmek üzereydim ki Soledad'ın bir mezar taşı arkasından beni izlediğini fark ettim.

"Seni mezarlığa kadar takip mi etti? Hani artık inançlarıma karışmayacaktı?"

"Karışmıyordu. Ama evden yalnız başıma çıkmamı istemiyordu. Sokakta yürüyen birilerinin beni incitebileceğini söylüyor. Düşüncelerimin onlarınki gibi olmadığını söyledi."

"Evet. İnsanların senin aklını kaçırdığını söylediğini duydum. Ailenden birini daha kaybetmen yüzünden. Bu tip dedikodular bütün şehri çok hızlı dolaşıyor."

"Umurumda değil. İnsanların benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Verandalarında. Kafelerde. Ama ne yapabilirim? Burada yaşıyorum. Buna katlanmam lazım. Soledad'a gelince, artık azizlerle konuşmamamı istiyor. Banyoda Blanca ile sesli sesli konuştuğumu duyuyor. Uzun süredir beni takip ediyor. Şimdi burada bir yerde saklanmış, kiliseden çıkmamı bekliyor olabilir. Onu mezarlıkta gördüğümde yanıma çağırdım. Onu yakaladığımı fark etti. Kızardı. 'Blanca'nın mezarına yaptığını beğendim. Bu cam bölme gerçekten güzel,' demişti. 'Blanca olsa bu rengi gerçekten çok severdi. Ben de ona dedim ki, 'Kendisi seçti.'

"Ne diyorsun?" Bu gerçekten Peder Salvador'un inancını ölçme testiydi.

"Banyoda Blanca ile konuşurken ona mezarını hangi renge boyamamı istediği sordum. 'Fuşya' dedi. Soledad'ın delirdiğimi düşündüğüne eminim. Mezarı düzenlemeyi beraber bitirdik. İşte size bunları anlatmaya geldim."

Peder Salvador, ona tespih duası etmesini söyledi, kefaret olarak değil, sadece Tanrı'ya böyle bir mucize bağışladığı için teşekkür etmek namına. Esperanza oturaklara gitti. Peder Salvador kutsal odada kaldı.

"Sevgili Tanrım," dedi sesli sesli, sonra sessizce devam etti: Esperanza'yı geri gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ondan uzak duracağım. Yemin ederim. Ona karşı hislerimi bilmeyecek. Onu yatakta çıplak ve benim üzerimde hayal ettiğimi asla öğrenmeyecek. Günah çıkarmaya geldiğinde diğer cemaat üyelerini dinlediğim gibi dinleyeceğim onu da. Ayine gelecek. Topluluğun içinde gözlerim onu aramayacak. Markette onunla karşılaşacağım. Nazikçe selamlayacağım. Küçük sohbet edeceğim. Bu şehirde yaşayıp onunla yanı havayı soluyacağım, aynı nehirde yüzeceğim, aynı ağaçların meyvelerini yiyeceğim, aynı pembe dizileri izleyeceği ve aynı toprağın altına gömüleceğim. Bu da benim haçım olacak.

Ve ölene kadar bu haça çivili kalacağım çünkü bu sizin beni test edişiniz. Fakat hislerimi değiştiremiyorum. Ona olan aşkım midemdeki sindirim gibi benim istemim olmadan oluyor. Onunla aramıza mesafe koyacağım. Âmin."

Peder Salvador duasını bitirdi ve tamir işine devam etti, bilerek Tanrıya dünyadaki yaşamın devam ettiğini ve her şeyin istediği gibi olduğunu göstermek istedi. Aziz Niño de Atocha'nun sandalye oturağını değiştirdi. Oturak nemden şişmişti. Saman dağılmıştı. Azizler tropik iklimde tutmanın sakıncaları vardı. Tahtadan yapılanlarının kaderi de çürümekti.

Kilise, mumlukların üzerindeki bir çift papağanın sesleri hariç sessizdi. Esperanza yalnızdı, oturaklardan biri üzerinde çömelmişti. Tespih duasını etti. Tanrıya şükretti. Aziz Judas Tadeo'ya şükretti. Bütün azizlere bir bir şükretti. Sonra duası bir fısıltı ile kesildi. "Dışarı çıkalım. Bu giysilerle kilisede olmak yakışık almaz."

Esperanza arkasını döndü ve karşısında El Angel Justiciero'yu yüzünde maskesi ile buldu. İçeri girdiğini duymamıştı. Belki de süzülerek gelmiştir. Belki de yaptığı gürültüyü papağan sesleri bastırmıştır. Peki o tatlı kokuyu nasıl kaçırmıştı? Kamelya çiçekleri yüzündendi. Çiçek açıyorlardı ve kokuları bütün şehri dolduruyordu. Ama işte El Angel Justiciero tam karşısındaydı. Onun yanında diz çöktü, gala giysisi üzerindeydi.

İkisi de hızlıca haç işareti yaptı ve kilisenin dışına doğru yürüdüler. Çıkarlarken, Angel Esperanza'yı pelerini ile sardı ve iki dakika boyunca öptü.

Peder Salvador sunaktan onları gördü. İçi solmuş çiçek dolu bir vazo alıp kutsal odaya yürüdü. Ruhu parçalanmış bir beden gibi hissediyordu. Oturmak zorunda kaldı. Bu melek neden Esperanza'yı öpüyordu. Onu uzaklara mı götürecekti? Tanrı ona kötü bir şaka mı yapıyordu. Omurgalarındaki bu ani acının nedeni neydi? Bütün bu sorulara cevap bulacak mıydı? Söz verdiği gibi Esperanza'yı o mükemmel meleğin kolları arasında giderken seyretti, başka bir cemaat mensubu gitse yine aynısını yapacaktı.

***

“Beni nasıl buldun?”

“Detektif olmaya gerek yoktu. Tek bir tane Tlacotalpan, Veracruz var.”

Esperanza ve El Angel Justiciero şehir meydanında bir bankta oturdular.

“Ama buraya kadar bütün yolu neden geldin?”

“Neden bana haber vermeden gittin? Eve gideceğini bana söyleseydin, seni kamyonetimle getirirdim. Otobüsten daha hızlı olurdu. Ne olursa olsun seninle olduğumu anlamadın mı?

Bu sefer üç dakika seviştiler.

“Los Angeles’a geri dönelim. Tijuana’da evleniriz, böylece yasal olarak ülkeye girebilirsin,” dedi.

“Yapamam. Tlacotalpan’da kalmam gerek.”

“Esperanza, seni burada tutan nedir? Soledad mı?”

“Hayır, Angel. Blanca. Banyo duvarımdaki pas lekesi üzerinde bana göründü.”

“O bir azize!”

“İnanabiliyor musun?”

“İnanıyorum.”

Küçük bir çocuk El Angel Justiciero’yu tanıdı, şüphesiz ki bir güreş dergisinden. Bir kâğıt peçete getirip imzalattı. Arkadaşları gazete bayiinin arkasında onu beklediler. Angel imzayı atıp çocuğu kucakladı. Çocuk diğer çocuklara imzayı göstermeye koştu, çok mutluydu.

“Demek kızını bulduğun için Los Angeles’a dönüp benimle evlenmeyeceksin?”

“Üzgünüm, Angel. Yapamam.”

***

Angel küçük kamyonetini sürdü. Kuzeye doğru ilerliyordu. Düşüncelerini dağıtmak için norteña müziği dinliyordu. Esperanza'yı bulmasaydı ne yapacağını düşündüğünü hatırladı. İntihar mı? Bu yapacağı son şey olurdu. Çünkü bu durumda onu görmesinin en küçük bir ihtimali bile onunla birlikte gömülmüş olurdu. Dahası böyle keskin çözümler onun kişiliğine uygun değildi. Esperanza kızını bıkmak usanmak bilmeden ararken o da Esperanza'yı öyle arardı. Fakat onu bulduğu halde Los Angeles'a birlikte dönmek istemezse ne yapacaktı? Bu olasılık onu ringteki bütün düşmanlarından daha çok korkutuyordu. Esperenzasız hayat, hayat değildi. Los Angeles'a geri dönecek ve sebze olacaktı. Adını El Angel Justiciero'dan Tatsız Cereviz'e değiştirecekti. Maç giysisi soluk yeşil olacaktı.

Yandaki kafeteryaya yolcuları çekmek için reklam olarak kocaman bir dondurma külahı kullanan ormanın ortasındaki akaryakıt istasyonuna girdi. Tlacotalpan'a giderken tam da orada, Esperanza'yı kendi yatağında hareketsiz ve sessizce yatarken hayal ettiğini hatırladı. Suçsuz bir çocuk…

Aşırı gürültülü radyonun ritmiyle bütün gücüyle pencerenin dışına "Seni her yerde aramadım ve bulamadım, tek istediğim senin yanında olmak" diye şarkısını söyledi. "Dağları, okyanusları, vadileri deleceğim. Seni bulana kadar durmayacağım."

Yirmi altı beyaz tahta çizgi ile işaretlenmiş eski bir kaza mahallini geçerken insanların yolları daha da karmaşıklaşsın ve nihayet ilk başka istemedikleri ilişkilere sahip olsunlar diye Tanrı'nın olayları biçimlendiriş biçimine şaşıp kaldı.

Daha da güçlü bir biçimde "Bizim için kaderin ne planladığının hiçbir önemi yok. Hayatın sillelerine karşı durabilirim ama eğer seni kaybedersem bu çok derin bir yara olacak," diye mırıldandı.

Yol kenarındaki bir genelevin yanından geçti. Esperanza'nın geçmişte bir hayat kadını olarak çalıştığını biliyordu ama onun böyle biri olmadığını da biliyordu. Bunun için dedektife gerek yoktu. Esperanza bu deneyimden ne öğrendiğini hâlâ bulmaya çalıştığını söylemişti bir defasında. Emin olduğu tek şey

diğer adamları tanımamış olsaydı o gece arenada El Angel Justiciero'nun yanına asla gitmeyeceğiydi.

"Geçmişinde ne olduğu umurumda değil, benim için sen lekesizsin ve affedeceğim seni, yağmurda ya da şimşekte, çünkü benimle, her şey yeniden başlıyor. İmkânsızı yapana kadar, yapılması mümkün olmayanı çünkü umut en son ölür… evet… evet… umut en son ölür."

O kadar yüksek sesle söylüyordu ki Esperanza'yı uyandırdı. Gözlerini ovuşturdu ve ellerini onun dizinin üstüne koydu. O iki eyaleti geçerken sürekli uyudu ve manzaranın ormandan çöle etkileyici dönüşümünü kaçırmıştı.

"Evi sömürge mavisine boyadım, kapıların ve camların çevresini de yerli kırmışına," dedi.

"Ne tuhaf. Ben de tam evle ilgili rüya görüyordum," dedi Esperanza.

"Rengi değiştirmek istediğini söyleme bana."

"Hayır. Dış tarafta mavi güzel. Ben çocukların odasını gelincik turuncusuna boyadığımızı gördüm rüyamda.

Boynunda öpebilmek için emniyet kemerini gevşetti.

"Hâlâ Angel Justiciero kostümünle kiliseye geldiğine inanamıyorum."

"Maç giysisi, lütfen," diye düzeltti onu usulca. "O şekilde benimle Los Angeles'a gelmen için seninle konuşmamın daha kolay olacağını düşündüm."

Üzerinde "Amerika Birleşik Devletleri Sınırı 200 Kilometre" yazan bir tabelayı geçtiler. Esperanza'nın azizler kutusu birkaç bavulla birlikte kamyonun arkasındaydı. Onlarının yanında, sıkıca bağlanmış şekilde, Esperanza'nın banyosunun bir duvarı vardı fayans, lavabo, ilaç dolabı, ışık aksesuarları, tuvalet, borular ve pas lekesi ile birlikte.

"Ayrılmadan önce Soledad için başka bir banyo inşa etmeliydik," dedi Esperanza. "Onu zorda bırakmamalıydık."

"Onun için bu sorun olmaz. Birkaç günlüğüne kova kullanabilir."

“Umarım sevdiği müzisyen duvarcılıktan ve su tesisatından anlıyordur.”

“O elinde küçük bir kabartıya bile dayanamaz.”

“O olmazsa, başka birisi yardım edecek inşa etmesi için. Kilisenin önündeki örtünmüş iki kadını gördün mü? Onlar bizim ayrıldığımızı gördüler. Yerel herhangi bir gazeteden daha iyi iş görürler. Bütün kasabanın banyoyu aldığımızı bilmesini sağlarlar. Yirmi beş yıl sonra bile sallanan sandalyelerine oturmuş, bizden ve bizim kargomuzdan bahsettiklerini gözümün önüne getirebiliyorum.”

“Esperanza huzur içinde güldü. Anlamazlardı. Pencereden dışarı baktı. Dönen diken topları çöl kumunu pek etkilemiyorlardı, arkalarında hiyeroglif benzeri şekiller bırakıyorlardı, kısa bir süre sonra çok Sonora’nın rüzgârları bunları silecekti. Angel’in omzunu sardı ve yeniden rüyalara daldı.